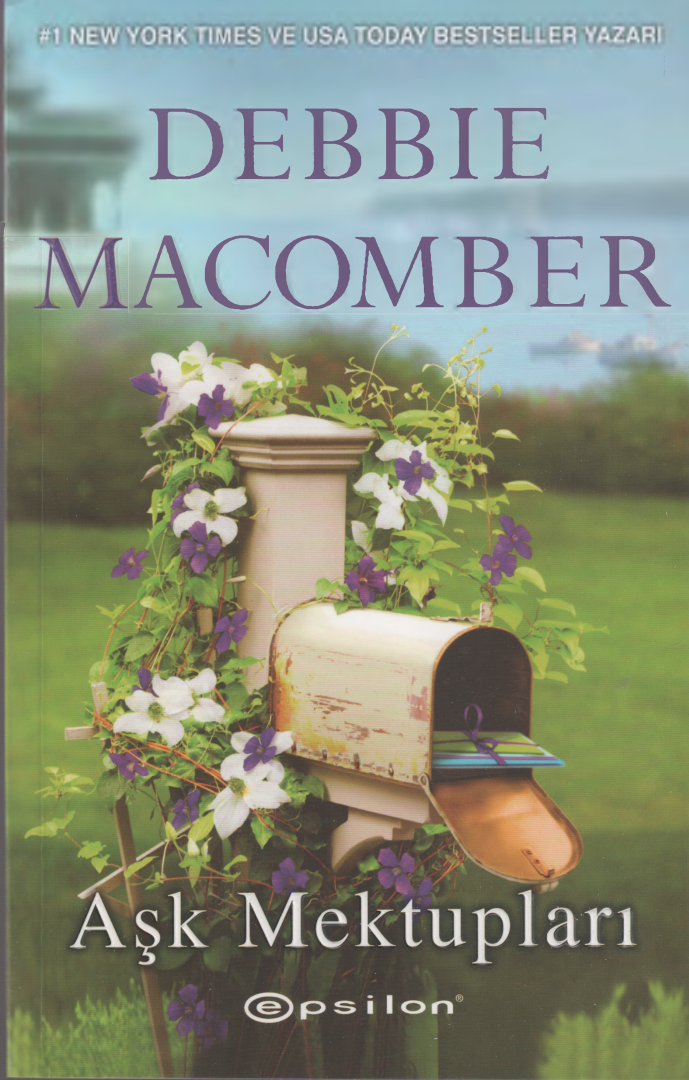
#1 NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI

DEBBIE MACOMBER

Aşk Mektupları

Epsilon®

Bir Gül Limanı Oteli Romanı

Bir aşk mektubu her şeyi değiştirebilir…

Gül Limanı Oteli'nde yaz sezonu yoğundur, bu yüzden otel yöneticisi Jo Marie Rose ile becerikli Mark Taylor etrafta çalışarak çok fazla zaman geçirmektedir.

Ellie otele internetten tanıştığı bir adamla görüşmek için gelir ama ortaya çıkan büyük bir sır nedeniyle ilişkisini sorgulamaya başlar.

Maggie ve kocası evliliklerini canlandırmak için bir hafta sonu kaçamağına otele gelirler. Bir aşk mektubu ilişkilerini kurtarmaya yetecek midir?

Ve Jo Marie, Afganistan'da öldürülen kocasının gönderdiği son mektubu okumak için gereken cesareti içinde bulduğunda önünde uzanan geleceğin farkına varır.

Bir kez daha Gül Limanı Oteli huzur bulmak ve iyileşmek için en iyi yer olduğunu kanıtlayacak ve konuklarının hayatını sonsuza kadar değiştirecektir.

ISBN 978-605-173-146-9
9 786051 731469
₺20
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

instagram.com/EpsilonYayinevi
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

Ağustos 2014

Sevgili Dostlar,

Bana en sık sorulan sorulardan biri şu: "Hikâyelerinizin fikirleri nereden geliyor?" Cevabım; her kitap için farklı. Hikâyelerimin konularının çoğu, kendi hayatımda meydana gelen bir şeylerin doğrudan sonucu oluyor. *Aşk Mektupları* da istisna değildir.

Annem öldükten kısa bir süre sonra, 2. Dünya Savaşı esnasında yazdığı günlüğü buldum. Her gün için sadece birkaç satırın yazıldığı eski versiyonlardan -beş yıllık bir günlük- biriydi. Annemin günlüğünün her sayfası babama yazılmış bir aşk mektubuydu. Her sayfada kalbi vardı. Günlüğü baştan sona, gözlerimde yaşlarla okudum. Bir noktada babam, kız kardeşi vasıtasıyla doğum gününde annemin güller almasını ayarlamıştı. Annemin o gün hakkındaki yazısı şuydu: *Ted'den güller. Ah, kalbim.* Daha sonra babam ele geçirilip Almanya'da savaş esiri olarak tutulduğunda annem onun hayatta olup olmadığına dair aylarca haber alamamıştı. Günler boyunca yazdığı kelimeler yalnızca şunlardı: *Ted'den mektup yok. Ted'den mektup yok.* Ve

daha sonra bütün korkularını ve endişelerini dile getiren, şu yürek burkan cümleyi yazmıştı: *Ah, Tanrım...* Lütfen. Babamın hâlâ yaşadığı haberini aldıktan sonra annem günlüğüne bir daha yazmamıştı.

Annemin günlüğünü baştan sona okuduktan sonra, zihnim aşk mektuplarını içeren bir kitap yazma düşüncesiyle dolup taştı. Kahramanım Jo Marie, savaş meydanında kocasını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilir. Paul, olur da eve geri dönemezse diye ona bir mektup yazar. Ve tanışmak üzere olduğunuz genç çift Roy ve Maggie Porter, bir aşk mektubu sayesinde tekrar bir araya gelmek üzere üniversitede birbirinden ayrılır. Ve sonra, bir de Ellie var... Bunu yaparım, biliyorsunuz. Konuyla ilgili o kadar heyecanlanıyorum ki bütün hikâyeyi okurlara yazdığım mektupta açığa vuruyorum. Şimdi elimden geldiği kadar kendimi tutup hikâyeyi sizin keşfetmenize izin vereceğim.

Dolayısıyla sevgili dostlarım, arkanıza yaslanın ve hikâyeye kendinizi bırakın. Kitabı bitirdiğinizde nefesinizi tutmanızı ve kalbinizdeki kişiye aşk mektubu yazmanızı umuyorum.

Bir yazar olarak okurlarımdan haber almak en büyük keyiflerimden biri. Benimle DebbieMacomber.com adresli web sitemden veya Facebook'tan bağlantıya geçebilirsiniz. Aslında, isterseniz bana bir aşk mektubu yazıp P. O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 adresine gönderebilirsiniz.

İyi okumalar.

Saygılarımla,
Debbie Macomber

Wayne ile bana üzüm asması hediye eden, arkadaşlıkları ve şarapları için

Steve ve Robin Black'e...

Sınırsız şarap üretmeleri dileğiyle!

Bölüm 1

İki yıl kadar kısa bir süre önce, bana Sedir Koyu adlı bir şehir kasabasında pansiyon sahibi olacağım ve işleteceğim söylenseydi katılarak gülerdim. Ama aynı şekilde, otuz altı yaşımda dul kalmayı da asla beklemezdim. Bir şeyler öğrendiysem -ve inanın bana, hayat birçok acı dersle doludur- o da yarının garanti belgeleriyle gelmediğidir.

Şimdi buradayım işte. Hava otuz beş derece ve ben yatakları değiştiriyorum, tuvaletleri ovuyorum, kurabiye pişiriyorum. Daha şaşırtıcı olan şey ise buna bayılmam. Belki işin tuvalet temizleme kısmına bayılmıyorum ama kendim için inşa ettiğim yeni hayatımın her yönünü seviyorum.

Kocamın ölüm haberini alalı tam iki yıl oldu. Bir daha yapabileceğimi düşünmemiştim fakat yine de gülümsediğim, hissedebildiğim ve kahkaha atabildiğim anlar oluyor. Üçü de şaşırtıcı. Paul'ün, Afganistan'da telaffuz edilemeyen bir dağ yamacındaki helikopter kazasında öldüğü haberini alınca tüm dünyam şiddetle sarsıldı. Hayatımın

kontrolden çıkmasını engellemek için bir şeye tutunmaya ihtiyacım vardı ve o şey de Gül Limanı Oteli oldu.

Neredeyse herkes bu pansiyonu almamam yönünde tavsiye verdi: ailem, arkadaşlarım, patronum. Tekrar tekrar bunun zorlu bir değişim olduğunu ve bir yıl kadar beklemem gerektiğini duydum. On iki ay bekle, diye öğütlüyorlardı. Atasözü türünden bir bilgelikti bu ve onları kibarca dinlerken, sessizce kendi planlarımı yapmaya devam ettim. Ya farklı bir şey yapacaktım -evet, zor- ya da yavaş yavaş delirecektim.

Kolay oldu mu? Pek değil. Oda kiralayarak iki yakamı bir araya getirip geçinmemin ve işin büyük çoğunluğunu tek başıma yapmamın gelirimi arttırmaya pek yardımı olmadı. Bir peni kâra geçmedim ama zarara da uğramadım. Çoğunlukla her kuruşu yine pansiyona yatırdım.

Burayı satın aldıktan sonra ismini değiştirdim, yeni bir tabela yaptırdım ve monte ettirdim. Yeni evime Gül Limanı Oteli ismini vermeye karar vermiştim. Rose* benim ve Paul'ün soyadıydı, Harbor** ise uygun sözcüktü çünkü iyileşmek için korunaklı bir ortam bulmam gerekiyordu. Tahta tabelaya güzel bir yazıyla *Gül Limanı Oteli* yazılmıştı ve ön bahçede, altında benim ismimle -*Jo Marie Rose*- asılıydı.

Yeni tabelaya ek olarak bazıları kaçınılmaz, bazıları da kozmetik olan birtakım gerekli tamirat işleri vardı. Neyse ki arkadaşlarım beni kasabalı tamirci Mark Taylor ile tanıştırdı.

Mark.

*İng. Gül anlamına gelir. *(e.n.)*
**İng. Liman anlamına gelir. *(e.n.)*

Ne bilmeceydi ama! Onu geçtiğimiz yıldan beri neredeyse her gün, bazen günde iki üç kere gördüm ve hâlâ adıyla adresi dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum. Tamam, sonuçta adam harika bir marangozdu ve benim fıstık ezmeli kurabiyelerime bayılıyordu. Hakkında daha fazlasını bilmemek, sürekli kaşınan, sinir bozucu bir böcek ısırığı gibiydi. Hayal gücüm durmuyordu. Kendisiyle ilgili konuşmamak için bir düzine sebep uyduran Mark'ın sırlarını ortaya çıkarmak istiyordum. Bu senaryoların bazıları olmayacak türdendi, bazıları ise ürkütücüydü ve birkaç tanesi zihnimin arka planında dolanıp duruyordu.

Ondan küçük bir parça kişisel bilgi koparmanın peşindeydim ve şimdiye kadar hiç başarılı olamadım. Mark olabilecek en ağzı sıkı adamdı.

Çamaşır makinesi programın bittiğini işaret ederek bipledi.

Kısa süre önce pansiyondan ayrılan Henderson'lar, Bremertin Donanma Üssü'ndeki oğullarını ziyaret etmek için şehirdeydiler. Çocuk yakın zamanda yerli bir kadınla nişanlanmıştı ve Henderson çifti, müstakbel gelinleriyle tanışmak için Texas'tan buraya uçmuştu. Lois ve Michael çok hoş bir çiftti ve onları ağırlamaktan keyif almıştım.

Hafta sonu için kayıtlarımda iki isim vardı. İkisi de cuma öğleden sonra gelecekti. Aslında bir süre sonra hafızamdaki isimler bulanıklaşır. İnsanlar gelir ve gider ama bir şekilde, bu hafta sonu için yer ayırtanların ikisini de özellikle hatırlıyordum.

Birincisi, Eleanor Reynolds'tı ve ilk konuştuğumuzda diksiyonu kulağıma epey düzgün gelmişti. Ya muhasebeci ya da orta yaşlı bir kütüphaneci olduğu yönünde tahmin

yürütmüştüm. O zamandan beri fikrim değişmişti. İlk konuşmamızdan sonra Ellie'yle -ona böyle hitap etmemi o istedi- iki kere daha konuşmuştum. Bir keresinde rezervasyonunu iptal ettirmiş, sonrasında yeniden yaptırmıştı. Kadın bir türlü karar veremiyor gibiydi. Son birkaç haftadır ondan haber almadığımdan rezervasyonuna sadık kalacağını farz ettim ve bu öğleden sonra gelecekti.

Buna karşın, Maggie Porter ferah bir nefes gibiydi; konuşkan ve mutluydu. Bu, kocası Roy'la beraber planladığı kaçamak bir hafta sonuydu. 4 Temmuz'un hemen öncesinde, Maggie'nin ne planladığını belli ki duymuş olan kayınvalidesi ve kayınpederi aramış ve genç çifte yıldönümü hediyesi olarak bu hafta sonunun ödemesini yapmışlardı. Maggie ve kocasıyla tanışmaya can atıyordum.

Rover ön taraftaki yürüme yolundan birinin geldiğini söylemek istercesine bana havladı. Zaman için endişelenerek saatime göz attım. Bu, kabul etmek istediğimden daha sık oluyordu. Kurtarıcı köpeğim ve yoldaşım Rover kapıya doğru koştu. Bana endişelenecek hiçbir şey olmadığını anlatan havlamasını duydum. Bu, erken gelen bir konuk değildi. Mark Taylor'dı.

Harika. Onun olmasını ummuştum. Ona sondaj yaptırmaya niyetliydim, bu kez beni geçiştirmesine ya da sorularım karşısında yan çizmesine izin vermeyecektim.

Kapıyı Mark için açık tuttum. Geçtiğimiz mayısta bacağını kırmıştı ama iyi bir şekilde iyileşmişti. Topallamıyordu bile. Gül bahçeme ekim yapmasının uzun sürmesinden dolayı ona kızgındım. Yalnızca birkaç gün olması gerekirken haftalarca uzamıştı.

Tahmin etmiş olabileceğiniz gibi pek sabırlı biri değil-

dim. Açık konuşmak gerekirse, kırık bacağı da süreci pek hızlandırmamıştı. Gül bahçem hazırken ve çiçek açarken daha az sinirleniyordum. Mark'ın yapmasını istediğim bir sonraki iş kameriyeydi. Ne hayal ettiğimi tam olarak gösteren bir fotoğraf vermiştim ona, ama bu da haftalar önceydi.

O kameriyeyi hasretle bekliyordum. Günbatımında Rover ile oturmuş, ben çayımı ya da kahvemi yudumlarken, güneşin dağların ardında pembe ve turuncu gölgelerden bir ağ örerek yavaşça aşağı inişini izlediğimi hayal ediyordum. Aynı manzarayı evin arkasından da izleyebilirdim ama o yeri konuklarım için tutuyordum. Broşürümü de günbatımının bir resmi süslüyordu. Bu fotoğrafı Mark çekmişti. Aslında fotoğrafçılıkta epey iyiydi ama iltifatlardan utanıyormuş gibi yapıp övgülerimi bir kenara itiyordu.

Mark içeri girdi ve Rover'a bakıp duraksadı. İşe yaramaz bir köpekten başka bir şey olmadığına dair bir şeyler mırıldandı.

Rover'ı savunmaktan kendimi alıkoyabilmek için dilimi ısırdım. Mark böyleydi. Sırf tepemi attırmak için bir yorum yapardı ama ben bunun farkındaydım ve oyuna gelmeyecektim.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu.

"Elbette. Ne oldu?"

Doğrudan cevap vermedi. Bunun yerine, konuklarımı ağırladığım kahvaltı odasına gitti ve rulo yapmış olduğu taslağı masaya koydu. "Kameriye için planları bitirdim."

Bu bir sürprizdi. Buna zaman ayırması için beş-altı ay daha geçmesini beklemiştim. En başından beri, benim

işimden daha öncelikli olan başka işleri olduğunu belirtmişti. Bunun beni sinirlendirmek için yaptığı bir başka şey olduğundan kuşkulandım. Benim param da herhangi birinin parası kadar değerliydi ama bütün çabalarıma rağmen Mark'ın öncelik sistemini nasıl oluşturduğunu çözememiştim. Gerçi pek bir şey fark etmezdi. Nasıl hesaplıyorsa, benim projelerim genellikle listede en alta yakın bir yerlere konuyordu.

"Harika," dedim, kulağa cesaretlendirici ama abartılı da gelmeyeceğini umarak. Projeye başlaması istediğimden çok daha uzun sürerse hayal kırıklığına uğramak istemiyordum.

Taslak rulosunu açıp tuzluk ve karabiberlikle karşılıklı uçlardan tutturdu. Boşta kalan uçlar hafifçe kıvrıldı.

Aşağıya doğru göz attım ve gördüğümü anında beğendim. "Bunu ne zaman çizdin?" diye sordum.

"Birkaç hafta önce."

Ve bana şimdi mi gösteriyordu?

"Beğendin mi beğenmedin mi?"

Sabır konusunda sorun yaşayan bir tek ben değildim.

"Beğendim," diyerek onu onayladım. "Ama birkaç sorum var."

"Ne gibi?"

"Bu bana kaça mal olacak?"

Olmadık bir istekte bulunmuşum gibi gözlerini devirdi. "Tahmini bir rakam mı istiyorsun?"

"İşler genellikle böyle yürür," diyerek hatırlattım.

Aşağılanmış gibi iç çekti. "Şimdiye kadar sana adil olacağım konusunda bana güvenirsin sanıyordum."

"Sana güveniyorum ama kameriye yaptırmak ucuz ol-

masa gerek ve bütçe ayırmam gerekebilir. Taksitlendirmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Her zaman olduğu gibi kendisine nakit ödenmesini tercih ediyordu.

"Tamam, peki, sana tahmini bir rakam çıkaracağım ama gecikmeler konusunda şikâyet edersen, o zaman kendinden başka suçlayacak kimse olmayacak."

"Bana genel bir fikir verebilir misin?" diye direttim. Bu noktaya kadar Mark'ın benim için yaptığı her şeyin maliyeti fazlasıyla makul olmuştu.

Cevaben, gömleğinin cebinden küçük spiralli bir bloknot çıkardı ve birkaç sayfayı aceleyle çevirdi. Taslağı inceledi, sonra kaşlarını çattı ve aklından son rakamı bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini yumdu. Gözlerini açtığında makul bir miktar telaffuz etti.

"Kulağa iyi geliyor," dedim, ne kadar memnun olduğumu gizlemeye çalışarak.

"Yani tamam mıyız?"

Tasarımı bir kez daha inceledim. Özünde, aylar önce bir dergiden kesip ona verdiğim resmin tıpatıp benzeriydi. Görebildiğim kadarıyla mükemmeldi ve otele müthiş bir çekicilik eklerdi.

"Tamamız." Avuçlarımı birbirine sürttüm. Artık heyecanlıydım ve Mark'ın bunu bilmesini umursamıyordum. Rover da memnun olmuş gibi kuyruğunu salladı.

"Güzel." Masanın ortasındaki tuzluğu ve karabiberliği kaldırdı, kâğıdı alıp yine rulo yaptı ve bir lastikle tutturdu.

Mark burnunu buruşturdu. "Bu sabah kurabiye mi yaptın?" diye sordu ve kaşlarını çattı. "Bu sıcakta?"

"Erkendi."

Erken kalkmaya meyilliyim, hep böyle olmuşumdur. Arkadaşlarım evlenip çocuk sahibi olmadan önce hafta sonları sıklıkla saat ona-on bire kadar uyurdu. Ne kadar denediysem de nadiren yediyi geçebildim. En geç sekiz.

"Ne kadar erken?"

"Dörttü."

Mark kafasını salladı ve ummadığı bir anda ekşi bir tad almış gibi yüzünü buruşturdu. "Benim için fazla erken."

"Peki tadına bakman için çok mu erken?" Bu teklifi yapmamı beklediği aşikârdı.

"İkna edilebilirim."

Benim tanıdığım Mark Taylor bir kurabiyeyi asla reddetmezdi ama kimse de ona bakıp tatlı bağımlısı olduğunu söyleyemezdi. Mark sırık gibiydi, en az 1.92 vardı, hatta muhtemelen 1.95 boylarındaydı ve bir kalem kadar inceydi. Hep düzgün bir saç kesimine ihtiyacı varmış gibi gözüküyordu. Çekici bir adamdı ya da daha doğrusu görünüşüne dikkat etse öyle olabilirdi ama açıkçası dikkat etmiyordu. Onun için görünüş pek önemli değil gibiydi. Buna karşın ben, Paul'ün "olması gereken yerleri dolgun" derken kastettiği şeydim. Kilosu bir artan, bir azalan ve sonra yine artan kadınlardandım. Bununla mücadele etmek için Rover'ı uzun yürüyüşlere çıkararak egzersiz yapıyordum. Bahçeyle uğraşmaktan da keyif alıyordum. Bu yaz, omuzlarıma gelen koyu renk saçlarımı uzatmaya başlamıştım. Neredeyse her zaman bir tokayla ensemde tutturuyordum.

Ben mutfağa doğru giderken Mark da takip etti. Rover önden gidiyordu. Fıstık ezmeli kurabiyeler soğutma rafla-

rındaydı. İkimize de birer fincan kahve koyarken Mark'a bir tabak uzattım ve, "Keyfine bak," dedim.

Masaya karşılıklı oturduk. Dirseklerimi masanın üzerine dayadım ve becerikli işçimi inceledim. Onu izlediğimi fark etmeden önce üç kurabiyeyi mideye indirmişti. "Ne?" diye sordu bana doğru kaşlarını çatarak.

Ağzının kenarında kurabiye kırıntıları kalmıştı. Güzel bir ağzı var, diye düşündüm. "Efendim?" diye sordum.

"Bana bakıyorsun."

Omuzlarımı silktim. "Bu sabahı düşünüyordum."

"Hatırlıyor musun?" diye sordu.

Yavan espri girişimi başarılı olamadı. "Çok komik."

"Tamam, klasik soruyu sorayım. Bu sabah hakkında neyi düşünüyordun?"

"Seni düşünüyordum."

"Beni." Kahvesine uzandı ve bir yudum aldı. "Emin ol, hiç de ilginç bir konu değil."

"Tam tersi bence. Oteli aldığımdan beri arkadaş olduğumuzu düşündüm. Ve seninle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Bilecek bir şey yok."

"Hiç evlendin mi?"

Kaşlarını çattı. "Bence zihnini meşgul edebileceğin çok daha iyi şeyler var."

"Pek yok aslında. Tahminime göre hiç eşin olmadı. Unutma, evini gördüm."

"Aman ne önemli ve hatırladığım kadarıyla davetsiz gelmiştin."

Hemen kendimi savundum. "Bacağını kırdıktan sonra sana akşam yemeği getirmiştim."

"Yemek yemek ilgimi çekmiyordu," diye karşılık verdi.

"Konuyu değiştirme." Bir tartışma başlatarak yan çizmesine izin vermeyecektim.

"Evinde bir tane bile kişisel eşya yok. Ne resim, ne fotoğraf. Hiçbir şey."

Neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi kafasını salladı. "İç tasarımda iyi değilimdir. Bir kadının bir kola şişesi ve bir oltadan küçük bir yemek odası takımı yapabildiği, o çok sevdiğin kanalı izlememi mi öneriyorsun?"

"Hayır," diyerek düzelttim. "Tanık Koruma Programı'nın bir parçası olabilirsin diye düşünüyorum."

Mark kahvesinden bir yudum almıştı ki fincana bir ağız dolusu sıvıyı geri püskürterek gülmeye başladı.

"Ben ciddiyim," dedim.

"O zaman yaratıcı bir hayal gücün var."

"Peki, devletin koruması altında değilsin. Sorumu yanıtlamadın." Bu konudan sıkılmış gibi iç geçirdi. "Hangi soru?" Bir kurabiyeye uzandı ve ayağa kalktı.

"Hiç evlendin mi?" Bu kez daha sesli sordum. Ciddi ve sırlarını ortaya çıkarmakta kararlı olduğumu bilmesini istiyordum.

"Neden böyle bir şeyi bilmek istediğini anlamıyorum. Seni pek ilgilendiriyor gibi gözükmüyor."

Sanırım bu beni susturmak içindi. "Sadece merak ettim," dedim.

Fincanı lavaboya koydu. "Merak etme. O kadar ilginç değilim. Görüşürüz," dedi ve ön kapıdan dışarı çıktı.

"Bak şu çabuk sinirlenene," dedim aynı fikirdeymiş gibi kafasını yana eğmiş Rover'a. Konunun soğumasına izin vermek istemeyerek telefona uzandım. Pekâlâ, böyle

davranmak istiyorsa B planına geçecektim. Arkadaşım Peggy Beldon'un numarasını çevirdim.

Peggy ve kocası Bob, başka bir yerel pansiyon olan Kekik'in sahibiydi. İşçi olarak bana Mark'ı tavsiye eden de Peggy'ydi. Arkadaş olmuştuk, çok yardımsever ve bilgilendiriciydi. Bir kere bile beni rakip olarak gördüğü izlenimini vermemişti. Hatta, fazla müşterilerini bana yönlendiriyordu. Peggy'ye bugüne kadar benimle paylaştığı tavsiyeleri ve yol göstericiliği için müteşekkirdim.

"Jo Marie," dedi, sesimi duyduğuna sevindiğini belli ederek. "Senin için ne yapabilirim?"

"Bir sorum var," dedim. Mark konusunda bu kadar meraklı olmaktan biraz utanıyordum.

"Elbette, ne istersen."

"Mark Taylor hakkında ne bildiğini merak etmiştim."

"Ta-tamam." Sorum onu afallatmış gibi zorlukla konuştu.

Ama önce bir şeyi netleştirmek istiyordum. "Ona herhangi bir şekilde romantik ilgim olduğu için değil."

"Öyle düşünmemiştim," dedi Peggy. "Tereddüt etmemin nedeni, sana anlatabileceğim çok şey olmamasından. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Bilen birileri var mı?" diye üsteledim. Mark tanıştığım en ketum adamdı. Ortada bir hikâye olduğuna emindim, muhtemelen karanlık ve muzır bir hikâye.

"İstersen Bob'a sorabilirim. Şu anda burada değil ama dönecek. Bir saate kadar fırına gitmiş olacağım. Orada buluşabiliriz ve Bob'un dediklerini sana aktarabilirim."

"Mükemmel. Bir saat sonra görüşürüz." Şu veya bu şekilde Mark Taylor'ın derin, karanlık sırlarını ortaya çıkaracaktım.

Bölüm 2

Sea-Tac Havaalanı'ndan Sedir Koyu'na doğru servis aracında yol alırken Ellie Reynolds'ın midesi düğümleniyor, dönüyor ve çalkalanıyordu. Tom Lynch'le buluşmanın doğru şey olması için dua ediyordu. Annesinin uyarıları, düşüncelerini boğan kilise çanları gibi, onu sağır edercesine kulaklarında çınlıyordu.

Servisin penceresinden dışarı bakarken ellerini birbirine kenetledi. Karşı koltukta oturan orta yaşlı kadın elinde örgüsünü tutuyordu. Kadın, Ellie'nin huzursuzluğunu anlamış gibi ona güven verici bir şekilde gülümsedi. Ellie de karşılık verdi ve manzarayı incelemek için kafasını diğer yöne çevirdi. Bulundukları bölge pek çok açıdan Oregon'daki evine, Bend'e benziyordu.

Yıllar içinde Ellie, Seattle bölgesini iki kez ziyaret etmişti. Bir keresinde beşinci sınıfta izci kız olarak, ardından da lisede, şehirde gösteri yapan noel korosu grubunun bir parçasıyken. Neredeyse bütün hayatı boyunca annesi ve o hep evlerine yakın olmuşlardı. Seattle "büyük şehir"di.

On altı yaşındayken burayı ziyaret etmek tam bir macera olmuştu. Şimdi, yirmi üç yaşında, annesinin isteklerine karşı çıkan asi bir çocuk gibi hissediyordu.

Ellie annesi hakkında düşünmemeye karar verdi. Onun yerine, Tom'u düşünecekti. Hemen ılık, mutlu bir his sardı etrafını. Aylardır Facebook, mesajlar, telefon konuşmaları ve e-posta aracılığıyla iletişimdeydiler. Bir erkekle ilgili hiçbir zaman bu kadar kuvvetli hisleri olmamıştı, özellikle de yüz yüze tanışmadığı bir erkekle. Birçok ortak noktaları vardı ve gerçekten bir bağ kurmuşlardı. İkisi de balıklı *taco*'dan ve yıldızları izlemekten, uzun yürüyüşlerden ve klasik romanlardan hoşlanıyordu. Zaten internette de bir kitap kulübü sayesinde tanışmışlardı.

Tom, Bremerton'da bir donanma tersanesinde çalışan eski bir denizaltıcıydı. Ellie'nin annesi bu bilgi parçacığını duyar duymaz telaşa kapılmıştı. Denizciler her limanda bir sevgili sahibi olmalarıyla tanınırlardı, gevşek ahlak değerleri vardı ya da annesi öyle olduğunu iddia ediyordu. Ama Ellie, Tom'la ilgili buna inanmayı reddediyordu. O da kendisi gibiydi; gergin olmadığı sürece biraz çekingen ve içe dönük. Aptalca olsa da şimdiki gibi aşırı endişeli olduğunda, en yakın arkadaşıyla paylaşmayı düşünmediği en olmadık bilgileri bile bir yabancıya yumurtlayabilirdi.

Annesinin ikazlarına rağmen Ellie, Tom'un onu kullandığından endişe duymuyordu. Hakkındaki her şey ona, Tom'un kibar, düşünceli, zeki ve çalışkan olduğunu ve başkalarının duygularıyla oynayan tipik denizcilerden olmadığını söylüyordu. Tom'un, onun canını acıtacak herhangi bir şey yapabileceğine inanmıyordu. Ona güveniyor, fotoğrafından edindiği izlenimden onun açık ve dürüst ol-

duğuna inanıyordu. İnançla ve kendi duygularına güvenerek hareket etmek istiyordu. Önemli olan onun kalbiydi.

Bu hafta sonu ilk defa yüz yüze görüşeceklerdi. Gül Limanı Oteli'nde kalmasını Tom önermişti. Ellie bir kez daha doğru şeyi yapıyor olmak için dua etti. Otele rezervasyonunu neredeyse üç ay önce, mayısta yapmıştı ve o zamandan beri iki kere fikrini değiştirmişti. Ağustosa randevulaşmışlardı ve Tom sonunda tanışacakları için memnun ve heyecanlıydı. Ellie de öyle.

Hatasının annesine Tom'dan bahsetmek olduğunu fark etti. Virginia Reynolds, Ellie'nin Facebook'tan tanıştığı bir adamla buluşmayı planladığını duyduğu andan beri, kızının hayatının hatasını yapmak üzere olduğundan emin, şaşkın ve kendini tutamaz hale gelmişti. Annesinin bitmeyen eziyetiyle Ellie pes etmiş ve yolculuğu iptal etmişti. Tom'a fikrini değiştirdiğini söylediğinde genç adam, Ellie'nin anneşiyle temasa geçmeyi ve niyetinin iyi olduğuna onu ikna etmeyi önermişti. Ellie bundan etkilenmişti ama bu yaşta ne yaptığı ve kiminle görüştüğü konusunda annesinden onay almak zorunda kalmasının gülünç olduğunu düşünmüştü. Kendi kararlarını kendi başına verebileceğini kanıtlamak istemiş, kısa süre sonra otel rezervasyonunu tekrar yaptırmıştı. Tom'un teklifi hâlâ geçerliydi. Annesiyle konuşmaktan, sorularını cevaplamaktan ve gerekirse karakteri hakkında bilgi vermekten mutlu olacaktı.

Ellie'nin cep telefonu çaldı; mesaj gelmişti. Ellie, Tom'dan olduğunu umarak telefonunu çantasından çıkardı ve mesajın annesinden geldiğini görünce öfkeyle iç çekti.

Lütfen iyi olduğunu söyle, yazmıştı Virginia Reynolds.

Uçağım indi. Güvendeyim, diye çabucak cevap yazdı Ellie.
Tanrı'ya şükür. Ne kadar endişeli olduğumu bilemezsin.
Ben iyiyim anne.

Ellie iç geçirdi ve yine annesinden geldiğine emin olduğu bir sonraki mesaj sesini umursamayarak telefonunu çantasına geri koydu.

Esas sorunun, annesiyle babasının başarısız evliliği olduğunu fark etti. Çocukluğundan beri erkeklere güven olmayacağını annesinden bin kere duymuştu. Erkekler kalbinin üzerine basar ve sonra hiçbir anlamı yokmuş gibi yürür giderlerdi. Virginia'nın tecrübesi bu olmuştu ve biricik çocuğunu aynı kaderden korumak için ne gerekirse yapmaya hazırdı.

Ailesinin boşanmasının ardından Ellie, annesinin dünyasının bütün odağı haline gelmişti. Virginia her şeyini kızına adamıştı: Zamanını, kaynaklarını ve sevgisini tamamen Ellie'ye yönlendirmişti. Ellie bazen boğulduğunu hissediyordu. Kendi yolunu çizmeyi çok istiyor ama sonra annesinin her şeyi olduğunu hatırlayıp anında kendini suçlu hissediyordu.

Telefonu çaldı ve yine Tom olduğunu umarak çantasından çıkardı.

Annesiydi.

Ellie aramanın telesekretere düşmesine izin verdi. Koridorun öbür tarafındaki kadın ona meraklı bir bakış attı. Ellie görmezden geldi. Sorun şuydu; Ellie annesinin kaygılarını tamamen anlıyordu. Sırf telefon konuşmaları, e-postalar ve mesajlar yoluyla tanıdığı bir adamla buluşmaya gitmek pek çok açıdan riskliydi. Sonuçta annesi haklıydı. Ellie, Tom Lynch'i gerçekten tanımıyordu. Teca-

vüzcü, suçlu, hatta seri katil olabilirdi. Ve annesinin dediği gibi, Ellie hayatının geri kalanı boyunca etkisinden kurtulamayacağı bir kâbusa doğru ilerliyor olabilirdi. Annesi, bu ilk buluşmalarında beraber gelmek için yalvarmıştı. Ellie bir süre için gerçekten bu teklifi düşünmüştü. Aksine karar vermesi çok sürmedi. Bu, tek başına yapmak istediği -yapması gerekli olan- bir şeydi. Tedbirliydi ve Tom'la halka açık bir yerde buluşacaktı.

Şayet tanıştıktan sonra bu ilişkide ümit görürlerse, birbirlerini tanımaya devam edeceklerdi. Sonra Tom, Oregon'a gelecek ve annesiyle tanışacaktı. Bu, Ellie'ye mantıklı geliyordu ve biraz içe kapanık olsa da aptal değildi. Bu konuda kendine ait görüşleri vardı. Tom'la olan ilişkisinin alışılmış bir ilişki olmadığını kendisi de inkâr etmiyordu. Bir kadının bir erkekle ilk görüşmesinin yolunun genellikle bu olmadığını kabullenmek zorunda kalmıştı. İlişki deneyimi pek olmamakla beraber, içgüdülerine ve kalbine güveniyordu; ikisi de ona Tom Lynch'e güvenebileceğini söylüyordu. Telefonu hâlâ elinde olan Ellie e-postasını kontrol etti ve Tom'un yolladığı ulaştığında haber vermesini isteyen mesajını gördü. Parmakları cevap yazarken küçük klavyenin üzerinde hafifçe uçuştu. İstemese de Tom'un biraz kapalı kutu olduğunu kabul etmeliydi. Annesi her fırsatta bunu belirtmekten keyif alıyordu. Ellie karşı çıkmaya çalışmamıştı, annesine söylediği tek şey ise içgüdülerine güvendiği olmuştu. Muhtemelen bu, verilecek cevapların en akıllıcası değildi. Bu açıklama, annesini hemen babası hakkında uzun bir tirada sürüklüyordu. Bir keresinde Virginia da kalbine güvenmişti ve başına neler gelmişti. Ellie annesinin sözlerini neredeyse ezberden tekrar edebiliyordu.

Virginia, annesiyle babasının isteklerine karşı çıkarak üniversitede tanıştığı genç bir adama âşık olmuştu. Birbirleri için deli oluyorlardı. Daha en baştan, annesinin ebeveynlerinin Scott Reynolds ile ilgili soruları olmuştu. Onu beğenmemiş ve güvenmemişlerdi. Yalnızca bir görüşmenin ardından babası, Scott'ı havalı, kendini beğenmiş ve belki de en kötüsü... yüzeysel bulduğunu açıklamıştı. Hem annesi hem babası Virginia'yı kendinden fazla emin bir adama âşık olmak konusunda uyarmışlardı. Tek kızları için akıllarında başka biri vardı, çok daha uygun biri. Başından beri Scott'ın, Virginia'nın kalbini kıracağına eminlerdi. Ve haklılardı da.

Hormonları tarafından yönetilen âşık Virginia ise annesiyle babasını dinlememişti. Scott ve Virginia ailesine karşı çıkmıştı. Virginia aşk yüzünden gözlerini gerçeklere kapamış ve evlenmek için evden kaçmıştı.

Virginia kısa bir süreliğine, mutlu olduğunu kabul ediyordu; özellikle de Ellie'ye hamile olduğunu öğrendiğinde. Scott okulu bırakmış ve taksi şoförlüğüne başlamıştı. Karısının annesinin adını verdikleri küçük kızı Eleanor, Scott'ı heyecanlandırmıştı. Beraberliklerine karşı çıkan kayınvalidesiyle kayınbabasının buna sevineceğini ve artık kendisini de ailenin bir parçası olarak göreceklerini ummuştu. Scott kızına hemen Ellie demişti ve bu isim kalmıştı. İlk kez torun sahibi olan Virginia'nın ailesi, kızı ve Eleanor'a kucak açmıştı. Virginia'nın iddia ettiğine göre, Scott'a da bunu yapmışlardı ama genç adamın, eşinin anne ve babasına duyduğu memnuniyetsizlik aralarına bir mesafe koymuştu.

Scott'ın koca ve baba olma heyecanı çok uzun sürme-

mişti. Yalnızca onun taksicilikten kazandığı parayla geçimini sağlayan aile maddi olarak zorluk içindeydi. Virginia'nın ebeveynleri onlara borç vermeyi teklif etmiş ama Scott bunu duymak bile istememişti. İşte o zaman sorunları başlamıştı. Virginia, Scott'ın neden kendi başlarına mücadele etmekte ısrar ettiğini anlayamıyordu. Sık sık tartışıyorlardı, özellikle de Virginia ailesinin evinde annesiyle çok vakit geçirdiğinde. Scott işten eve sık sık geç geliyordu. Virginia ona zamanını nerede harcadığını sorduğunda, Scott karısına zaten nadiren evde olduğunu söyleyerek bunun önemsiz olduğunu savunuyordu. Virginia ise kocası yerine ailesini tercih ediyor gibi gözüküyordu.

Sonra, korkunç bir gün, Virginia'nın babası Scott'ı başka bir kadınla gördüğüne yemin etmişti. Virginia bunu sorduğunda Scott bu sözde diğer kadınla birlikte çalıştıklarını, ayrıca ondan otuz yaş büyük olduğu konusunda ısrar etmişti ama Virginia buna inanmayı reddetmişti. Scott'a artık güvenemezdi. Sonu gelmeyen kuşkuları nedeniyle evliliğinin bitmesi çok uzun sürmemişti.

Virginia boşanma davası açınca, ailesi aşk yüzünden aptala dönmüş olan kızlarını bağışlamış ve onu tekrar evlerine kabul etmişlerdi. Ellie annesiyle kalmıştı ve babasıyla ilgili kopuk hatıralara sahipti.

Ve şimdi, tarih tekerrür ediyordu. Ellie de yeni tanışacağı bir adam için annesine karşı çıkmıştı.

Otobüs durdu ve arkalarda oturan orta yaşlı bir çift Gig Harbor diye bilinen bir bölgede indi. Şoför onların valizlerini indirirken, Ellie kıyıya karşı sıralanmış, resmedilmeye değer ilginç binaları inceledi. Sedir Koyu hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bu küçük şehir kadar büyüleyici olmasını umuyordu.

Şoför otobüse dönünce Ellie, "Sedir Koyu'na ne kadar kaldı?" diye sordu.

Şoför, Ellie'ye dönüp iyice baktıktan sonra, "Az kaldı," diye cevapladı. "Kırk dakikadan az sürede sizi oraya götürmüş olurum."

Ellie gülümsedi. Midesi düğümlendi yine ve bu kez daha sıkı bir şekilde. Şimdi bile, gerçekten annesine karşı çıkıyor olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Öncesinde birkaç durak daha var," diye ekledi şoför, otobüsü bir kez daha çalıştırırken. "Purdy ve Olalla'da birer durak, sonra Sedir Koyu."

"Peki."

"Sizi otobüs durağında karşılayacak biri var mı?" diye sordu şoför, dikiz aynasından ona bakarak. "Ailenizden biri ya da bir arkadaşınız?"

"Evet." Yani, sayılır. Planlarını söyler söylemez, Tom işinden izin alıp onu almayı teklif etmişti. Ellie geri çevirmişti. İlk buluşmaları için Ellie en güzel haliyle olmak istiyor, bunu bir uçuşun ardından ve seyahat kıyafetleri giyerek yapmamayı tercih ediyordu. Şehirde onu otele götürecek bir taksi bulacağına emindi. Jo Marie'ye taksi bulmakla ilgili soru sorduğunda kadın onu şaşırtmış ve otobüsün bırakacağı durakta buluşmayı teklif etmişti.

"Görünüşe bakılırsa hava harika olacak," diye belirtti koridorun karşı tarafında oturan yaşlı kadın. Ellie onu önceden de fark etmişti. Ellie'nin telefonu her ses çıkardığında, kadını onun olduğu tarafa bakarken yakalıyordu.

"Ziyaret etmek için yılın en güzel zamanı. Ziyarete geldiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Ellie.

Kadın ellerine pek bakmadan örgü örüyor, ipliği şişin etrafından geçirip dokuyordu. "Çocuklarımı ve torunlarımı ziyaret etmek için her yıl gelirim. Kızım ve damadım, ikisi de çalışıyor ve işten izin alıp beni almaya havaalanına gelmelerini istemedim. Erkek torunum benimle Olalla'da buluşacak."

"Biriyle ilk kez buluşacağım. Tersanede çalışıyor," dedi Ellie. Yaşlı kadından bir çeşit kınama beklediğinden kendini hazırladı. Eğer bu örgücü kadın annesine benziyorsa, bir uyarı ya da yorum yolda olmalıydı. Kadın hiçbir şey demeyince, Ellie ne kadar saçmaladığını fark etti. Annesi hep olumsuzu beklemesi için beynini yıkamıştı.

"İnternette bir kitap kulübünde tanıştık," diye ekledi Ellie, bir kez daha kadını sınayarak. "Yani, aslında Facebook'ta arkadaşım olmak istedi. Onun kitap kulübünün benimkiyle bir bağlantısı vardı... Uzun hikâye." Yaşlı kadının sosyal medyayla ilgili pek bir şey bilmediğinden şüphelendi.

"Bugünlerde pek çok gencin bu yolla tanışmasını anlıyorum."

"Dediğim gibi, bu ilk yüz yüze görüşmemiz," diye devam etti Ellie. "Gergin olduğumu kabul ediyorum." Ve konuşkan, ki bu iyi bir kombinasyon değildi ama kendini tutamıyordu.

"Epey romantik, değil mi?"

Ellie gülümsedi. Hem romantik hem riskli hem de saçmaydı. "Sanırım çoktan yarı yarıya âşığım ona. Bugüne kadarki bütün ilişkimiz telefon konuşmaları, e-postalar ve metin mesajlarından ibaretken komik değil mi?"

"Benim düşünceme göre aşk nadiren mantıklıdır," diye yorum yaptı kadın. "Bu arada ben Martha."

"Ellie."

"Tanıştığımıza memnun oldum Ellie."

"Annem bunu yapmamı onaylamıyor," dedi Ellie, sesini alçak tutarak.

"Bizim için çocuklarımızı bırakmak zordur." Martha'nın bakışı kendi geçmişinden bir şey hatırlar gibi düşünceliydi. "Marilyn ile Jack evlendiğinde kızımın Washington'a taşınmasının düşüncesinden bile nefret ettim. New Jersey'den ülkenin diğer ucuna gitti. Hata yaptığına emindim ama şimdi Kuzeybatı Pasifik'te yaşamayı çok seviyor. Gerçek şu ki, her yaz ziyarete gelmekten keyif alıyorum. Marilyn'in Liman Caddesi'nde bir kuaförü var. Bu, Sedir Koyu'ndaki ana caddedir. Sen nerede kalacaksın canım?"

"Gül Limanı Oteli'nde."

"Biliyorum orayı. Otel hemen Marilyn'in dükkânının yukarısında. Koyun oradan görünüşü muhteşemdir."

Tom da aynı şeyi söylemişti. Gül Limanı Oteli'ni tavsiye etmesinin nedenlerinden biri manzaraydı. Üst kısımdan yalnızca deniz fenerini değil, Bremerton Tersanesi'ni de görebilecekti.

Ellie'nin cep telefonu çaldı ve hızlıca göz attığında yine annesi olduğunu gördü. Neden bakmaya zahmet ettiğini bilmiyordu.

Başka bir mesaj. Başka bir uyarı. Ellie iç geçirdi ve Martha'nın ona baktığını gördü. "Yine annem," dedi, telefonunun yerini değiştirirken. "Kendimi komik duruma düşürdüğüme emin."

"Ve eğer öyleyse?"

"O zaman hiçbir zaman unutmayacağım."

"Sence saçmalamıyor musun?" diye sordu Martha arkadaşça bir tonla.

"Belki saçmalıyorum," diyerek kabul etti Ellie sırtını doğrultarak. "Ama gerçekten umrumda değil."

Martha'nın gülümsemesi sıcak ve nazikti. "Bir anne olarak onun korkularını anlayabiliyorum. Kendi çocuklarıma, bana gözyaşlarına, mücadelelere ve dualara mal olan hazineyi verebilmeyi çok isterdim ama yapamam. Anne kalbim onları hayal kırıklığından ve acıdan kurtarmak istiyor fakat hayat böyle işlemiyor. Her birimiz büyümek için acıları tecrübe etmeliyiz. Her birimiz kendi yolumuzu yaratmalıyız. Annenin niyetinin iyi olduğuna eminim."

Ellie annesinin hayatı böyle görmesini diledi.

Olalla'da otobüsten indi Martha. "Erkek torunum ehliyetini yeni aldı. Beni karşılayacağı için çok heyecanlı." Örgüsünü kapitone bir çantanın içine koydu. "Sana ve genç adama iyi şanslar."

"Teşekkür ederim," dedi Ellie, "her şey için."

Şoför, Martha'nın otobüsten inmesine yardım etti. Ardından valizini bulup getirdi. Bir minivan içinde Seattle Seahawks tişörtü giymiş genç bir adam geldi ve o park ederken Martha el salladı.

Ellie otobüsteki son kişiydi.

"Varmamız çok uzun sürmez," diye garanti verdi şoför. "Sedir Koyu çıkışına birkaç kilometre uzaklıktayız. İsterseniz sizi alacak kişiyi arayabilirsiniz."

"Tamam." Ellie cep telefonuna ve Jo Marie'nin adıyla iletişim bilgilerini yazdığı kâğıt parçasına uzandı. Kadın telefonun başında oturmuş, onun aramasını bekliyormuş gibi hemen cevap verdi.

"Gül Limanı Oteli." Jo Marie'nin sesi neşeli ve enerjik çıkıyordu, Ellie anında kendini iyi karşılanmış hissetti.

"Ben Eleanor Reynolds," dedi Ellie ama sonra açıklığa kavuşturdu: "Ellie."

"Ah, evet. Aramanızı bekliyordum. Şimdi anahtarlarımı kapıp çıkıyorum. Yanımda Rover'ı getirsem sakıncası olmaz değil mi?"

"Hiç sakıncası olmaz." Ellie hayvanları severdi. Tom da öyle. En uzun e-postalarından biri, ilkokuldayken sahip olduğu ve Ranger adındaki köpeğine nasıl havada frizbi yakalamayı öğrettiği hakkındaydı. Yedinci sınıftayken Ranger'ın ölmesi onu çok üzmüştü. Ellie'nin hep kedisi olmuştu ama bir gün bir köpeğinin de olacağını umuyordu.

"Birkaç dakikaya görüşmek üzere," dedi Jo Marie.

"Teşekkür ederim." Ellie telefonu kapattı ve yavaşça nefesini verdi. Bend ve Seattle arasındaki kısa uçak yolculuğuna çıktığından daha iyi hissediyordu artık. Annesi ne derse desin, bu macerayla ilgili iyi bir his vardı içinde. Çok iyi bir his.

Bölüm 3

Eleanor Reynolds'tan telefon geldikten sonra Rover'ı arabama bindirdim ve 16. Otoyol üzerindeki Sedir Koyu çıkışındaki Texaco servis istasyonuna girdim. Onu hemen gördüm. Valiziyle tek başınaydı, biraz dalgın ve gergin görünüyordu.

Park alanına döner dönmez Rover arkadan ön koltuğa sıçradı. Bu gezintiyi daha önce de yapmış, havaalanından şehre servis aracıyla gelen konukları almıştık.

Arabayı küçük alışveriş merkezinin önündeki park alanına çektim ve motoru kapattım. Telefonda üç kez konuşmuş olmamıza rağmen Eleanor Reynolds hakkında daha iyi bir resim oluşturmuş olmam gerekirdi. Ancak özellikle ilk konuşmamızdan sonra tahmin ettiğimden daha gençti.

"Eleanor?" diye sordum ve hemen, "Ellie? Ellie Reynolds?" diye düzelttim.

Kadın yukarı baktı ve kafasını salladı. "Evet, benim. Siz Jo Marie olmalısınız?"

Rover arabanın ön koltuğundan havladı. "Ve Rover," diye ekledim.

"Gençsiniz," dedi Ellie, şaşırmış gibi. "Sanırım annemin yaşına yakın birini bekliyordum." Valizine uzandı ve arabaya yöneldi.

"Ben de sizin için aynısını düşünüyordum."

"İnsanlar telefonda sesimin çok daha yaşlı çıktığını söylüyor. Büyükannem için hitabet sanatı önemliydi." Ve sonra, biraz daha açıklama ihtiyacı duymuş gibi ekledi: "Ben büyürken büyükannem ve büyükbabamla yaşıyorduk."

Arabanın bagajını açtım. "Umarım Sedir Koyu'ndaki ziyaretinizden memnun kalırsınız."

"Öyle olacağını biliyorum," dedi genişçe gülümseyerek. Zorlanmadan valizini içeri koydu ve sonra yolcu tarafına doğru geldi.

Ellie'nin arabaya bineceğini anlar anlamaz Rover arka koltuğa geri döndü. Ellie içeri girdi ve ardından Rover'a doğru döndü. Rover onun ilgisinden keyif aldı ve sonra hemen duruldu, rahat bir pozisyon bulana kadar koltukta daireler çizdi.

Ellie emniyet kemerini taktı. "Umarım size çok zahmet çıkarmamışımdır," dedi. "Taksi tutmak da beni mutlu ederdi."

"Sorun değil. Bunu hep yapıyorum, otelin sunduğu hizmetin bir parçası bu."

"Dönüş yolculuğu için de çizelgeyi aldım... İhtiyacım olursa," diye ekledi.

Ona sorular sormayı planlıyordum ama fikrimi değiştirdim. Biraz kaygılı görünüyordu ve otele doğru olan kısacık yolculuğumuz sırasında iki defa telefonuna baktı, e-postasını gözden geçirdi.

"Annem," diye mırıldandı ama ardından hızlı bir karar vermiş gibi ekledi: "Onu görmezden geleceğim, yoksa her şeyi mahvedecek."

Görünüşe göre, yorum yapmama gerek yoktu ve bundan da memnundum, çünkü ne diyeceğimden emin değildim. "Sakıncası yoksa otele ulaştığımızda ben birkaç işimi yapacağım, siz de odanıza yerleşirsiniz."

"Ah, tabii," diyerek hemen onayladı. "Annemin inandığının aksine, bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Hayır, yok." Zavallı kızın belli ki annesiyle sorunları vardı. Daha önce, kısa telefon konuşmalarımız sırasında annesiyle ilgili hiçbir şey söylememişti. Azıcık satır aralarını okuyabildiğim kadarıyla, Ellie'nin annesi bu yolculuğun çok büyük bir hata olduğuna emindi.

"Otobüste büyükannem yaşlarında muhteşem bir kadınla tanıştım," dedi Ellie, bana tecrübesini anlatmaya hevesli bir şekilde laflarken. "Çok bilge ve güven vericiydi. Sedir Koyu'na gelerek büyük bir hata yapmış olabilirim, ama öyleyse bile bu bir deneyim olacak."

Söylediklerini tam çözemedim ama anlamış gibi başımı salladım. Arabayı otelin önüne doğru çektim, Rover da uyumlu bir şekilde bizi içeri doğru takip etti. Henüz onu sabah yürüyüşümüze çıkarmamıştım ve rutinimizi izlemek için hazır olduğunu anlatmak istercesine tasmasını sakladığım yere doğru hızlıca yürüdü.

"Birazdan Rover," dedim ona. Övgüye değer bir şekilde sabırlıydı ve bunu takdir ediyordum. Saatime göz attım, neredeyse Peggy ile buluşma zamanı gelmişti.

Ellie kaydını yaptırınca odasının anahtarını verdim, yukarıdaki odasına çıkan merdivenlere yönlendirmeden önce ona oteldeki ortak kullanım alanlarını gösterdim.

"Bu hafta sonu başka konuklar var mı?" diye sordu.

"Evli bir çift ve buralı bir kişi daha."

"Buralı bir kişi?" diye tekrar etti Ellie, şehirden birinin neden hafta sonunu bir pansiyonda geçirmeyi seçtiğini anlamakta güçlük çeker gibi.

"Evet, Peter McConnell bu sabah aradı. Görünüşe bakılırsa, evinde birtakım tesisat işleri yaptırıyormuş ve suyu kesilecekmiş. Normalde şehir dışına çıkardı ama cumartesi günü yarım mesai çalışacakmış ve bu bölgede olması gerekiyormuş."

"Ya."

"Bu öğlen geç saate kadar gelmeyecek. Onu ne kadar görürüz bilmem."

"Kendi adıma ben meşgul olmayı planlıyorum," dedi Ellie. "Bir... Arkadaşla buluşacağım. Erkek bir arkadaş..."

Ah, demek buydu. Annesinin endişeli olması boşuna değildi. Yine de Ellie için iyi bir şeydi. Bu kuşun çoktan yuvayı terk etmiş olması gerekirdi.

Ellie odasına rahatça yerleştikten sonra, şehir merkezindeki fırında Peggy Beldon'la buluşmak üzere Rover'la çıktım. Egzersiz yapmaya hevesli olan Rover beni tepeden aşağıya, kıyıya doğru sürükledi. Gün daha güzel olamazdı. Gökyüzü bulutsuzdu ve tatlı, gölgeli bir mavi başka bir yere bakmayı güçleştiriyordu. Koyda su hareketsiz ve berraktı, bir kartal yiyecek ararken havada daireler çiziyordu. Bir kartalın birdenbire indiğini ve yüzeye fazla yakın yüzen talihsiz bir somonu kaptığını görmek alışıldık bir sahneydi.

Henüz Liman Caddesi'ne varmamıştım ki Peggy'yi gördüm. Dışarıda bir masada oturmuş, yaz güneşinin tadını çıkarıyordu.

"Merhaba," dedim ona katılarak. "Umarım geç kalmamışımdır."

"Hiç de değil," dedi Peggy. Rahat, kapri pantolonla kırmızı kareli gömlek, içine de uyumlu şekilde kırmızı ve kolsuz bir üst giymişti. Saçları daha kısaydı. Yakın zamanda saçlarını kestirmişti demek.

"Yaza tamamen ayak uydurmuş görünüyorsun," dedim karşısındaki iskemleyi çekip otururken. Rover çenesini ayağımın üstüne koyarak oraya yerleşti. Peggy bana bir fincan kahve söylemişti. "Teşekkürler." Fincanı kaldırdım ve bir yudum aldım. "Bir sonrakiler benden."

"Dert etme."

Artık rahat olduğumdan aklımdaki konuya geçtim. "Bob'la Mark hakkında konuşabildin mi?"

"Konuştum." Bana doğru eğildi.

"Ve?" Sesimdeki hevesi saklayamamıştım.

Peggy omuzlarını silkti. "Anlatabileceğim daha çok şey olmasını dilerdim. Bob, Mark'la ilk olarak nalbur dükkânında tanışmış."

"Ne kadar zaman önce?"

"Ben de bunu sordum ve beş ya da altı yıl geçmiş olması gerektiğini düşünüyor ama ben bu kadar uzun zaman önce olduğunu sanmıyorum. Benim tahminime göre yaklaşık dört yıl ama yanılıyor olabilirim. Oysa hep buralardaymış gibi."

"Yani Bob, Mark'la nalbur dükkânında karşılaşıyor ve ikisi sohbet etmeye başlıyor?"

"Evet."

"Mark nereden taşındığından bahsetmiş mi?"

"Bob'ın hatırladığı kadarıyla hayır. Tüm hatırladığı

Mark'ın ona şehre yeni geldiğini ve ufak tefek bir iş aradığını söylediği. Bir de emekli olduğunu söylemiş. O zamanlar Mark'ın otuz beşin üzerinde olamayacağını düşünen Bob bunu komik bulmuş."

"Bob, Mark'a Sedir Koyu'na neden taşındığını sormuş mu?"

"Bunu Mark'a kendin sorman gerekecek. Ama neden taşınmasın?" diye sordu Peggy, manzaraya doğru işaret ederek. "Burası çok güzel ve yuva kurmak için iyi bir yer."

"Ama anladığım kadarıyla Mark'ın bir ailesi yok."

"Doğru."

Bob'ın daha fazlasını bildiğini ümit etmiştim. Aslında, Peggy'ye bahsettiği hemen her şeyi ben çoktan biliyordum. Yani, Bob'la Mark'ın tanıştığı kısmı değil ama kalan her şeyi.

"Kendisine nakit ödenmesinden hoşlandığını fark ettin mi?" diye sordum. Açıkçası, bunun vergi ödemek zorunda kalmamak için seçtiği bir yol olup olmadığını merak etmeden duramıyordum.

"Bunu bilmiyordum," dedi Peggy, hafiften kaşlarını çatarak. "Mali işlerle Bob uğraşıyor. Bundan hiç bahsetmedi. Mark'a sormalısın."

"Sordum." Pek çok defa, ama hiç tatmin edici bir cevap almamıştım. Sanırım beni kuşkulandıran, onun hakkındaki küçük özelliklere fazla dikkat etmemdi. Bu alışkanlığı, ona ulaşan bir para izini engellemeye çalıştığını ve mümkün olduğunca kimliğini saklamak istediğini düşünmeme neden oluyordu.

"Bob ondan hemen hoşlanmış," diye ekledi Peggy, düşüncelerimin arasına girerek.

Bu beni şaşırttı. Mark hoşlanılacak türden bir adam değildi, geçimsiz ve uyumsuz olmak için çaba harcamıyor gibiydi. En azından, benim onunla olan deneyimim böyleydi.

"Bob, Mark'ı başkalarına önerecek kadar rahat hissetmeden önce, becerilerini sınamak için onu Kekik'te küçük bir iş yapması için tuttu."

"Ve Mark sınavı geçti mi?"

"Hem de yüksek notla. Bunun ardından Bob, aile ve arkadaşların küçük işlerini Mark'a pasladı. Pek çok insan bize teşekkür etti. Mark dürüst biri ve fiyatları makul."

Dediği doğruydu. Son bir yıl içinde, Mark benim için birkaç proje bitirmiş ve beklentilerimi ya tam karşılamış ya da aşmıştı. Onunla olan tek sorunum, gül bahçemle ilgiliydi. Bacağını kırmadan önce bile gül bahçesi gereğinden fazla zamanını almıştı. Sonrasındaki uzun gecikmeyse anlaşılırdı. Yine de hâlâ Mark'ın ağırdan almasının kasten olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum... Bir gül bahçesi yapmayı ertelemek istemesinin nedenini ne olabilirdi ki? Belki de cevap, bahçe işleri yapmaktan hoşlanmadığı kadar basitti.

"Onunla ilgili bana anlatabileceğin başka bir şey var mı?" diye sordum. Sesim istediğimden daha hararetli çıkmış olmalıydı, çünkü Peggy'nin gözleri iyice açıldı.

"Bunca merak neden?" diye sordu.

Sahiden merak etmem dışında geçerli bir neden yoktu. "Gerçekten bir nedeni yok," dedim, sesimin olabildiğince soğukkanlı çıkmasına çabalayarak. "Sadece çok şey görünüyor... Kapalı."

"Hepimiz mahremiyetimize önem veririz," diye yorum yaptı Peggy, kınama olmaksızın. "Öyle değil mi?"

"Yani evet, sanırım."

"Mark hakkında ilgini çeken ne?" diye sordu Peggy.

"İlgimi çekmedi," diye cevapladım hemen. "Meraklıyım. Bence bir şeyler saklıyor, öyle hissediyorum." İşte, söylemiştim.

"Mark?" Peggy onun adını gülünecek bir şey, bir şakaymış gibi söylemişti.

"Memleketi...?" Doğru kelimeyi aradım. "Sparta... Onu birine ya da herhangi bir yere bağlayan hiçbir şey yok. Şaka yoluyla ona Tanık Koruma Programı'nın bir parçası olup olmadığını sordum."

"Hayır, yapmadın?" Peggy'nin gözleri daha da açıldı. "O ne dedi?"

"Güldü geçti." Aslında, şimdi bahsi geçince, Mark bunu büyük bir şakaya dönüştürmüştü. Zihnim başka olası senaryolar üretmeye çalışıyordu. "Belki trajik bir kayba uğramıştır ve hayattan kaçıyordur." Mark kadar yetenekli bir adamın koyun hünerli işçisi olmayı seçmesi bana çok az mantıklı geliyordu.

"Jo Marie." Birkaç dakika önce eğlenmiş olan Peggy ciddileşti.

Yukarı baktım, gözlerimiz kesişti ve öylece kaldı. "Efendim?"

"Bence Mark'la ilgili bilgi sahibi olmayı neden bu kadar gerekli bulduğunu irdelemen önemli."

"Gerekli?" Bir parça uzatarak söyledim.

"Evet."

Aslında ciddiydi, bunu yüzünde görebiliyordum. "Dediğim gibi, sadece araştırmacıyım."

"Mark'la ilgili onun hayatını araştırmayı istemene neyin sebep olduğunu kendine hiç sordun mu?"

"Gereğinden fazla büyütüyorsun," diye direttim. "Mark'a ilgi duymuyorum... Yani kişisel olarak. Çok fazla polisiye okuyorum ve gizemleri çözmekten keyif alıyorum. İnsanlar geçmişlerindeki bir şeyler yüzünden oldukları şekilde davranmaya başlarlar. Güven bana, Mark'a gelirsek onda tuhaf bir şey var."

"Uğursuz gibi mi?"

"Şüphe yaratıcı gibi." Yine de bildiğim kadarıyla Mark, uzun bir yaz günü kadar dürüsttü.

"Onun için bir şey hissediyor musun?" diye sordu arkadaşım, o güven veren nazik tavrıyla.

Çoğu zaman Mark beni sinir ediyordu. Genelde aksi ve huysuzdu ama o dış kabuğun altında düzgün bir insan vardı. Bazen inanması zor da olsa, çoğu gün gayet iyi geçiniyorduk. İlkbaharın başlarında, kaçıp gitmiş olan Rover'ı bulmama yardım ettiği için ona minnettardım. Korkudan deliye dönmüştüm. Mark saatlerini onu arayarak geçirmişti. Ben de tabii, ama Rover'ı bulup eve getiren Mark olmuştu. Sırf bunun için bile ona borçluydum.

"Jo Marie," dedi Peggy, sesini tam bir fısıltıya çevirerek. "Onun için..." Devamını getirmeye emin değilmiş gibi tereddüt etti.

"Ne?" diyerek teşvik ettim.

Biraz daha dik oturdu ve sordu: "Mark'a... Âşık mı oluyorsun?"

"Mark'a?" Şimdi kahkahasını bastırma sırası bendeydi. "İmkânı yok." Cevabımla ilgili düşünmeme gerek yoktu. "Kesinlikle hayır," dedim en ufak bir tereddüdüm olmadan. "Çoğu zaman ondan hoşlandığımdan bile emin değilim."

"Birçok harika, romantik ilişki böyle başlıyor."

Kahveme uzandım ve kafamı salladım. "Onunla ilgili merakım öyle gözükebilir," dedim, bunu olabildiğince önemsiz göstermeyi isteyerek. Bu kadar karşı çıkmamın, Peggy'nin Mark'a ilgi duyduğuma yalnızca daha fazla ikna olmasına neden olacağından korkuyordum. "Hakkımda bilmen gereken bir şey var," diye ekledim, bu düşünceye son vermenin en iyi yolunun bu olduğuna kanaat getirerek. "Paul Rose'u bütün kalbimle seviyorum. O benim kocam ve ruh ikizimdi. Tanıştığımızda, muhtemelen hiçbir zaman evlenmeyeceğime karar vermiştim. Bu dünyada kalmış pek fazla düzgün adam olduğundan kuşkuluydum. Onunla geçirebileceğim zamanın çoğu benden çalındı ama yine de o yıl vardı, hayatımın geri kalanı boyunca çok değer vereceğim o muhteşem bir yıl. Tekrar âşık olmak istemiyorum." Açıkçası, sevdiğim başka bir adama daha bir şey olursa kalbimin bu kayba dayanabileceğini sanmıyordum.

İki elimi de kaldırdım. "Belki Mark'la ilgili bu şeyi biraz abartıyorum. Sormamın tek nedeni, onu geçtiğimiz bir yıl boyunca düzenli olarak görmüş ama hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyor olmam. Mark'ın ilginç bir hikâyesi olduğunu hissetmekten kendimi alıkoyamıyorum. Ama hikâyesi her neyse, başkalarının bilmesini istemediği açık." Şimdi geriye dönüp baktığımda muhtemelen işi oluruna bırakmam en iyisiydi. Eğer Mark'ın saklamak istediği gizli bir geçmişi varsa, o zaman kazıp çıkarmamam için benden uzak durmalıydı.

Konuyu değiştirdik, biraz iş konuştuk ve sonra ikimizin de geri dönme zamanı geldi. Bu öğleden sonra gelecek olan konuklarım vardı.

Porter'lar: Roy ve Maggie.

Peggy'ye kahve için teşekkür ettikten sonra, Rover ve ben kıyı bölgesinden Gül Limanı Oteli'ne giden dik tepeyi geri yürüdük. Köşeyi dönüp otele giden uzun araba yolundan aşağı yürürken durup, şimdi evim olan üç katlı yapıyı inceledim. Ne zaman görsem beni heyecanlandırıyordu. Ev, 1800'lerin sonuna doğru yapılmıştı ve Sedir Koyu'ndaki önde gelen yapılardan biriydi. Arka plandaki dağların ve deniz fenerinin manzarasıyla, koya yukarıdan bakan tepenin kenarı üzerinde konumlanmıştı. Oteli ilk görüşümü hatırladım. O anda burasının yuvam olduğunu anlamıştım, hoş bir karşılama duygusu beni sarmıştı.

Burayı aldıktan sonra oradaki ilk gecemde, sanki sevgisini ve güvencesini vermek için hayata kısa süreliğine geri dönmüş olan Paul'ün varlığını hissetmiştim. Burayı satın almakla doğru bir karar verdiğimi bildirmesinin yoluydu bu.

Otele hayranlıkla bakar dururken ve Rover da tasmasından kurtulmak için direnirken, beyaz bir cip yanımdan geçerek yuvama doğru ilerledi ve konuklar için ayrılmış küçük park bölgesinde durdu.

Aynı anda yolcu ile şoför kapıları açıldı ve dışarı çekici, genç bir çift ayak bastı.

Roy ve Maggie Porter gelmişti.

Hoş geldiniz diyecektim ki Roy kapısını çarpınca duraksadım. Tek kelime bile etmeden aracın arkasına gidip iki valiz çıkardı ve arkasına bile bakmadan otele yöneldi.

Maggie beni gördüğünde durakladı ve ardından kocasının davranışından utanmışçasına özür dileyen bir gülümseme sundu.

Elimi kaldırdım. "Maggie?"

Kafasını salladı. "Siz Jo Marie olmalısınız?"

"Benim. Gül Limanı Oteli'ne hoş geldiniz."

"Teşekkürler." Otele doğru göz gezdirdi. Roy verandaydı ve sırtı ikimize de dönük halde karısını bekliyordu.

"Roy'un kötü ruh halini bağışlayın. Bu hafta sonu için işten izin almayı istememişti. Ama böyle bir şeyi çok uzun zamandır planlıyorduk ve..." Sesi gitti. "Birlikte zaman geçirmeye ihtiyacımız var."

"Bütün çiftlerin vardır," dedim onunla hemfikir olarak.

Maggie otele doğru ilerlemeye başladı ve ben de yürüdüm. Onun tüm rahatlatma çabalarına rağmen, içimde Maggie ve Roy Porter arasında bir şeylerin kötü gittiğine dair çok güçlü bir his vardı.

Bölüm 4

Maggie derin bir nefes alıp verdi ve Jo Marie'nin onlar için hazırladığı odaya çıkan merdivenlerde Roy'u takip etti. Kayıt yaptıkları tüm zaman boyunca Roy pek bir şey söylememişti. Maggie iki kere dilini ısırmak ve gururunu yutmak zorunda kalmıştı. Kocası otelde -ya da onunla- olmak istemediğini daha fazla belli edemezdi.

Roy anahtarla kapıyı açtı ve içeriye kendisinden önce Maggie'nin girmesine izin verdi. Sayvanlı karyolalı ve şifonyerli güzel bir odaydı. Şifonyerin üstünde bir buket gül duruyordu. Geniş pencereler koyun mavi yeşil sularına bakıyordu. Marinada, kayıklar zarifçe bir belirip bir yok oluyor, yelkenlilerin direkleri hafifçe yana yatıyordu. "Çok güzel," diye fısıldadı Maggie.

Roy onunla hemfikirmiş ya da bunu takdir ediyormuş gibi görünmüyordu. Sert ve sessiz olmayı sürdürdü. Dargınlığı kendisinden dalgalar halinde yayılıyor gibiydi. Yakima'dan üç buçuk saat süren yol boyunca Roy birkaç kelimeden fazla etmemişti.

Pek çok defa Maggie bu sessizliği bozmak için çabalamış ama pek işe yaramamıştı. Roy bir karşılık verdiğindeyse bu tek bir sözcük ya da kısa cevaplar olmuştu. Maggie, kocasının kötü ruh halini düşünmemeye çalışıyor ve onun yerine kendini pencerenin dışındaki manzaraya odaklanmaya zorluyordu. Manzaranın güzelliği ona ilham ve cesaret verdi. Bir defa daha denemek isteyerek Roy'a doğru döndü.

"Sen de öyle düşünmüyor musun?" diye sordu, sesini elinden geldiğince enerjik ve neşeli tutmaya çalışarak.

"Ne düşünmüyor muyum?"

"Manzaranın harika olduğunu."

Roy fark etmemiş ve dahası umrunda bile değilmiş gibi omuzlarını silkti. Valizinin yanında, elleri ceplerinde öylece duruyordu. Gözlerindeki öfke gitmiş, yerini umutsuzluk almıştı.

"Burada olmak istemediğini biliyorum," diye fısıldadı Maggie.

"Bunu tekrar tekrar söyleyebilirsin," diye karşılık verdi Roy.

Maggie aylardır bu hafta sonunu dört gözle bekliyordu. Bu tam da ihtiyaçları olan molaydı. Roy çok yoğun çalışıyordu. İki oğlu da henüz uyanmamışken evden çıkıyor ve çoğu zaman onlar yatağa girmeden önce evde olamıyordu. Maggie kocası hakkında şunu söyleyebilirdi: O çok iyi bir babaydı ve çocuklarını çok seviyordu. Ne kadar yorgun olursa olsun oğullarıyla oynamak, onlara kitap okumak, banyo zamanlarında yanında olmak için vakit ayırıyordu. Oğlanlar yorulduktan hemen sonra Roy da yorgunluktan uyuyup kalıyordu. Bütün gününü ailenin inşaat şirketini

yöneterek geçiriyordu. Babası yakın geçmişte emekliye ayrılmıştı ve o zamandan beri işin sorumluluğu Roy'un omuzlarındaydı.

Maggie kocasıyla iyice uzaklaştığından korkarak Roy'a çok önceden bir tarih vermiş, bu tarihi programına işleyerek onu kendisine zaman ayırmasına ikna etmişti. Roy'un ailesi bu ufak seyahati duyunca oğlanlarla kalmayı teklif etmişler ve dahası hafta sonu kaçamaklarını da karşılamışlardı. Bundan daha iyisi olamazdı, ta ki... Bu konuşmak istemediği bir konu başlığıydı.

"Hepsi ailem için olmasaydı, bugün burada olamazdım," diye hatırlattı Roy. Pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı. Maggie onun manzaradan keyif almadığına emindi. Muhtemelen Roy, önünde ustaca tasarlanmış yamalı bir örtü gibi uzanan güzelliği bile fark etmemişti. Yeşil ve mavi renkler birbirine geçiyor, Kuzeybatı Pasifik'in güzelliğini vurgulayan bir resim yaratıyordu adeta.

"Burada benimle olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ederdin, biliyorum," dedi Maggie. Kocası bunu davranışlarıyla açıkça belli etmişti.

Roy kaşlarını çatıp başka tarafa baktı.

Evliliğini kurtarma girişimi, Maggie'ye aniden tamamen boşunaymış gibi geldi. Gözyaşları gözlerine hücum etti. Sedir Koyu'na ulaşana kadar, Tacoma'daki yoğun trafikte ve Snoqualmia Geçidi'ndeki bitmeyen sürüş boyunca idare edebilmişti ama daha fazla kendini tutamayacaktı. Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağıya indi. Yatağın kenarına oturdu ve başını öne eğdi. Her şey o kadar anlamsız gözüküyordu ki...

Ses çıkarmasa da Roy onun üzüntüsünü sezmiş olma-

lıydı, çünkü döndü ve iç çekti. Az sonra yatakta onun yanına oturdu ve yatak onun ağırlığıyla çöktü. Kolunu, karısının omuzlarının etrafına dolayıp başını başına dayadı.

Onun sıcaklığına ve sevgisine ihtiyaç duyan Maggie, kocasına dönüp kollarını bedenine sardı. Yüzünü omzuna gömdü ve yavaşça ağladı. Roy onu rahatlattı, başını okşadı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Roy.

Maggie boğazını düğümleyen duygu yüzünden konuşamayarak kafasını salladı.

"Çabalıyorum Maggs."

"Biliyorum," dedi Maggie. Sesi fısıltıdan sadece biraz daha fazla çıkıyordu.

"Bana zaman ver, tamam mı?"

Maggie yine başını salladı. Sonra kafasını kaldırıp yüzündeki ıslaklığı sildi. Bir tutam uzun, koyu saçını kulağının arkasına attı ve burnunu çekti.

Roy içten bir şekilde gülümseyince Maggie de bir gülüşle cevap verdi. "Ben valizlerimizi açayım," diye fısıldadı Maggie, yeniden ağlamamak için fiziksel bir şey yapması gerektiğini düşünerek.

"Peki." Roy onun için iki valizi de kaldırıp yatağın üstüne koydu. Kıyafetlerini asmaları ve başka neye ihtiyaçları varsa halletmeleri sadece birkaç dakika aldı. Maggie, Roy'un bir roman getirdiğini fark etmişti. Kocasının en son ne zaman keyif için bir şey okuduğunu gördüğünü hatırlayamıyordu. Maggie ise çok okurdu. Eskiden, okudukları kitaplar hakkında konuşurlardı ve sıklıkla bir kitabı aynı anda okurlardı, ama bu yıllar önceydi, Roy inşaat şirketiyle bu kadar meşgul olmadan önce... Çocuklar doğmadan önce.

"Öğlen yemeği için hazır mısın?" diye sordu Roy, ruh hallerini hafifletmeye ihtiyaç duymuş gibi.

"Elbette." Aslında, Maggie hiç aç değildi ve Roy'un da olduğundan şüpheliydi. Bu, onun çaba gösterdiğini gösterme şekliydi. Maggie, kocasının çabalamaya istekli oluşunu derinden takdir etti.

"Öneri için Jo Marie'den tavsiye isteyeceğim. Ne yemek havasındasın?" diye sordu kocası.

Maggie düşündü. "Madem deniz kenarındayız, o zaman balık ve patatese ne dersin?"

Roy şevkle kafasını salladı. "İyi fikir."

Merdivenlerden aşağıya, Jo Marie'yi buldukları mutfağa doğru giden yola Roy öncülük etti. Jo Marie telefondaydı ama onları görünce gülümsedi ve bir dakikaya geleceğini belirtir şekilde işaret parmağını kaldırdı. Gerçekten de kısa bir süre sonra telefonu kapamıştı.

"Öğlen yemeği için tavsiye istiyoruz."

"Balık ve patates servis eden herhangi bir yer?" diye ekledi Maggie.

"Ah, Pankek Sarayı'ndan pek uzakta olmayan -aslında, iki restoran aynı otoparkı kullanıyor- harika bir yer var: Queen's. Sanırım hayatımdaki en iyi balığı orada yedim." Queen's'i daire içine alarak yerel restoranların listesinin olduğu bir broşürü onlara verdi.

"Teşekkürler," dedi Maggie, ön kapıya doğru giderlerken.

"Benim için zevkti." Otel sahibi Maggie'ye, kocasıyla arasında yanlış giden her ne varsa çözüldüğüne memnun olduğunu belli ederek iki başparmağını kaldırdı. Ah, Maggie de durumun öyle olmasını nasıl isterdi.

Roy bir sürpriz yaparak arabanın kapısını karısı için açtı. Maggie bunu en son ne zaman yaptığını unutmuştu. Genelde çocukları arabaya bindirmekle meşgul oluyorlardı ve bu tarz hoşluklara vakit kalmıyordu.

"Teşekkür ederim."

Roy eğilip onu öperek yine şaşırttı. Maggie bir kez daha gözlerinin dolduğunu hissetti ama kocası aracın diğer tarafına yürürken çabucak gözlerini kırparak gözyaşlarını savuşturdu. Roy motoru çalıştırdı ve Jo Marie'nin çizmiş olduğu broşüre göz attı. "O kadar da uzak değil."

"Balık ve patates gerçekten de kulağa iyi geliyor."

Roy uzanıp karısının elini nazikçe sıktı. Ve sadece bir anlığına, çok kısa bir anlığına Maggie neredeyse aralarındaki her şeyin yolunda olduğuna inanmak istedi. En kötü zamanlarında bile, Roy'un evliliklerinin ayakta kalmasını istediğine inanmak zorunda kalmıştı...

Queen's'i sorunsuz bir şekilde buldular. Havalı dekorasyonun ve geniş bir menünün olmadığı, salaş bir yerdi. Günün yemeği olan taze somon, kasanın yakınındaki silinebilir tahtaya yazılmıştı. İçeride, üstünde Nikki yazan bir isim kartıyla garson kız plastik kaplı menüleri onlara uzattı. Snadalyelere yönlendirildiler. Öğle yemeği saatini geçtiği için aralarından seçebilecekleri pek az seçenek vardı.

Maggie menüye baktı, sonra balık ve patatese karar verdi. Balık muhtemelen yeterli olurdu -son zamanlarda pek iştahı yoktu- ama balığın büyüklüğünden emin olamamıştı. Nikki sipariş almaya geldiğinde Maggie balık patates, Roy da yanında lahana salatası balık patates tabağından istedi.

Siparişlerinin gelmesi uzun sürmedi. Roy hemen ye-

meğine gömüldü. Maggie de öyle, ama daha az iştahla. İlk ısırıktan sonra, Jo Marie'nin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bunlar, bugüne kadar yediği en iyi kızarmış balık ve patateslerdi.

"Collin'e şaşırdım," dedi Roy, parmak uçlarındaki ketçabı yaladıktan sonra. "İkimizin de gittiğini görünce ağlamadı."

"Ben de şaşırdım," diye kabul etti Maggie. Üç yaşındaki oğulları arkada bırakılmayı sevmiyordu. Onu ağlarken duyan biri ömür boyu terk edildiğini düşünebilirdi.

"Muhtemelen annemin parmağı vardır bunda," dedi Roy, bir başka patates kızartmasına uzanırken. "Annemi iyi bilen biri olarak diyebilirim ki ona yemek sonrası dondurma sözü vermiş olabilir."

"Oğlanları şımartmaya bayılıyor."

"Bu bir büyükanne işi ve annem bunu ciddiye alıyor."

Maggie ailelerinin daha yakında olmasını isterdi. Roy'un anne ve babası emekli olmuştu, yazları Arizona'da, kışları ise karavanlarıyla seyahat ederek geçiriyorlardı. Ülkedeki her ulusal parkı ziyaret etmeyi amaçlıyorlardı. Hayallerine ulaşmak için doğru yoldaydılar. Maggie'nin ailesi ise California'da yaşıyordu.

"Collin futbolda nasıl?" diye sordu Roy.

"Harika. Önceki gün, Jaxon'a yaptığın gibi ona da koçluk yapıp yapmayacağını sordu bana." Roy gülümsedi ve o gün, ilk kez gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. Kocası son iki yıldır Collin'in ağabeyine koçluk yapıyordu. Collin ağabeyi gibi futbol oynamaya hevesli olduğundan kenarda duramıyordu bile. Bir maç sırasında, Collin kendini daha fazla tutamamış ve maçın ortasında taç çizgisinden gelerek

sahada koşmuştu. Roy ve hakem onu yakalamak için koşmuştu. Maggie bu olayı hatırlattığında Roy kıkırdadı ve kafasını salladı. "İyi, küçük bir oyuncu olacak."

"Bence Collin Jaxon'dan daha atletik olabilir."

Roy bir an düşündü, sonra omuzlarını silkti. "Söylemesi zor ama bildiğim şu ki Jax kalbiyle oynuyor."

"Her şeyi kalbiyle yapıyor." Oğulları gerçekten onların neşe kaynağıydı. Maggie evde oturan anne olmayı seviyordu. Roy'u bu kadar çok saat çalışırken izlemek zordu. Genelde günde on iki-on dört saatini işte geçiriyordu. Ama Maggie bir iş bulup çalışsaydı bile kocasının çalışma saatlerinin azalacağından kuşkuluydu. Son zamanlarda... Hayır, aklının buna takılmasına izin veremezdi; yoksa yavaşça delirecekti.

Roy'un kaderi başarılı olmaktı. Maggie ona destek olmasının ve çocukları için evde bulunmasının, özellikle bu erken yaşlarında görevi olduğunu hissediyordu. Çok şükür, Roy'un işi de bunu yapmasını sağlamıştı. Ancak son zamanlarda, Roy'un onun hayatındaki veya evdeki rolünü anladığını sanmıyordu. Dışarıdan bakınca çok bir şey yapmıyor gibi görünüyordu. Bir maaş almıyordu, programını düzenlemek ya da evrak işlerini halletmek zorunda değildi. Roy evde neler olduğunu merak etmeden işe gidebilsin diye, geri kalan her şeyin yolunda olmasını sağlamaktı Maggie'nin göreviydi. Eve ve çocuklara o bakıyor, kocasına cesaret veriyor ve duygusal anlamda destek oluyordu.

Öğle yemeklerinin keyfini çıkarırken hiç durmaksızın oğulları hakkında konuştular. Maggie gülebildiğini fark etti ve bu inanılmaz iyi geldi. Neredeyse unutabilirdi...

Birden Roy sessizleşti. "Sadece Jaxon ve Collin hakkında konuştuğumuzun farkında mısın?"

"Senin annen ve babandan da bahsettik," diye hatırlattı Maggie.

"Doğru," diyerek hemfikir oldu. "Ama yalnızca oğlanlarla kaldıkları için."

Haklıydı. "Ne hakkında konuşmak istersin?" diye sordu Maggie, endişesini anlamayarak. Ona göre, önemli olan iletişim kuruyor olmalarıydı. Son birkaç aydır bunu çok az yapmışlardı.

"Sanırım bu iyi," dedi Roy. "Oğullarımı seviyorum ve senin de sevdiğini biliyorum. Sen iyi bir annesin Maggie, çok iyi bir anne. Oğullarımız sana sahip oldukları için şanslılar."

Roy kolay kolay iltifat etmezdi ve sözleri çok şey ifade ediyordu. Maggie konuştuğunda neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı. "Teşekkür ederim. Sen de harika bir babasın." Bu da abartı ya da iltifat değildi. Maggie her kelimesinde ciddiydi.

"Birkaç dakikalığına oğlanları bu denklemden çıkarmamız gerekiyor," diye öneride bulundu Roy. "Bu uzaklaşmayı evliliğimiz üzerinde çalışabilmemiz için istemiştin, değil mi?"

"Evet."

"O zaman konuşalım."

"Tamam." Kelimeler bir şeftali çekirdeği gibi boğazında takılı kaldı.

Kocası uzun bir an boyunca sessiz kaldı. "İkimiz de hatalar yaptık."

Maggie uzaklara baktı ve kafasını salladı. "Hatalarımıza odaklanmak istemiyorum. Bu noktada bir yararı olmayacaktır. Yıkıcı olmak yerine yapıcı olmak istiyorum."

Roy sessizleşti, sonra yarısı yenmiş öğle yemeğini kenara itti. "Haklısın."

Maggie gülümsedi. Kocasının, özellikle de son zamanlarda, bir şeyin yanlış olduğunu kabul etmesi çok nadirdi.

"Bu gülümseme de nesi?" diye sordu Roy. "Reddetmeye kalkışma, az önce gülümsediğini gördüm. Haklı olduğunu kabul edebildiğim için mi?"

Birkaç kere gözlerini kırpıştırdı ama ne kadar denediyse de bir gülücük çıkaramadı. "Pekâlâ," dedi Maggie, "buraya odaklanalım. Aynı fikirdeyiz; çocuklarımızı seviyoruz. Bu bizim zamanımız, ama sadece sen ve ben. Oğlanlar hakkında konuşmak sınırların dışında."

"Peki."

Masada karşı karşıya otururken birbirlerine gülümsediler. Maggie, son üç aydır Roy'un zamanının çoğunu alan iş projesinden bahsetmeyi düşündü. Ne yazık ki göz ardı etmeyi umduğu konulara yönelmiş oldu. Örneğin Katherine... Sadece o kadını düşünmek bile sinirlerini bozuyordu. Katherine kesinlikle göz ardı edilmesi gereken bir konuydu ve ne yazık ki işle bağlantılıydı.

Roy önemli bir şey söyleyecekmiş gibi gözüküyordu. Ağzını açtı ve sonra çabucak kapadı, sanki o da başka bir şey düşünmeye çalışıyor gibiydi.

Beş dakika boyunca sessizce oturdular. Maggie her saniye birbirlerini ve iki oğullarını derinden sevseler de iki yabancıya dönüştüklerini üzülerek farkına vardı. İlişkileri bozulmuştu, elbette beraber yaşıyor ve aynı yatağı paylaşıyorlardı ama oda arkadaşlarından fazla değillerdi artık.

Üzüntü neredeyse onu tamamen ele geçirmişken Maggie kalbinin göğsünü sıkıştırdığını hissetti.

"Eskiden benimle konuşurdun," diye fısıldadı, tabağına doğru bakarak.

"Ah, hadi Maggs, buna girme."

"Peki, tamam, girmeyeceğim."

"Bu, tam da olacağından korktuğum şey. Bu hafta sonunu ne kadar kötü bir koca olduğumu ve seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı bana hatırlatmak için kullanacaksın."

"Hayır... Öyle bir şey istemiyorum."

"Tamam, kabul edeceğim. Ben berbat bir kocayım ama gerçek şu ki sen de doğru düzgün eşlik yapmış sayılmazsın."

Sözleri çivi tabancasından çıkan çiviler gibi, onu tam da göğsünden vurdu. Acı öylesine keskin, vuruş öylesine isabetliydi ki Maggie zar zor nefes alabiliyordu.

Roy aniden pişman gözüktü. "Kulağa geldiği anlamda kastetmemiştim."

"Bence ettin," diye fısıldadı ve çantasına uzandı. Telefonu çaldığında masadan kalkmak üzereydi. Tereddütle çantasını karıştırdı ve dondu. Telefon yine çaldı ama bu kez daha sesli ve inatçıydı, sanki çok önemli ve acilmiş gibi.

Maggie arayanın kimliğindeki ismi okudu, sonra kocasına doğru baktı. "Annen arıyor."

Roy kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Ciddi bir şey olmasa bu saatte aramaz."

Bölüm 5

Peggy'yle sohbetten sonra, Mark'la ilgili merakım konusunda arkadaşımda yanlış bir izlenim bıraktığım hissini taşıyordum. Kocamı seviyordum ve bu değişmeyecekti. Ondan aldığım mektup hakkında düşündüm, şu mesaideyken ona bir şey olursa bir arkadaşından bana vermesini istediği mektup. Son mektubunu yatağımın yanında, komodinin içinde saklıyordum. Paul'ün, Afganistan'dan dönmeyeceğinden emin olduktan kısa bir zaman sonra okumuştum. Ondan kalanlar Washington D.C.'ye, gömüldüğü yer olan Ulusal Arlington Mezarlığı'na gönderilmişti. Haziranın başlarında cenazeye katılmıştım. O zamandan beri mektuba bakmamıştım. Paul'ün son sözlerini, onun bana olan aşk mektubunu tekrar okumaya dayanamıyordum.

Paul ve başkalarının helikopterle kaza yaptıklarını öğrendikten birkaç ay sonrası boyunca onu fiziksel olarak yanımda hissettim. Yakın ve çok gerçek görünüyordu. Neredeyse uzanıp ona dokunabilecekmişim gibiydi. Dö-

nüp geriye baktığımda, bunun zihnimin üzerime çökmüş yas hissiyle mücadele etme yollarından biri olduğunu anlıyorum. Paul'ün hayatta olmasını öylesine çaresizce istiyordum ki, onu zihnimde canlandırıyordum. Zaman zaman neredeyse konuştuğunu duyabiliyordum... kulaklarıma fısıldanan değil ama kalbime dokunan sözcüklerle. Bu uzun zamandır, aslında mektubunu aldığımdan beri olmamıştı. Bunu özlemiştim. Bazen, çaresizce, onu tekrar hissedebileceğim başka bir şans için yanıp tutuşuyordum... Ve olmuyordu. Bunun yerine yalnızdım, hem de çok ama çok yalnız.

Kendimi, Paul hakkında düşünmekten koparma çabasıyla, ertelediğim projelerimle meşgul olmaya başladım. Yaz olmasına rağmen, bir türlü yapamadığım bahar temizliği işlerime giriştim. Bugünkü iş mutfak dolaplarıydı. Bir dolaptaki bardakları indirdim ve tezgâha koydum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Döndüğümde Mark'ı kapı ağzında durmuş, mutfağa doğru yönelirken buldum. Mutfakta tuttuğum basamak taburesinin tepesinde dururken tereddüt ettim. Beni bir merdivenin üstünde bulduğu zaman delirmişti. Bununla ilgili korkunç bir tartışmamız olmuştu. Sonuç olarak o işi bırakmış, ben de onu dava etmekle tehdit etmiştim. Neyse ki iki tarafın da öfkesinin yatışması uzun sürmedi. O zamandan beri Mark baskıcı tavrını hafifletmiş, bense tehdit etmeye son vermiştim. O günden bu yana birbirimize epey yumuşak davranıyorduk.

"Biraz bahar temizliği yapıyorum."

"Ağustostayız," diye hatırlattı bana. "Görünüşe bakılırsa, son zamanlarda çok bahar temizliği yapıyorsun."

"Yani biraz geciktim." Bahane üretmiyordum, yine de

sorarsa iyisinden birkaç tane vardı. Her neyse, bunun onu neden ilgilendirdiğini de bilmiyordum. Ne var programın gerisine düşmüşsem? "Ne derler bilirsin: Hiçbir zaman olmamasındansa, geç olsun daha iyi."

Basamak taburesine baktı; bir şey söyleyip söylememek konusunda kendiyle tartışıyor gibiydi. Belli ki söylememeye karar vermişti. Kalabalık tezgahın üstünde duran bir fincana uzandı ve kahve demliğime doğru ilerledi. "Kendim alsam olur mu?"

"Tabii."

"Hazır buradayken, sana da bir tane yapsam mı?" Mark'ın aklında bir şey var gibiydi, yoksa kahveyle ya da ona katılmamla ilgilenmezdi. Mark hakkında bir şey biliyorsam, o da hiçbir şeyi amaçsız yapmadığıydı. Ayrıca boş muhabbetlere giren biri de değildi. Eğer aklında bir şey varsa, orada uzun süre kalmazdı.

"Kahve?" diye yineledi, ikinci bir fincanı kaldırarak.

Ona cevap vermediğimin farkında değildim. "Elbette, bir mola iyi gelir."

İki kupa hazırladıktan sonra kahvesiyle dışarı çıktı ki bu onu izlemem gerektiği anlamına geliyordu ve ben de öyle yaptım. Konuklarımın sıklıkla bir araya geldiği sosyalleşme alanının dışındaki bahçenin arka tarafında buldum onu. Dirseklerini yeni boyanmış yüzeyine yaslayıp tırabzanlara yaslandı. "Kesinlikle güzel bir öğlen." Gözleriyle sahili taradı.

"Gerçekten öyle." Ağustos hep böyle olurdu. Yeşil ağaçlar ve kristal mavisi sular hiç bu kadar canlı gözükmemişti. Ben çok fazla seyahat etmemiştim ama Paul etmişti ve dünyada hiçbir yerin güneş tepedeyken, Puget Sound ka-

dar yeşil ve muhteşem görünmediğine beni ikna etmişti. Mark'ın havadan bahsetmek için gelmediğini biliyordum. Acele ettirilmekten hoşlanmadığını anlayacak kadar uzun süredir tanıyordum onu. İyi ve hazır olduğu zaman, aklındaki her neyse bana söyleyecektir.

"Konuklarınız geldi mi?"

"Peter McConnell hariç hepsi geldi."

Mark döndü, suratı gerilerek. "Peter McConnell mı? Sedir Koyu'nda yaşayan Peter McConnell değil herhalde?"

"Evet, ta kendisi. Peter bu sabah erkenden rezervasyon için aradı."

Mark'ın gözleri kısıldı. "Peter'ın şehirde bir evi var."

"Evet, biliyorum. Evinde yaptırdığı tesisat işleriyle ilgiliymiş sanırım."

Mark inanmadığını söylemek ister gibi burnundan hafifçe nefesini verdi. "Bütün şehirde, ona bir geceliğine katlanmaya istekli tek bir arkadaşının olmadığını mı söylüyorsun? Kızı bile mi?"

"Ona sormadım. Ayrıca bir müşteriyi geri çevirecek değilim."

Mark doğruldu. "Bence bu durumda iyi bir fikir olabilir."

Öfkemin yükseldiğini hissedebiliyordum. Derin bir nefes aldım ve olabildiğince sakin bir şekilde konuştum. "Mark orada dur. Çizgiyi aşıyorsun."

"Hangi çizgiyi?"

"Az önce kuma çizdiğim çizgiyi." Kulaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Bu, sakinliğimi kaybetmek üzere olduğumun belirtisiydi. "Otelime konuk olarak kabul etmeye kimi seçtiğim benim işim." Her kelimeyi duydu-

ğundan ve anladığından emin olacak şekilde yavaşça söyledim.

Mark manzaraya tekrar baktı ve birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Aramızdaki gerilim titreşiyor gibiydi. Sonunda, nefesini dışarı verdi. "O adama güvenmiyorum ve eğer onu tanısaydın, sen de güvenmezdin."

Peter McConnell hakkında, öyle veya böyle, hiçbir şey duymamıştım. Yeniden Mark'a baktım.

Görünüşe bakılırsa mesajı almıştı, çünkü ilk o başka tarafa baktı. "Yerinde olsam paramı önden alırım."

"Sana para mı borçlu?"

"Sadece lafıma güven Jo Marie."

"Tabii ki," diye söz verdim, gerginliğim geldiği gibi hızlıca giderken. "Aklında başka bir şey mi vardı?"

Donuk bakışlarıma boş gözlerle karşılık verdi, sanki uğrama nedeni aklından çıkıvermiş gibiydi. "Hah, evet. Kameriye için bir rakam verecektim."

"Zaten verdin ve sana güveniyorum."

Gömleğinin cebini karıştırdı ve bir parça katlanmış kâğıt çıkardı. "Burada her şeyin sayımını yaptım. Geçen hafta kerestenin fiyatı arttı, o yüzden sana önceden verdiğim rakamı düzeltmem gerekiyordu. Kameriye yaptırmayı ertelemek istersen anlarım."

Başta verdiği rakamı anımsadım. Önceden verdiği teklifi sadece bir tahmindi. Bu defa, malzemeleri fiyatlandırmış, kendi işçiliğini eklemiş ve bana resmi bir teklif yazmıştı. Görüntüsüne bakılırsa, bu sabahın büyük bir kısmını bununla uğraşarak geçirmişti. Sonuç olarak bana önceden söylemiş olduğu rakamın sadece iki yüz dolar fazlasıydı.

"Tamamdır."

"O zaman başlamamı ister misin?"

"İsterim."

İş için memnunmuş gibi sırıttı ama onu konuşurken duysanız, nasıl başa çıkacağını bilemeyeceği kadar çok işi vardı ki bu, muhtemelen doğruydu.

"Nalbur dükkânındaki okur tahtasını gördün mü?" diye sordum.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Evet. Ne olmuş?"

"Tecrübeli satış elemanı arıyorlar. Bu tür bir iş tam da senin alanın."

Mark kaşlarını çattı. "Neden nalbur dükkânında çalışmak isteyeyim ki?"

Cevap bariz olmalıydı. "Bu işte iyisin Mark. Neredeyse her şeyi nasıl tamir edeceğini biliyorsun. Pek çok insana yardımcı olabilirsin."

Karşı çıkarak kafasını salladı. "Şu anda da pek çok insana yardımcı oluyorum."

"Ama düzenli bir maaşın ve imkânların olur."

"İhtiyacım olan bütün imkânlara sahibim, teşekkür ederim."

"Tamam, bu sadece bir fikirdi."

"Kötü bir fikir." Kafasının yan tarafını kaşıdı ve sanki sırf bir öneride bulunarak onu aşağılamışım gibi kaşlarını çattı.

Uzaktan bir arabanın kapısının kapandığını duydum. Ya Porter'lar öğle yemeğinden dönmüştü ya da Peter McConnell odası için geldi diye düşündüm. Yine de Mark'ın uyarısını dikkate alacaktım, ama yalnızca Mark adama güvenmiyor diye McConnell'i geri çevirecek değildim.

Mark benimle otelin ön tarafına yürüdü. Doğru tah-

min etmiştim. Peter'dı. Daima sessiz, sakin ve çabuk sinirlenen Mark Taylor hemen yeni bir kişiliğe büründü. Kolunu kaldırıp Peter'a el salladı ve neşeli bir karşılamayla seslendi.

"Peter. Nasıl gidiyor dostum?"

Mark'a onu ilk kez görüyormuşum gibi baktım.

Peter kalakaldı ve benim kadar şoke olmuş görünüyordu. Peter'ın kırklı yaşların sonunda olduğunu tahmin ediyorum... Belki de ellili yaşların başındaydı. Saçları tamamen griydi ve oldukça yakışıklıydı. Tek kişilik oda istediği için yalnız yaşadığını farz etmiştim.

Peter benden Mark'a, sonra Mark'tan yine bana döndü. "Ah, merhaba Mark. Dinle, eğer sana olan borcumla ilgili endişeleniyorsan..."

"Unut onu," dedi Mark, sanki ne kadar borcunun olduğunun çok az önemi vardı.

Mark onun omzunun üstünden baktı ve bana bir uyarı bakışı attı. Ne demeye çalıştığından pek emin değilim ama benim sessiz olmamı istediği belliydi.

"Jo Marie bana evinde bir takım işler yaptırdığını söyledi."

"Tesisat işleri. Su kapatıldı ve yarın sabaha kadar açılmayacak."

"Bir doktorun senin tesisatının üstünde çalışmasından iyidir," dedi Mark ve kendini çok eğlenceli buluyormuş gibi kahkaha attı. Sonra bana baktı ve nefesinin altından fısıldadı: "Merak ediyorum, acaba su faturasını ödedi mi?"

"Nereden bileyim ki," diye fısıldadım.

Mark dikkatini Peter'a çevirdi yine. "Dinle dostum, otele bir gece için ödeme yapman gerekmez. Geceyi be-

nimle, benim evimde geçirebilirsin. Fazladan bir odam var."

Peter tereddüt etti. "Emin misin?"

"Neden olmasın? Biz arkadaşız, değil mi?"

"Tabii... Ama sana zahmet vermek istemem." Görünüşü kuşkulu olduğunu söylüyordu ve açıkçası onu suçlamıyordum.

Mark elini sallayarak, "Hiç sorun değil," dedi. "Memnun olurum."

Peter hâlâ tereddüt ediyordu. "Sanırım olabilir ve bu benim birkaç yüz doları cebimde tutmama yarar."

Asla bir oda için bu kadar fazla para almazdım. Ona itiraz etmek için ağzımı açtım ama fikrimi değiştirdim.

"Sana uyar mı Jo Marie?" diye sordu Mark, kısılmış gözlerle bana bakarak.

"Elbette. Benim açımdan sorun olmaz." Ama Mark'a oyununu bildiğimi belli etmeyeceğim niyetliydim.

"Şuradaki senin kamyonun mu?" diye sordu Peter, omzunun üstünden bakarak.

"Aynen öyle. Benim yerime git. Bir dakikaya sana katılacağım." Peter duyma mesafemizden çıkana kadar sessiz kaldı Mark ve ben bir şey söylemeye şans bulamadan konuştu. "Bana daha sonra kızabilirsin ve kaybettiğin paraya gelince, benim kameriye teklifimden kesebilirsin."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. Onu anlayamıyordum. Peter McConnell'dan açıkça hoşlanmıyordu. Hatta kendi sözleriyle ona güvenmediğini belirtmişti ama geceyi evinde geçirmesi için onu davet etmişti.

Mark az da olsa memnun görünmüyordu. "Keşke bilsem." Kafasını salladı ve beni, mantığı Mark Taylor'ı tama-

men terk etmiş olabilir mi diye merakta bırakarak yürüyüp gitti. Kahve kupalarımızı aldım ve mutfağa döndüm. Orada ise biraz dalgın ve gergin gözüken Ellie Reynolds'ı buldum.

"Ah, merhaba," dedim. "Bir şey mi lazım?"

"Hayır. Öğleden sonranın çoğunda Tom'dan bir telefon bekledim."

"Ve yerinde duramıyorsun."

Omuzlarını silkti. "Biz hiç tanışmadık, anlarsın ya."

Bunu bana daha önce de söylemişti. "Ve onunla tanışmak için uzun bir yol geldin," diye ekledim ve kastım mesafeden daha fazlasıydı. Ellie'nin bana verdiği ufak bilgi kırıntılarından Tom'la tanışmak için annesine karşı geldiğini biliyordum.

"Tersanedeyken telefonu yanında olamıyor. Ondan haber almam için işten çıkana kadar beklemem gerekiyor ve bu iki saat demek. Yürüyüşe çıktım ve öğlen yemeği yedim ama şimdi o kadar gerginim ki ne yapacağımı bilmiyorum."

Ona ne diyebileceğimden emin değildim.

"Görüyorum ki dolapları temizliyorsunuz," dedi, tezgâhımın üzerine dizili bardakları ve bir rulo haldeki raf kâğıdına bakarak. "Size yardım etsem olur mu?"

Temizlik yapmama yardım etmek istiyordu. "Şey..."

"Benim işim bu, bilirsiniz işte."

Hayır, bilmiyordum. "Temizlikçi misiniz?"

"Hayır, profesyonel bir organizatörüm. İnsanlar beni depolarını ve garajlarını ya da bütün evlerini düzenlemem için çağırır. Bu tür şeylerde gerçekten iyiyim. Her zaman öyle olmuşumdur."

"Ve mutfak da mı düzenlediniz?" İşime yarayabilirdi ama bedelini ödemeden bir konuktan bu tür bir profesyonel tavsiye istemek pek benlik değildi.

"Ah, evet. Düzinelerce mutfağı yeniden düzenledim."

"Karşılığını ödemekten mutlu olurum."

"Saçmalık. Beni delirmekten kurtarmış olacaksınız." Onayımı beklemeden bardakları dizdiğim dolaba baktı. Hemen ne düşündüğünü anladım. "Onları burada tutuyorum çünkü kahvaltı odasına daha yakınlar."

"Mantıklı, ama tahminime göre onları dışarıya tepsiyle taşıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Neden bulaşık makinesinin üstündeki dolaba koymuyorsun?" Odanın karşı tarafına baktım ve çok mantıklı olduğunu fark ettim. Tanrım, bunu ben düşünmüş olmalıydım.

Önümüzdeki bir saat boyunca, Ellie kendi başıma yapmayı asla beceremeyeceğim bir düzen kurmak için mutfaktaki eşyaların yerini değiştirtti. İddia ettiği gibi düzenlemekte iyiydi, *hem de gerçekten* iyi.

Konuşmaya öylesine dalmıştık ki neredeyse onun çalan cep telefonunu duyamayacaktık. Telefonu cebinden çıkardı ve ekranına parmağıyla tıkladı. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Bu Tom."

Mutlulukla aydınlanan yüzünü görmek bana, dünyanın diğer ucundayken Paul'den telefon geldiğinde nasıl hissettiğimi hatırlattı. O mutluluk hissi, bağlı olmanın mutluluğu, seviliyor olmanın mutluluğu. Bunu bir başkasında görmek ve bir zamanlar benim de aynı tatmini yaşadığımı bilmek bana iyi geldi.

Bölüm 6

"Alo," dedi Ellie, telefonu sıkıca tutup ağrıtacak kadar sertçe kulağına bastırarak.

"Merhaba," diye cevap verdi Tom, sesi Ellie'ninki kadar heyecanlı çıkıyordu. "Demek Sedir Koyu'na ulaştın?"

"Evet. Şu anda Gül Limanı Oteli'ndeyim."

"Uçuşun nasıldı?"

Yalnızca havada geçirdiği zamandan fazlasını sorduğunu fark etti. "Sorun olmadı." Aşırı koruyucu annesiyle olan problemlerinden bahsetmedi.

"Annenin buna ölümüne karşı olduğunu biliyorum."

"Hayatımı annem yönetmiyor." Denemediğinden değil, tabii.

"Onunla konuşmak ve bana güvenmesini sağlamak konusunda ciddiydim."

"Hayır." Ellie kararlıydı. Tecrübeleri, ona, Tom'un söyleyeceği veya yapacağı hiçbir şeyin Virginia Reynolds'ın kaygılarını hafifletmeyeceğini öğretmişti. Annesi yıllardır Ellie'nin randevularını defalarca mahvetmişti. Annesinin

korkuları yüzünden tarih olan gelecek vadeden ilişkilerinin sayısını unutmuştu. Ellie'yi sinirlendiren bunun olmasına nasıl izin verdiğiydi. Ama bu sefer yapamayacaktı. Tom'la değil.

"Seni göreceğim için heyecanlıyım," dedi Tom, sesini hafifçe alçaltmıştı.

"Ben de... Yani göreceğim için," dedi, gergin bir kahkahayla.

"Bir-iki saat içinde işten çıkmış olacağım ama otele gelmeden önce eve uğrayıp kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum. Koydaki DD's'te akşam yemeği için rezervasyon yaptım. Otelden oraya yürüyebiliriz aslında ama olur da yemek sonrası bir yere gitmek isteriz diye arabayla geleceğim."

"Mükemmel. Buraya gelince hemen aşağıdaki kıyıda yürüdüm." Önce uçakta, sonra da otobüste hapsolduktan sonra, Ellie bacaklarını açmak için buna ihtiyacı duymuştu. Yürümek gergin enerjisinden kurtulmasına yardım etmişti.

"Sana verdiğim zamandan on beş dakikadan fazla gecikmeyeceğim."

"Sorun değil. Bir yere gittiğim yok," diyerek güvence verdi Ellie. Bekleme de bu heyecanın bir parçasıydı. Tom'la buluşmayı beklemek on çarpı Noel'i beklemek gibiydi. "Gergin misin?" diye sordu. Defalarca konuşmuşlardı, Ellie onun sesinin tınısını tanıyordu ve şimdi sesindeki gerilimi duyabiliyordu.

"Çok."

"Ben de."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," dedi Tom.

"Bu benim de en büyük korkum."

"Yapamazsın... Mümkün değil. Çok güzelsin... İçeriden ve dışarıdan. Hem de bir kadında bulmayı beklediğimden çok daha fazla."

Ellie de onunla ilgili aynı şekilde hissediyordu. Tom onu el üstünde tutuyor ve seviliyor hissettiriyordu. İltifatlar, ondan önce bir düzine kadına söylemiş gibi kolaylıkla ağzından dökülmüyordu. İlk buluşmalarıyla ilgili Tom da onun kadar huzursuzdu ve bu Ellie'ye güvence veriyordu.

"Bana tek bir söz ver," diye fısıldadı Tom.

"Verebilirsem tabii," diye geri fısıldadı.

"Bu hafta sonu ne olursa olsun, sen ..." Nasıl devam edebileceğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti.

"Ben ne?" diye ısrar etti Ellie, aralarında hiçbir şeyin değişmeyeceği güvencesini vermeye hevesli şekilde.

Tom tekrar durakladı. "Gitmem gerekiyor. İş sırasında kişisel telefon görüşmelerine hoş bakmıyorlar. Yöneticim beni kartel gibi izliyor. En kısa zamanda seni almak için otelde olacağım."

"Bekliyor olacağım ve Tom, lütfen endişelenme. Her şey yolunda gidecek."

"Umuyorum. Şimdilik hoşça kal."

"Hoşça kal." diye tekrarladı. Telefonunu çantasına koydu ve Tom'u bu kadar endişelendirenin ne olduğunu merak ederek derin bir nefes aldı. Tom, Ellie'nin onu beğenmeyeceğini düşünüyor gibiydi ve bu imkânsızdı. Sadece imkânsız.

Tom'un en iyi halinde gözükmek için çırpındığını fark eden Ellie de aynısını yapmaya karar verdi. Çantasını kaparak yeniden merdivenlerden aşağı indi. Havaalanından

bindiği otobüste tanıştığı kadın Martha, kızının Sedir Koyu'nun ana caddesindeki güzellik salonunun sahibi olduğundan bahsetmişti. Ellie liseden beri saçını düz ve ortadan ayırarak kullanıyordu.

Bağımsızlığa ilk adımı atmıştı... Ve bu ona, fazladan adımlar atması için cesaret verdi. Kalbi hızla ve güçlü atıyordu. Her zaman bildiğinin ve yaptığının ötesinde bir şeye cesaret etmek iyi hissettiriyordu.

Jo Marie ise Ellie'nin ona verdiği önerileri uygulamakla meşguldü mutfağında. Basamak taburesinin üzerinde, dolaptaki rafların üstüne kahverengi raf kâğıdını yerleştiriyordu, ki her ne kadar Ellie şu anda raftakilerin hiç eski ya da yıpranmış gözüktüğünü düşünmese de. Aslında neredeyse yeni gibiydiler.

"Bir süreliğine dışarı çıkıyorum," dedi Ellie.

"Tom'la mı buluşuyorsun?" diye sordu Jo Marie.

"Henüz değil. O hâlâ işte. Aşağıya, Liman Caddesi'ne yürürüm, diye düşündüm. Orada bir kuaför salonu var... Otobüste tanıştığım bir hanım, kızının oranın sahibi olduğunu söyledi."

"Marilyn?"

"Evet, Martha'nın kızının ismi bu."

"O harikadır. Salonu fırının karşı sokağında, Yurtdışında Savaşan Askerler sütununun yanında. Kaçırmana imkân yok."

Ellie bunu duyduğuna sevindi. Yön hissi pek iyi değildi. "Marilyn öylece geleni kabul eder mi yoksa randevu mu almam gerekir, biliyor musun?"

Jo Marie alt dudağını ısırdı. "Ben hep randevuyla giderim. Ama sanırım gelen müşteriyi de alıyor."

"Sanırım bunu öğreneceğim."

"Beklemeniz gerekirse bekleyin, Marilyn buna değer."

"Teşekkürler. Öyle yapacağım." Ellie toparlanmaya başladı ve sonra durdu. "Saç stilimi değiştirmeyi düşünüyordum."

"Nasıl değiştirmek?" diye sordu Jo Marie, onu ilk kez görüyormuş gibi kafasını yana eğerken. "Şu anda kullandığın hali çok yakışıyor."

"Benim aradığım ise seksi bir şey," diye açıkladı Ellie yumuşak bir kahkahayla. "Aynı zamanda büyülü ve göz alıcı."

"Hepsi ve fazlasına sahipsin."

Otel sahibinin söyledikleri çok samimiydi ve Ellie'yi şaşırtmıştı. Teşekkür etti ve kapıdan çıktı. Geldikten kısa bir süre sonra tırmandığı tepeden aşağı doğru yürüdü. Liman Caddesi'ni geçmiş ve doğrudan kıyıya gitmişti, parkı keşfedip marina boyunca gezmiş, kaldırımda sıralanan ve taşmakta olan, asılı çiçek sepetlerine hayran hayran bakmıştı. Tel kaplı sepetlerde sarı, kırmızı, beyaz tonlarda, renkli yaz çiçekleri aranjmanlarından oluşuyordu. Liman Caddesi'ne doğru yaptığı ikinci yolculuğunda, marinaya gitmektense sola döndü ve şehir merkezine gitti. Otobüsteki kadının bahsettiği gibi Marilyn'in yerini bulması çok zamanını almadı.

Salon dolup taşıyordu. Görünürde her sandalye doluydu. Ellie neredeyse dönüp, dışarı çıkmak üzereydi ki -Marilyn canlı bir işletmeyi yönetiyordu ve cuma öğleden sonra olduğundan yer bulması pek olası değildi- resepsiyonist o anda baktı ve Ellie'nin bakışlarını yakaladı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu sarışın kadın, gülümsemesi sıcak ve samimiydi.

"Şehirde... Bir arkadaşımla buluşacağım. Bu öğleden sonra için boş yer olabilir mi diye merak etmiştim."

"Kesim mi olacaktı yoksa şampuan ve bakım mı?" diye sordu resepsiyonist.

"Aslında, emin değilim." Ellie'nin elleri saçına gitti ve sanki kalın tutamlar öneride bulunmasına yardımcı olabilirmiş gibi onları öne çekti. "Üçüncü sınıftan beri saçımı hep bu şekilde kullanıyorum. Aradığım şey yeni bir görünüş."

"O zaman..." Diğer kadın kurşun kalemini yatay olarak ağzına koydu ve bilgisayarın ekranına baktı. "Bu iş için en iyisi Marilyn olurdu ama bugün tüm programı dolu. Bu öğleden sonra biraz erken çıkmak istiyor."

Ellie nedenini biliyordu. "Annesi yeni geldi. Büyük ihtimalle onu ziyaret etmeyi dört gözle bekliyordur."

Resepsiyonist şaşkınlık dolu bir ifadeyle ona baktı.

"Martha'yla havaalanından gelen otobüste tanıştım. Marilyn'in yerinden bana o bahsetti ve uğramamı önerdi."

"Martha'yı tanıyor musunuz?"

"Tam olarak değil," diye açıklığa kavuşturdu Ellie. Yanlış bir intiba bırakmak istemiyordu. "Marilyn'in annesi otobüste karşımda oturmuştu."

Resepsiyonist işaret parmağını kaldırdı. "Bir dakika Marilyn'le konuşayım." Yerini bırakıp saç kesim istasyonlarından birine doğru gitti. Marilyn saçını boyatan bir kadın üzerinde çalışıyordu. Koltuktaki kadının saçları bölümlere ayrılmış ve büyük penslerle tutturulmuştu. Ellerinde plastik eldiven takılı ve saç boyasıyla dolu sıkılabilir bir şişe tutan Marilyn kadının yanında duruyordu.

Ellie ne söylendiğini duyamamıştı ama Marilyn dönüp

onun tarafına baktı. Ellie avucunu yukarı kaldırıp elini sallama isteğine karşı koydu.

Marilyn resepsiyoniste bir şey söyledi, resepsiyonist kafasını salladı ve Ellie'nin yanına geldi. "Sizi alacağını söyledi."

"Öyle mi?" Ellie ellerini çırpmak istedi.

"İlk önce Bayan Weaver'ın boya işini bitirmesi gerekiyor ve-"

"Ben memnuniyetle beklerim," dedi Ellie, sözünü keserek. O resepsiyon masasında işini bitirene kadar bekleme alanındaki iki sandalye boşalmıştı. Birine oturdu ve *People* dergisini alıp sayfalarını karıştırdı. İkinci dedikodu dergisinin yarısına gelmişti ki resepsiyonist geri döndü.

"Marilyn şimdi sizin için hazır."

Şaşırmış bir şekilde, Ellie yukarı baktı. "Oh." Aradan pek vakit geçmemiş gibiydi. Dergiyi bıraktı ve ardından kadını salonun öbür ucuna kadar takip etti.

Marilyn donuk kahverengi saçlı ve çelik grisi gözleri olan minyon bir kadındı. Plastik kaba uzanırken, "Siz Ellie olmalısınız," dedi.

"Benim." Resepsiyonistin ismini belirtmiş olmasının hoş bir tavır olduğunu düşündü.

"Masadaki hanıma bu sabah Sea-Tac Havaalanı'ndan gelen otobüste annenizle tanıştığımı anlatıyordum," diye açıkladı Ellie.

"Annem sizden bahsetti."

"Öyle mi?" Ellie şaşkınlığını saklamaya zahmet etmedi.

"Öğlen nasıllar diye aradım onları. Oğlum Cameron, onu alacağı için heyecanlıydı. Annemi ölümüne korkutmadığından emin olmak istedim. Ehliyetini daha yeni aldı," diye ekledi. "Annem bana bütün sohbetinizi anlattı."

Ellie, yaşlı kadının tavsiyesini takdir etmişti. "Anneniz çok bilge ve harika biri."

Marilyn gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum. Bugün biraz erken çıkmayı umuyordum ama anneme siz uğradığınız için geç geldiğimi söylediğimde beni anlayacaktır."

"Salonunuzdan bana o bahsetti. Sizden gerçekten gururla söz etti."

Marilyn kafasını salladı ve gülümsedi. "Bu kulağa annem gibi geliyor. Benden sanki yıldızların saç tasarımcısıyım gibi bahsediyor." Naylon örtüyü Ellie'nin omuzlarının etrafına sardı ve parmaklarını saçından geçirdi. Belli ki gördüğünden hoşlanmıştı. "Saçınız sağlıklı, güzel ve gür."

"Biliyorum." Bazen kurutmak yirmi dakika kadar sürebiliyordu.

"Monica yeni bir şey istediğinizi söyledi."

"Evet, lütfen."

"Tersine taranmış kısa bir kesimle çok güzel görünürdünüz." Marilyn bir kez daha parmaklarını Ellie'nin saçlarından geçirdi.

"O modeli severim ama bana nasıl olur, bilmiyorum."

Marilyn geri çekildi. "Saçla ilgili güzel olan şey uzamasıdır. Kesimi beğenmediğinize karar verirseniz, ona birkaç hafta verin. Benim tahminim şu ki bayılacaksınız." Ellie'nin omuzlarına bir havlu serdi ve onu yıkama alanına yönlendirdi.

Kırk dakika sonra, Ellie aynadaki yansımasına bakakaldı ve basit bir saç kesiminin yarattığı farka inanamıyordu.

"Sana ne demiştim?" diyerek böbürlendi Marilyn. "Bütünüyle yeni bir kadınsın."

"Kesinlikle öyle hissediyorum." Ellie salona girdiğinde, bu tür bir dönüşümün mümkün olduğuna inanmamıştı. Aynadaki yansımasına bakmayı bırakamadığından utandı.

"İdare etmek de kolay olacak," diyerek söz verdi Marilyn.

Ellie ücretini ödedi ve Marilyn'e cömert bir bahşiş bıraktı.

"Annem özel bir genç kadın olduğunu söylemişti ve haklıymış," dedi Marilyn, Ellie'yi kapıya doğru geçirirken. "Genç adamınla buluşmanda iyi şanslar."

"Teşekkür ederim. Bunun hakkında iyi bir his var içimde."

"Hayatta en iyisi neyse o bir şekilde olur," dedi Marilyn ve Ellie'nin omzunu nazikçe sıktı. Önlüğünü çıkardı ve, "Şimdi annemle gecikmiş ziyaretimden keyif almaya gidiyorum," dedi.

Ellie annesiyle ilişkisinin, Martha ve Marilyn'in paylaştığı ilişki kadar duygusal anlamda sağlıklı olmasını diledi.

Otele geri dönerken, Ellie kendini radyoda duymuş olduğu bir şarkıyı mırıldanırken buldu. Sözlerini hatırlayamıyordu ama müziği onunla kalmıştı. Hayatı bir şarkı haline gelmiş gibiydi. Bunu Tom onun için yapmıştı. Geleneksel şekilde tanışmadığı bir adamla ilgili bu kadar güçlü duygular hissedebilmesi, hatta hissetmesi mümkün gelmemişti.

Mesele şuydu ki Tom'u *biliyordu*. Karşılıklı olarak hiç tanışmamış olabilirlerdi ama onu bütün hayatı boyunca tanıyormuş gibi geliyordu. Bir yakınlığı, kolay bir samimiyeti paylaşıyorlardı. Tom ona hiç sarılmamış veya öpüşmemiş olabilirdi, ama onun kollarını etrafında ve

dudaklarının tadını dudaklarında hissetmenin nasıl bir his olduğunu bildiğine yemin edebilirdi.

Tanrım, kendini aşıyordu. Fazlasıyla.

Ellie geri döndüğünde, Jo Marie hâlâ mutfağında çalışmaktaydı. Ona baktı ve, "Yardımcı olabilir..." diyebildi ve bir saniye bakakaldı. "Ellie, bu gerçekten sen misin?"

Ellie elini saçlarına doğru kaldırdı. "Beğendin mi?"

"Tanıyamadım seni. Muhteşem bir değişim bu. İnanılmaz!"

Ellie otel sahibinin tepkisinden dolayı heyecanlandı. "Beğenmene çok memnun oldum."

"Çok beğendim. Peki daha önemlisi, sen beğendin mi?"

"Bayıldım. Marilyn harikaydı. Bana bir kere baktı ve hangi tarzın bana en iyi gideceğini hemen bildi. Saçımın arkada böyle, bilirsin işte... Kat kat kesilmiş halini beğeneceğimden emin değildim."

Jo Marie elini başının arkasındaki saçlarının ucundan geçirdi. "Muhteşem olmuş."

"Çok teşekkür ederim..." dedi Ellie. "Sanırım gidip üstümü değiştirmeliyim. Tom'la ilk buluşmam için yeni bir elbise aldım."

Ellie midesinde kelebekler uçuşarak hazırlanmak için merdivenlerden yukarı çıktı. Bu kez farklı olacaktı. Aslına bakılırsa, bu gece hayatının en romantik gecesi olarak sonuçlanabilirmiş gibi hissediyordu.

Tom farklıydı. Neredeyse internette konuşmaya başladıkları ilk anda bunu hissetmişti. Bir şey kesindi: Annesinin korkularının bu ilişkiyi mahvetmesine izin vermeyecekti.

Tom'la yaptığı kısa konuşma aklından gitmek bilmiyor-

du. Tom bir şey söylemeye çalışmış ve ona bir söz vermesini istemişti, ama soramadan durmuştu. Ellie onu tutanın ne olduğunu sadece merak edebilirdi. Olsun, daha fazla meraklanmasına gerek yok. Çok yakında öğrenecekti.

Bölüm 7

Öğle yemeğinden sonra, Maggie ile Roy Liman Caddesi boyunca bir yürüyüş yapmaya karar verdi. Gül Limanı Oteli'ni öğle yemeği için terk ettiklerinde, Maggie şehrin ana caddesinde birkaç antikacı fark etmiş ve gezmek istemişti.

"Dükkânların birkaçına bakmamız sorun olur mu?" diye sordu Maggie kocasına.

"Tabii, bakalım," dedi hemfikir olarak. "Belki de muhteşem bir konserve kavanozu veya yarısı dikilip bırakılmış bir tığ işi bulabiliriz."

Maggie şaka yaptığından emin olmak için ona şöyle bir baktı ve kocasının gülümsediğini görünce gülümseyerek bir cevap verdi. Alışveriş Roy'un en sevmediği vakit geçirme yollarından biriydi, ama son birkaç yılda kaybettiklerine yeniden kavuşmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor olması onun bu konudaki hevesini gösteriyordu. "Eski düğmelere bakmaktan keyif alıyorum."

"Düğmelere mi?"

"1960'lardaki ve öncesindeki bazı eski düğmeler çok güzel. Özellikle inci olanları beğeniyorum."

"Çocukken beysbol kartları biriktirirdim," dedi Roy. "Onları saklamış olsaydım, şimdi muhtemelen bir servet ederlerdi."

Doğru söylüyordu. "Onlara ne oldu?"

Roy omuz silkti. "Hatırlamıyorum. On iki veya on üç yaşındayken birkaçını takas ettim ve geri kalanları dedemden aldığım eski bir puro kutusunda sakladım. Yıllardır onları düşünmemiştim. Nereye gittiklerine dair hiçbir fikrim yok."

Tepeden aşağı doğru yürürlerken, Roy onun eline uzandı ve kendi eliyle sıkıca kavradı. Bu basit jest bir yanığa iyileştirici merhem sürmek gibiydi.

Şimdi bile Maggie, birbirlerini sevmeye devam ederlerken, evliliklerinin nasıl bu kadar güçlü bir şekilde sarsıldığından emin değildi. Öğle yemeğinde, birbirlerinden ne kadar kopmuş olduklarını yeniden fark etmişti. Roy oğlanları muhabbetin dışında tutmalarını önerdiğinde, birbirlerine söyleyecek başka hiçbir şeylerinin kalmadığını fark etmek Maggie'yi şoke etmişti.

Sonunda, Roy zamanının çok büyük bir kısmını alan işiyle ilgili konuşmuştu. Maggie kocasının Katherine meselesinden kaçınmak konusunda ne kadar dikkatli olduğunu fark etmişti. O kadın -bir lise aşkı- Roy'un tesisat tedarikçilerinden biriyle çalışıyordu. Facebook'ta birbirlerini bulmaları ve yeniden "arkadaş" olmaları bu şekilde olmuştu. Maggie bir şeyden emindi ki, en azından her şey masumane bir şekilde başlamıştı.

Katherine hakkında düşünmeyi reddederek kendini

durdurdu. Roy bu ilişkiyi sona erdirmiş ve Maggie ona yeniden güvenmeyi öğrenmek zorunda kalmıştı.

Hâlâ inşaat projesiyle ilgili konuştuğu zaman boyunca, Maggie kalbine çok yakın bir yanma hissediyordu. Kocası sadakatsiz davranmamıştı, en azından fiziksel anlamda. Ama Katherine ve Roy duygusal olarak birliktelerdi; mesaj atarak ve her gün iletişim kurarak, içki içmek için buluşarak ve birbirlerine cinsel içerikli e-postalar yollayarak. E-postaları bulduğunda Maggie patlamıştı. En acı verici olanı ise Roy'un Maggie'nin yatakta soğuk bir balık olduğunu iddia ettiği e-postaydı. Bir diğeri ise acımasızca bir şakaydı. *Bir tilkiyi bir ineğe nasıl dönüştürürsün? Onunla evlenerek.* Sadece kocasının telefonundan okuduğu, diğer kadından gelen mesajları düşünmek bile içini kinle dolduruyordu.

Kocası kâğıt işleriyle veya başka işlerle meşgul olduğu için bir başına yatağa gittiği bütün yalnız geceleri düşünüp durmaya devam edemezdi. Roy'un onunla konuşacak vakti yoktu ama başka bir kadınla flört ederek bol bol zaman geçiriyordu. Fiziksel olma noktasına gelmemişti belki, ama ilişkinin gittiği yönün tam da bu olduğu Maggie için açıktı. Fazlasıyla açık.

"Battaniye dikmekten keyif alıyorum," demişti Roy'a öğle yemeğinde. Tabii ki Roy konuyu pek az ilgiyle karşılamıştı, ama kibarca dinlemiş ve Noel'de yeni bir dikiş makinesi ister mi diye sormuştu. Bu teklifi ve Roy'un evliliklerinin tatile kadar ayakta kalacağını hissetmesini takdir etmişti.

Kini geçmemişti ve kalp yanmasıyla cebelleşmek zorundaydı. Liman Caddesi'nde dolanırken midesinden

yükselen asidi hissetti. "Asit gidericiye ihtiyacım var," dedi ve bir blok aşağıda, köşede konuşlanmış bir eczane olduğunu fark etti. "Balığın yağı yüzünden olmalı."

Sokağın sonuna kadar yürüdüler ve beraber içeri girdiler. O ihtiyacı olan ilaç için koridorda bakınırken, Roy romanların durduğu dergi rafına göz attı ve en sevdiği yazarlardan biri tarafından yazılmış karton kapaklı bir korku kitabı seçti.

"En son kitaba kendimi kaptırdığım zamanı hatırlayamıyorum," dedi. "Yanımda getirdiğim aylardır elimde ve ne hakkında olduğunu bile unuttum."

Esasında, Maggie de aynı şeyi düşünüyordu. Onu en son ne zaman okurken veya işiyle alakalı olmayan bir şey yaparken gördüğünü hatırlayamıyordu. "Sorunun bir parçası da bu, sence de öyle değil mi?"

Roy kaşlarını çattı, bu yorum kafasını karıştırmış gibi. "Okumamak mı?"

"Kendimize vakit ayırmamak." Maggie de kendine zaman ayırmıyordu. İmkânsızdı, özellikle devamlı bakıma ve ilgiye ihtiyacı olan iki küçük çocukla.

"Sen battaniye dikiyorsun."

"Aklımı başımda tutmaya yardım ediyor." Her öğleden sonra oğlanlar şekerleme yaparken en az bir saat boş vakti oluyordu ama Jaxon o saatlerde uyumak için büyümüştü artık. Bir ay sonra okula başlayacaktı. Oğlanların ikisi de tam zamanlı okula gitmeye başladıklarında, plan, Maggie'nin yarı zamanlı iş bulmasıydı. Maggie bir eş ve bir anne olarak rolünden keyif alıyorsa da evden çıkması, başka kadınlarla sosyalleşmesi ve kendi ilgi alanlarını geliştirmesi gerekiyordu.

Fark etti ki sorunun bir kısmı da Roy'un onun evdeki rolünü anlıyor veya takdir ediyor gözükmemesiydi. Bir keresinde çok ciddi bir şekilde tartışmışlardı çünkü Roy, Maggie'den bir kot pantolonunu getirmesini istemişti. Maggie ise buna vakit bulamamıştı, çünkü bütün gün koşuşturmuştu. Colin'in dişçi randevusu ve Jaxon'ın kreşinin kermesi için kap keklere ihtiyacı vardı. Roy, Maggie'nin doğru bedendeki - kot pantolonunu getirmediğini anlayınca, bütün gün ne yaptığını bilmek istemişti. Sanki Maggie bütün öğleden sonra çikolataya bandırılmış çilekler yiyerek evde öylece yatmış gibi kızmıştı.

Maggie yine dikkatini olumsuza odaklamayı durdurmak için kendini zorladı. Aklı hemen eski yaraları hatırlıyor gibi gözüküyordu. Bu bir iyileşme ve yeniden yapılanma zamanı olmalıydı, geçmiş olayları veya yanlış anlaşılmaları alevlendirme zamanı değil.

Maggie kasaya gitti ve aldıklarını ödedi. Hemen iki asit giderici attı ağzına.

Küçük eczaneden çıkarlarken, Roy sokağın aşağısını işaret etti. "Şu dükkân ilginç görünüyor."

"Evet, öyle," diyerek hemfikir oldu Maggie. Bu, tam da keşfetmekten keyif aldığı türden bir antika dükkânıydı. Vitrininde Büyük Buhran zamanından kalma mavi camdan vardı. Şüphesiz, rahatlıkla ödeyebileceğinin çok ötesinde bir fiyataydı.

"Şu Yıldız Savaşları beslenme çantasına bak," dedi Roy, ikinci bir vitrine doğru işaret ederek. "Okuldayken bende de aynısı vardı."

"Onu antika olarak düşünmek zor, öyle değil mi?" diyerek dokundurdu Maggie.

"Ben antika olarak değerlendirilmek için çok gencim," diye ısrar etti Roy, bu düşünceyi başından savmak ister gibi kafasını sallayarak.

"Fazlasıyla genç," diyerek hemfikir oldu Maggie ve onun yanağını sıkma dürtüsüne karşı koydu. "Hâlâ bebek suratlısın."

Roy onu bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Ve sen de otuzdan bir gün bile daha yaşlı görünmüyorsun."

"Otuz üç sayılırım," diye hatırlattı Maggie.

"Gerçekten mi? Ben hâlâ otuz birsin sanıyordum."

"Eğlenirken zaman uçup gidiyor."

"Ben de öyle duydum." Sesindeki eğlence geldiği gibi çabucak gitti ve başka tarafa baktı. Kocası da eski yaraları hatırlıyordu anlaşılan. Evliliklerinin hali düşünülürse, belki de bu engellenemezdi. İzin verirlerse, bu yanlış adımlar ikisini de yok edecek potansiyele sahipti. Aslında boşanmak istemiyorlardı, sırf çocukları için bile olsa. Çözüm birbirlerini nasıl affedeceklerini öğrenmekten geçiyordu. Elinden geleni yapsa da Maggie bunun mümkün olduğuna emin değildi.

"İçeri girelim," diye önerdi Roy ve kapıyı açık tuttu.

Maggie ikisinin de çabaladığının farkındaydı. Belki de biraz fazla. Kaybettiklerini tekrar yakalayabilmeleri belki de asla mümkün değildi.

Olumsuz düşünmeye teslim olmayı reddederek. Hayır, bunun olmasına izin veremezdi, vermezdi. Roy onun kocası, çocuklarının babasıydı ve evliliğini bir arada tutmak için savaşmaya kararlıydı. İkisi de çok büyük hatalar yapmışlardı ama tekrar başlamaya söz vermişlerdi ve ufak yakınmaların bunu sabote etmesine izin vermeyecekti.

Dükkân ona eski kitapları hatırlatan bir küf kokusuyla doluydu. Bütünüyle nahoş değildi. Koridorda yürüdüler ve kasada duran bir kadın gördüler. Dükkânda pek müşteri yoktu.

"Gezinmenize ve keşfetmenize bakın," dedi tezgâhtar. "Yardıma ihtiyacınız olursa haber verin."

Maggie eski düğmeleri nerede bulabileceğini sordu ve kadın onu arka tarafa yönlendirdi. Roy elleri ceplerinde, biraz sıkılmış görünerek onu takip etti.

Maggie yakında bir sandalye olduğunu gördü. "Bu biraz zaman alabilir," dedi eşine. "İstersen oturup rahatla."

"Beni idare etmene gerek yok Maggie."

Yaptığının bu olduğunu fark etmemişti. "Senin sıkıldığını bilirken telaşlı hissediyorum."

"Benim için endişelenme, tamam mı?"

"Tamam." Roy zaman zaman gıcık olabiliyordu ve bu, Maggie'nin onun da olumsuz düşüncelerle, eski yaralarla ve yenileriyle de cebelleşmeye devam ettiğine inanmasına yol açıyordu. Onun ruh halinin kendininkini değiştirmesine izin vermemeye kararlı şekilde, düğmeler arasında dikkatini çekenleri aradı.

Roy biraz etrafa bakınıp sonra iskemleye oturdu ve telefonuna uzandı.

Maggie tamamen hareketsiz kaldı. Eğer Katherine'e mesaj gönderiyorsa bu kapıdan dışarı çıkar ve arkasına bakmazdı.

Roy düşüncelerini okumuş gibi kafasını kaldırdı ve onun bakışlarını yakaladı. "Her şeyin sorunsuz işlediğinden emin olmak için e-postalara bakıyorum."

Maggie sesinin titreyeceğinden de korktuğu için kafasını salladı.

On dakika sonra ise hâlâ e-postaları cevaplıyordu.

Bir kere, sadece bir kere olsun, Roy'un işi geride bırakabilmesini diliyordu.

Roy ayağa kalktı. "Bir arama yapmam gerekiyor."

"Şimdi mi?" diye sordu Maggie. "Bir hafta sonu molası verdik, hatırlıyor musun?"

"Belki sen verdin ama ben buna bakmalıyım."

"Roy, söz verdin."

"Maggie üzgünüm ama elektrik yöneticisi bir soruna rastlamış ve bütün iş sahası kapatılmak üzere. Vakit nakittir ve bunu karşılayamayız. Özellikle de benim bunu engellemeye gücüm varken."

"Ben..." Haklı bir noktaya değinmişti.

"Hayal kırıklığına uğradın, biliyorum ama bu birkaç dakikadan fazla zaman almayacak, söz veriyorum."

"Peki."

Roy cep telefonunda bir tuşa bastı ve sonra usulca küfretti. "Burada telefon iyi çekmiyor."

Muhabbetlerine belli ki kulak misafiri olan tezgâhtar, "Dışarı çıkar ve yüzünüzü marinaya doğru verirseniz, sorun kalmayacaktır," dedi.

"Teşekkürler."

Maggie üzgündü. Bununla ilgili mantıksız davranmak veya zorluk çıkarmak istemiyordu. Son yirmi dört saat içinde birlikte bütün bir yıl geçirdiklerinden daha fazla zaman geçirmişlerdi. Tek başına bu bile her şeyi anlatıyordu.

Eskiden haftada üç veya dört defa seks yaparlardı. Bu sayı gittikçe azalarak şimdi iki haftada bire düşmüştü. Maggie yakınmak ya da kocasının başının etini yemek istemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, evliliklerinin fiziksel yanı-

nı da bir o kadar ihmal etmişlerdi. Hatta sorunun, ikisinin birbiriyle uyumlu olmayı beceremeyişi olduğu kanısına varmıştı. O istekli ve hazır olduğunda, Roy eve geç ve çok yorgun geliyordu. Onun için de aynısı geçerliydi. Kocası ona istediğini söylediği zamansa Maggie bir bahane uydururdu. Her ikisi de sorun çıkarmaz, öbürünün zayıf bahanelerini kabul etmeye istekli olurdu. Aslında bu üzücü şekilde çok şey anlatıyor, diye düşündü Maggie.

Birkaç dakika sonra Roy geri gelmeyince, Maggie aldıkları için ödeme yaptı ve dükkanı terk etti. Kocasını marina boyunca devam eden kaldırımda yürürken, kendini muhabbete kaptırmış halde buldu. Karısının yaklaştığını fark etmemiş gibiydi.

Aslında onu hiç fark etmemiş gözüküyordu.

Hayır, oraya gitmeyecek ve olanlar için bahaneler uydurarak, beraber hayatlarından yarattıkları karmaşadaki kendi rolü için kendine acımayacaktı. Olumlu düşünmeliydi, yanlış gitmiş olan her şeyin üzerinde durmak yerine ileriye bakmalıydı. Geçmiş onları gömebilirdi. Geriye değil, ileriye bakmalılardı.

Roy onu gördü ve el salladı. Maggie yaklaşırken, kocasının proje yöneticisiyle konuştuğunu duydu. Roy konuşmayı bitirip telefonu cebine koydu. "Sorun çözüldü gibi."

"İyi."

"İstediğin düğmelerden buldun mu?"

"Buldum." Maggie küçük poşeti yukarı kaldırdı.

"Bana bir ev kirasına patladı mı?"

"Eğer ev için aylık on dolar ödüyorsak evet."

Roy sırıttı ve kolunu Maggie'nin omuzlarının etrafını sararak onu kendine yaklaştırdı.

"Düşünüyordum da oğlanları Disneyland'e götürmek isteyebiliriz," dedi Maggie birden.

Roy bu öneri üzerine iki dakika kafa yordu. "Oğlanlar, Disneyland için biraz genç değiller mi?"

"Belki, ama bu bize ailece dört gözle bekleyeceğimiz bir şey verecek."

Aile kısmını vurguladı ki Roy onunla bir geleceğe, bir çift olarak geleceklerine güvendiğini anlasın. "Bunu erkenden programımıza alırsak senin için izin alması daha kolay olur." Oğlanların ebeveynleriyle zamana ihtiyaçları olduğundan bahsetmemek için dudağını ısırdı. Çocuklarının anne babasının birbirlerini sevdiğini bilmesi çok önemliydi. Roy geceleri onlara dikkatini vermekte iyiydi ama nadiren ailece bir aradaydılar.

"Disneyland," diye tekrarladı Roy yavaşça, fikri düşünüyormuş gibi. "Geziyi Noel'e yakın planlayabiliriz."

"Harika." Şimdi mutlu olmuştu ve Roy da öyle olmuş görünüyordu. "Neler yapabileceğime bir bakacağım."

"Evet, bak." Roy eğildi ve onun kafasının üstünü öptü. Çok uzun süredir yaptığı ilk romantik jestti.

Maggie kıyıyı ve marinayı taradı. Her şey davetkâr gözüküyordu. Birdenbire midesi kalktı ve onu şaşırtarak bir bulantı dalgası çarptı.

"Sorun ne?" Roy hemen bir şeyin yolunda gitmediğini anladı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Maggie ve midesini tuttu. "Aniden hasta hissetmeye başladım."

"Sence balık ve patatesten mi?"

Maggie bilmiyordu. "Her şeyin tadı taze ve güzeldi. Sen iyi hissediyorsun, öyle değil mi?"

"Evet. İyiyim. Tanrım, Maggie rengin soldu."

"İkimiz de aynı şeyi yedik, bu yüzden bunun öğle yemeğiyle ilgili olduğundan kuşkuluyum." Midesi yeniden kalktı ve Roy onu daha da sıkı tuttu.

"Otele geri dönelim mi?"

Maggie başıyla onayladı. "Bu iyi bir fikir."

Roy onu kendine yakın tutarak tepeden yukarı doğru yöneldi. Maggie yürüyüşün ve temiz havanın yardımı olur diye ümit etmişti ama olmadı. Aksine, daha kötü hissetti. Otele ulaşana kadar, Maggie'nin yüzü ter içinde kaldı. Ellerinin soğuk ve nemli olduğunu fark etti.

Ön kapıdan içeri girdiklerinde Rover sadece bir kere havladı ve Jo Marie köşedeki mutfaktan çıkarak geldi.

"Maggie iyi hissetmiyor," diye açıkladı Roy.

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Jo Marie.

Maggie kafasını salladı. "Hayır." Şu anda hızlıca yukarı çıkması şarttı. Gözlerindeki bakışı okuyarak, Roy merdivenlerden yukarı koştu ve odalarının kilidini açtı. Maggie saniyesi saniyesine banyoya yetişti, şiddetli bir şekilde öğle yemeğini çıkardı.

Roy banyo kapısının hemen dışında duruyordu ve işi bittiğinde ona ıslak bir el bezi verdi. Maggie ağzını silerek temizledi ve Roy onu nazikçe yatağa yönlendirdi.

"Ah Roy, grip olamam."

"Tatlım, merak etme."

Maggie yatağa yattı ve Roy onu yorganın ucundaki el örgüsü battaniyeyle örttü ve sonra üstüne eğilip nazikçe alnından öptü. "Gözlerini kapa ve dinlen, uyandığında daha iyi hissedeceksin."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu, bu hastalığın şimdi olmasından çok rahatsız hissederek. Neden şimdi, neden, neden, neden?

"Okuyacak bir kitabım var, hatırlıyor musun? Buradaki iskemleye oturacağım ve iyi bir hikâyenin içine gireceğim."

Birden Maggie'nin gözlerini açık tutabilmek için yapabileceği hiçbir şey kalmadı. "Pekâlâ," diye fısıldadı.

Biri kapıya hafifçe vurdu. Roy açtı ve bu Jo Marie'ydi.

"Her şey yolunda. Maggie dinlenecek," diyen Roy'un fısıltısını duydu.

Bu Roy'du, onun kocası, çocuklarının babası, bütün kalbiyle sevdiği adam. Gözleri kapanıyordu ve onu kampüste yürürken gördüğü ilk günü hatırladı. Üniversite öğrencileriydiler, ikisi de gençtiler, fikirlerle ve idealizmle doluydular, dünyada kendi izlerini bırakmaya hevesliydiler.

Çok şey değişmişti... Çok şey.

Bölüm 8

Maggie Porter için berbat hissettim. Otele geri geldiğinde korkunç solgun görünüyordu. Merdivenlerden yukarı çıkmasındaki telaşlı halinden, kusmak üzere olduğunu anlamıştım. Yapabileceğim bir şey olmasını ummuştum. Yukarıya bir demlik çay getirmeyi önermiştim ama Roy gerek olmadığını söylemişti. Maggie rahatlamış halde dinleniyor görünüyordu artık. Kocasıyla bu hafta sonu kaçamağını dört gözle beklemiş olduğunu biliyordum ve gribin bunu mahvedecek olması düşüncesinden nefret ediyordum.

Şu anda, üst katta her şey sessizdi. Ellie Reynolds, Tom'la ilk randevusu için giyinmekle meşguldü. Ve Roy'un ya bir şekerleme için karısına katıldığından ya da kendini meşgul etmek için başka bir yol bulduğundan şüpheleniyordum.

Porter'lar çekici bir çiftti. İkisine dair ilk izlenimin beni ilişkilerinde sorun olduğuna inanmaya itmişti ama o zamandan beri fikrimi değiştirmiştim. Yanlış olan her neyse halletmiş gibiydiler. Büyük ihtimalle, uzun süredir büyütülmüş ama şimdi çözümlenmiş bir yanlış anlaşılmaydı.

Her şey kontrol altındayken, mutfağın dışındaki küçük ofisimde oturdum. Bir yığın kâğıtla masam darmadağın olmuştu ve dosyalanmaları gerekiyordu. İhtiyacım olan her şeyin bilgisayarımda olmasına rağmen, kâğıt olarak da yedeklerini tutuyordum. Masamdaki kargaşayla başa çıktıktan sonra, her çeyrekte devletin işverenden istediği vergi formlarını tamamlamak üzerinde çalıştım.

Bitirdiğimde sandalyemde arkama yaslandım ve bir oh çektim. Sabah Peggy'yle olan buluşmam bir hayal kırıklığı olmuştu. Ondan Mark hakkında daha fazla bilgi alacağımı ummuştum.

Mark'ın bu kadar ağzı sıkı olması beni sinir ediyordu. Ben arkadaşız sanıyordum ve arkadaşlar birbirlerine karşı dürüst olmalıdır, değil mi? Mark değil. Ah, hayır. Onun hayatının ayrıntıları bir banka kasası içinde saklanan altın külçeleri gibiydi.

Sanırım ona kurabiyelerle rüşvet verebilirdim. "Ne düşünüyorsun Rover? Fıstık ezmeli kurabiye pişirip Mark boşlukları doldurana kadar onları rehin mi tutmalıyım?"

Sadık arkadaşım kafasını kaldırdı ve gün içinde aslında bunu denediğimi hatırlatırmış gibi bana baktı.

"Pekâlâ," diye mırıldandım.

Rover çenesini patisinin üstüne geri koydu ama gözlerini benden çevirmedi.

"Aslında, bilmek istediklerimi öğrenmenin birden fazla yolu var," dedim heyecanla sesli bir şekilde. Bankacılık işinde çalışmıştım ve biri hakkında bilgi edinmenin başka yolları da vardı.

Her zamankinden daha kararlı bir şekilde internete girdim ve Mark Taylor'ı aradım. Birkaç dakika içinde istedi-

ğime ulaştım... gibi. Nome, Alaska'dan Key West, Florida'ya yayılan ülkenin her tarafından Mark Taylor adında 211 adamın bilgileri önümdeydi.

"Ah, harika." İhtiyacım olan ikinci ismi ve doğum tarihiydi - yoksa delicesine zaman ve para harcayacaktım. Ancak önemli herhangi bir şey ortaya çıkaracaksam, Mark hakkında daha fazla ayrıntılı bilgiye ihtiyacım vardı. Peki gerçekten, bütün bu zamana ve zahmete değer miydi? Gerçek soru buydu. Her an bahar temizliğime geri dönebilirdim. Bir süredir tavan arasında ne olduğuna bakmaya niyetliydim.

Bir arabanın kapısının kapanma sesini duydum ve Rover anında ayaklandı. Havlayarak Maggie Porter'ı uyandırabileceğinden korkup, ön kapıya doğru koşturdum. Şaşırarak, dışarıya park etmiş olan Mark'ı buldum. Kamyoneti kereste yüklüydü.

Bu adam beni şaşırtmayı hiç bırakmıyordu. Gül bahçesine başlaması haftalarını almıştı. *Haftalar*. Daha bu sabah ona kameriye üzerinde çalışmaya başlaması için izni vermiştim. Şimdiden keresteyi satın almıştı ve bahçeye boşaltmaya hazır gözüküyordu.

Benim ve Rover'ın en üst basamakta durduğumuzu fark etmeden önce omzunda dengelediği keresteyi kamyonetin arkasından çimenliğe indirmeye başladı. Bizi görünce tereddüde düştü. "O bakış da nesi?" diye sordu.

"Hangi bakış?"

"Bana attığın bakış."

Beni bu kadar kolay okuyabildiğine dair hiç bir fikrim yoktu. "Şaşırdım, hepsi bu."

"Hangi konuda?" Mark keresteyi yere koydu ve ardından eldivenlerini çıkardı.

"Kameriyeyi yapmaya başlıyor musun?"

Gözleri kısıldı. "İstediğinin bu olduğunu sanıyordum."

"İstiyorum."

"O zaman nasıl oluyor da ölü bir levrek gibi bakıyorsun?"

Bu benzetme hiç hoşuma gitmemişti ama geçmesine izin verdim. "Beklemem gerektiğini sanıyordum."

"Ne için?"

Kalın kafalılık ediyordu. "Senin başlaman için. Bu arada, Peter McConnell nerede?"

"Bilmiyorum ve umurumda değil." Öbür adama ne olduğunu merak etsem de aklımda daha önemli konular vardı.

"Daha sonra gelmemi ister misin?" diye sordu Mark.

"Hayır, hayır, seni durdurmama izin verme."

Eldivenlerini yeniden taktı ve sonra beni anlaması imkânsızmış gibi kafasını sağa sola salladı.

"Kulağa işe başlıyorum diye yakınıyormuşsun gibi geliyor. Geçen sefer bahçeye ekim yapmayı geciktirdim diye kızmıştın."

"Yakınmıyorum," diye bağırdım, istediğinden daha sesli bir şekilde.

"Kadınlar," diye söylendi, tam da duyabileceğim kadar sesli biçimde. Kamyonetine geri döndü, kafasını salladı ve bir kereste parçasına uzandı.

"Yakınmıyorum dedim," diye tekrarladım.

"Bu senin kızgın sesin."

"Kızgın değilim," diye ısrar ettim yeniden, konuğumu uyandırma korkusuyla bu sefer daha sakince. "Hayrete düştüm. Ve memnun oldum," diye ekledim.

"Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Bu iyi bir şey." Rover merdivenlerden indi ve ikimizin tam arasında durdu, bacaklarını ayırıp bahçenin serinliğinde ıslanarak çimlerde yattı.

"Doğum günün ne zaman?" diye sordum.

Keresteyi ilkinin yanına aşağıya koydu. Beni ya duymadı ya da soruyu duymazdan geldi.

"Doğum günün," diye tekrarladım, basamaklardan aşağı inerken.

"Ne olmuş?" diye sordu Mark kabaca. Omzunun üstünde dengelenmiş bir başka uzun kereste vardı.

"Bir doğum günün var, değil mi?"

"Çoğu insanın olur."

"Benimki şubatta."

Hiç umurunda olmadığını söylermiş gibi kafasını salladı. "Sana bir doğum günü hediyesi almamı mı bekliyorsun?"

"Hayır." Her şeyi çarpıtıyordu. "Seninki ne zaman?"

"Neyim?"

"Doğum günün!" Hızla sabrımı kaybediyordum. Beni çileden çıkarmak için özellikle aptalı oynuyordu ve bunu başarıyordu da.

Durdu ve ellerini beline yerleştirerek, sanki ona hapis yattın mı diye sormuşum gibi bana baktı. "Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu, sözleri taşıdığı kereste kadar ağırdı.

Bu tehlikeli bir soruydu. Onun hakkında internette araştırma yaptığımı kabul etmek, bilmesini istediğimden çok daha fazlasıydı. "Bilmem... Belki sana sürpriz bir parti vermek istiyorumdur."

"Ha. Ha. Çok komik."

"Peggy ile Bob'u çağırırdım ve..."

"Bana sürpriz bir doğum günü partisi vermiyorsun ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Beni çıkmaza sokarak pes ettirdi. "Peki, tamam. Doğum günü partisini unut."

"Memnuniyetle." Artık çok terliyordu; kereste indirmek yorucu bir işti. Durakladı ve kolunun ön tarafıyla alnını sildi. Bir tutam koyu saç yüzüne düştü.

"Saçını kestirebilirsin."

Mark'ın bana attığı bakış buzulları bile eritebilirdi. "Evli miyiz?"

"Pek değil."

"Annem misin?"

"Hayır. Tamam, iyi. Özür dilerim." Derdimin ne olduğunu bilmiyordum. Canını sıkarak tartışmaya girmek için sınırlarımı zorluyor gibiydim.

"Sinirime dokunuyorsun Jo Marie."

Belli oluyordu. Bu işi ne kadar berbat bir şekilde aceleye getirdiğimi görünce eve döndüm. Ona bir bardak taze buzlu çay hazırladım ve sonra dışarı taşıdım. "İşte," dedim, buzlu çayı alması için ona tutarken. "Bu bir barış ikramı."

Mark tereddüt etti ve uzanmaya tenezzül etmeden önce beş saniye kadar bardağa bakakaldı. Kabul ederek bana lütufta bulunuyormuş gibi görünmeyi başardı. Elimden bardağı alır almaz, çayı birkaç büyük yudumda içti ve sonra bana geri verdi. Ben bardağı alırken buzlar da bardağın içinde şıkırdadı.

Havadan sudan konuşmam gerektiğini düşünerek Maggie Porter'ın hasta olduğundan bahsettim.

"Yazık. Grip mi?"

"Bilmiyorum. İkisinin de hatırı için umarım değildir."

Ellerini kalçasına dayadı. "Taşınacak biraz daha yüküm var."

"Çok yorulmuş olmalısın. Benimle otur bir süreliğine."

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Neden?"

"Böylece rahatlayabilir, dinlenebilirsin."

"Daha fazla mı sorgulayacaksın?"

"Hayır." Meraklı olmadığımdan değil gerçi. Mark'ın herhangi bir şeyi kabullenmesini sağlamak bir köpeği kemikle kovalamaya benziyordu. Eğer bilgiyi derinlerden kazıp çıkaracaksam, çok daha göze batmayan şekilde yapmam gerektiğini anlamıştım. İstediğim şeyi vermesi için onu kandırmam gerekecekti.

Ona bir bardak daha buzlu çay doldurdum ve bir tane de kendime aldım. Kapının önündeki girişin en üst merdiveninde, Rover ortamızda dinlenirken yan yana oturduk.

Birkaç dakika boyunca sessizdik, ikimizin de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş olduğunu varsaymıştım. Sık sık olduğu gibi aklım hemen Paul'e gitti. Hiç kimseyle onunla güldüğüm kadar gülmemiştim.

Yukarı baktım ve Mark'ın beni incelediğini fark ettim. Bakışlarını yakaladığımda kaşlarını çattı ve, "İyi misin?" diye sordu.

Silkindim ve sonra aklıma gelen ilk şeyi söyledim ki şimdi dönüp baktığımda hiçbir anlamı yoktu. "Paul'ün sweatshirt'ü artık onun kokusunu taşımıyor."

"Pardon?"

Bunu öylece söylemiş olmam ağzımı açık bıraktı. "Boş ver."

"Hayır," dedi, kaşlarını çatarak, bunun yorumsuz geçilmesini reddederek. "Yani, bu kadar."

Utanmıştım şimdi. Günün öncesinde depresif ve yalnız hissediyordum, odama gitmiş ve Paul'ün sweatshirt'ünü dolaptan çıkarmıştım. Bunu zaman zaman yapıyordum. Nedenini açıklayamasam da onun eski Seahawks sweatshirt'ü beni rahatlatıyordu. Bir Seahawks maçında tanışmıştık ve görev için gittiğinde bana onu kendisi vermişti. Sık sık giydim, genellikle de Paul'e yakın hissetmek için. Öldürüldüğünü öğrendikten sonra onu dolabımda özel bir yerde sakladım ve sıklıkla yüzüme yasladım. O zaman onun kokusunu içime çekebiliyordum. Bu öğleden sonra ise kocama ait olan kokunun gittiğini fark ettim. Sanki Paul'ün son parçalarını da kaybediyormuşum gibi hissediyordum ve onu bırakmaya hazır değildim,

"Jo Marie?" Mark merakla göz gezdirdi. "İyi misin?"

"Elbette iyiyim," diyebildim, düşüncelerimde kaybolmuşken.

"Gözyaşlarına boğulacakmış gibi duruyorsun."

"Öyle değilim, o yüzden merak etme." Basamaktan atladım ve eve koştum, mutfak tezgâhına bir bardak dolusu çay bıraktım.

Birkaç dakika sonra Mark peşimden içeriye geldi. Bardağını lavaboya koymak için kendi boş zamanını kullandı. "Doğum günümü öğrenmek de nereden çıktı?" diye sordu.

"Boş ver. Sormamalıydım." Neden adını internette arama zahmetine girmiştim, bilmiyorum. Bu Mark'ın gizemini çözme işi gülünçtü. "Eğer bana söylemek istemiyorsan, pekâlâ."

Mutfaktan dışarıya çıkacaktı ki tereddüt etti ve arkasına döndü. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet," diye ısrar ettim.

Ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi bir an durakladı. "Doğum tarihim 8 mayıs."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım ve ne diyeceğimi pek bilemeyerek gözlerimi kırpıştırdım. Bilgisayar başına dönüp aramaya devam edemezdim. Artık yanlış geliyordu. Mark bana minik bir parça güven vermişti ve bir dedektif gibi geçmişini araştırmak onun güvenini kötüye kullanıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Bir saat daha geçti ve kendimi son zamanlarda sık sık hissettiğim huzursuzlukla boğuşurken buldum. Ayak sesleri duydum ve yukarı baktım. Ellie bir eli tırabzanlarda merdivenlerden iniyordu. Görünüşündeki değişim inanılmazdı. Bu saç kesimi onun için muhteşemdi. Geniş, siyah bir kemerle çok tatlı, kolsuz çiçekli bir elbise giymişti ve kolunun üzerinde de ince, beyaz bir hırka taşıyordu. Çantası ise omzunda asılıydı.

Beni görür görmez, "Tom yolda," dedi.

"Muhteşem görünüyorsun," dedim ve ciddiydim.

Hemen gülümsedi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum." Tom'u afallatacaktı.

Cep telefonu çaldı ve Ellie ekranına bakıp oh çekti.

"Tom mu?" diye sordum, onu izlerken. Eğer bu genç adam Ellie'nin nazik kalbiyle oynuyorsa, yemin ederim ona acı çektirmek için bir yol bulurdum.

Ellie kafasını salladı ve aramayı görmezden geldi. "Bunu duymuyormuş gibi yapacağım," dedi ve telefonunu çantasının içine attı.

Bölüm 9

Ellie, Tom'un arabasını Gül Limanı Oteli'nin araba yolunda park ettiğini duyunca dondu kaldı. Bütün vücudunu hareket etmeyi bırakmıştı. İşte, tüm bu aylar boyunca beklediği an buydu.

Bütün kalbiyle, Tom'un onu suiistimal edecek ya da kullanacak türde biri değil, iddia ettiği kişi olduğuna inanmak istiyordu. Karşılıklı duygularının samimi olduğuna inanmak zorundaydı. Kalbi ona, Tom'un samimi olduğunu söylüyordu ve kalbine güvenmeli, annesinin uyarılarını duymazdan gelmeliydi.

Tom ön kapıya yaklaşırken giriş basamakları ses çıkardı. Ellie birkaç metre ötede, diğer tarafta ayakta duruyordu, kalbi maraton bitirmiş gibi hızla atıyordu. Rover geldi ve korumasıymış gibi hemen yanında, arka ayaklarının üstüne oturdu.

Kapının zili çaldı ve Ellie derin bir nefes aldı, yavaşça ona kadar saydı ve ardından, elinden geldiğince rahat bir şekilde öne adım atıp kapıyı açtı.

Tom tam resmindeki gibi görünüyordu. Uzun boyluydu ama zaten Ellie de uzun boyluydu. Annesi boyunu babasından aldığını söylerdi. Tom ona bakarken gözleri kahverenginin zengin bir tonundaydı. İkisi de nefeslerini tutmuş gibi görünüyordu.

Hayatının en uzun anı boyunca ikisi de konuşmadı.

Sonunda sessizliği Tom böldü. "Ellie?"

Ellie kafasını salladı. "Tom?" Sesi tizleşti.

Tom kafasıyla onayladı ve sonra şaşkınlıkla fısıldadı. "Yakından daha da güzelsin." Bunu başka biri söylese iyi çalışılmış bir replik gibi gelirdi kulağa. Tom söylediğindeyse öyle olmuyordu. Hatta o da Ellie'nin hissettiği kadar gergin gibiydi. Kapının karşı tarafında ayakta durmaya devam etti. Anlaşılan Ellie aldığı tüm terbiyeyi unutmuştu.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu Ellie ve bir göl kurbağası gibi ses çıkarmadan konuşabildiğini keşfetti.

"Belki daha sonra, kusura bakmazsan," dedi Tom.

"Hiç kusura bakmam!" dedi Ellie, ona güvence vermek için acele ederek. Bahçe merdivenlerinden inerlerken Tom bileğini tuttu. Ardından arabanın yan tarafına doğru aceleyle gitti ve yolcu kapısını açtı. Annesi yolladığı metin mesajlarından birinde, onu fazla nazik davranan erkeklerden uzak durması yönünde uyarıyordu. Uyarı kulaklarında çınlıyordu şimdi, ama dinlemeyi reddetti.

Tom o arabaya binene kadar bekledi ve onun için kapıyı kapattı. Dolanarak sürücü tarafına yürüdü ve direksiyonun başına geçti. Ellie, onun böylesi detayları gören nadir bir adam olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Tom da onun gibiydi; eski moda bir insan.

Arabanın içinin ferah bir şekilde tasarlandığını fark etti.

Gösterge paneli parıldıyordu ve koltuklar kaygandı. Bu Tom'un onda iyi bir ilk izlenim bırakmak istediğini gösteriyordu. Annesi bu konuda da uyarmıştı tabii. Bir kez daha, Virginia Reynolds ne kadar bağırırsa bağırsın Ellie annesini dinlemeyi reddediyordu.

"Koydaki DD's şehirdeki en iyi restorandır."

"Jo Marie ne kadar iyi bir restoran olduğundan bahsetti," dedi Ellie. "O otel sahibi. Onu tanıyor musun?"

Tom motoru çalıştırdı ve araba yolundan çıkmak için omzunun üstünden arkaya baktı. Yola çıkar çıkmaz, "Jo Marie ile tanışmadım, ama o ve oteli hakkında sadece iyi şeyler duydum. Sanırım burada kendini evinde hissedeceksin."

"Tavsiyen için teşekkür ederim."

Tom tekrar konuşmak için tepenin aşağısına inmelerine kadar bekledi. "Şimdi saçın farklı görünüyor."

Düşünmeden Ellie'nin eli kafasının arkasına gitti. "Evet." Yeni stilini beğenip beğenmediği hakkında soru sorma isteğine karşı koydu. Kulağa iltifat almaya çalışıyor gibi gelebilirdi.

"Sana yakışmış."

"Teşekkürler."

Restorana geldiklerinde masaları hazırdı. Tom onun için sandalyesini tuttu ve menüleri alır almaz, önerilerini sıraladı. "Buranın deniz tarağı çorbası eşsizdir."

Ellie ona bakabilmek ve gülümseyebilmek için menüyü indirdi. "Burada en sevdiğin şey ne?"

"Kızarmış istiridye."

"Ben de severim... Ama deniz mahsullü salata da beni çekiyor." Kararını vermişti. Bir deniztarağı çorbası ve sala-

ta alacaktı. Menüyü kenara koydu. Garson geri döndü ve Tom, Yeni Zelanda üretimi bir beyaz şarap ısmarladı. Ellie şaraptan keyif alırdı ama bu konudaki bilgisi sınırlıydı. Şarapları gelene kadar Tom şarap türlerini açıkladı. Garson akşam yemeği siparişlerini aldı ve ardından sessizce kayboldu.

Neye içelim?" diye sordu Tom, şarap kadehini sapından tutup kaldırarak.

"Nihayet tanışmamıza," diye önerdi Ellie.

Kendi bardağını, onun bardağına dokundurdu ve ikisinden de o şıngırtı sesi çıktı. "Bu sonraki buluşmalarımızın ve akşam yemeklerimizin ilki olsun."

Ellie de bunun gerçekleşmesini umuyordu. Tom tam onun hayal ettiği biçimdeydi ve sadece fiziksel anlamda da değil. Ellie kadar, o da bu yemek randevusu için gergindi.

"Annen sana kızdı mı?" diye sordu Tom, çorbaları geldikten sonra.

"Biraz," diye itiraf etti Ellie. Tom'un bu konuda hiçbir fikri yoktu ve Ellie ona söylemeyecekti. Çorbanın tadına baktı ve Tom'un bunu neden önerdiğini anladı.

"Sanırım sana saatte bir mesaj gönderiyor."

"Öyle bir şey."

Tom şarap kadehini bıraktı ve onun annesinin taktiklerine alışıkmış gibi hafifçe kaşlarını çattı. "Benimle tanışmaya istekli olman bana çok şey ifade ediyor."

Ellie böyle olmasını istemişti. Bu ilk buluşması için annesinden uzakta olmalıydı. Oregon'a gelmeyi teklif etmişti Tom ama Ellie, annesi onu utandırmak için her şeyi yapar korkusuyla onun cesaretini kırmıştı.

"Eminim niyeti iyidir," dedi Tom, onun düşünce silsi-

lesini takip eder gibi. "Benim kızım olsaydın, ben de korumak isterdim."

"Senden korunmaya mı ihtiyacım var Tom?"

"Hayır." Koyu gözleri hafif genişledi. "Tanrı şahidimdir, asla senin canını acıtacak bir şey yapmam Ellie."

Sözleri onu ısıttı. Bir süre boyunca konuştular. Önceki muhabbetlerinin çoğu aileleri etrafında dönmüştü. Ellie için söylenecek az şey var. Büyükannesi ve büyükbabası tarafından yetiştirilmişti, evde eğitim görmüştü ve halk eğitim merkezinde birkaç ders almıştı. Bir arkadaşı organizasyon işlerinde becerikli kadınların yeteneklerini paylaştığı bir gruba katılmasını tavsiye etmişti. Aralarından dördü beklentilerinin de ötesinde başarılı olmuş ve kendi şirketlerini kurmuşlardı.

Ellie, Tom'un babasının o küçükken öldüğünü biliyordu. Annesi yeniden evlenmişti ve Tom ile küçük erkek kardeşi Earl üvey babaları tarafından yetiştirilmişti. Gerçi her ikisi de onu babaları gibi görüp ona 'baba' diyorlardı.

"Annen bizim hakkımızda endişeleniyor, biliyorum ve açıkçası onu suçlamıyorum," diye devam etti Tom. "Belki onu daha sonra aramalı ve güvence vermeliyiz."

"Hayır." Bunun hiçbir yararı olmazdı ve yüksek ihtimalle annesinin kuşkularını artırırdı. Annesini tanıdığından, Tom'un söyleyebileceği veya yapabileceği hiçbir şeyin annesini sakinleştiremeyeceğini biliyordu.

"Şimdi bile annemi özlüyorum," dedi Tom, düşünceli gözükerek. "Öleli on yıl oldu. O öldüğünde delikanlılığımın son zamanlarıydı. Onun ölümü benim hayatımın gidişatını değiştirdi."

"Üzgünüm." Ellie muhtemelen annesini bu kadar tak-

dir etmezdi. Virginia, Ellie'yle tartışmak için fazla zarifti, ama hayal edilebilecek her şekilde onaylamadığını belli ederdi.

"Uzun bir süre babam duygusal anlamda dağılmış durumdaydı. Annem beklenmedik şekilde öldü. Bir dakika iyiydi ve sonraki dakika başını tuttu ve yere yığıldı. Birkaç saat içinde de öldü. Hepimiz şoke olduk.

"Babam kendini suçladı. Yapabileceği hiçbir şey olmamasına rağmen, ona bir şekilde yardım edebileceğini düşünürdü. Çok pişmandı ve nedeni sadece anneme olanlar da değildi."

"Babamı hiç tanımadım," diye fısıldadı Ellie. Derin bir üzüntü üzerine çökerken, kaşığını kenara koydu. "Babam ile annem benim onunla herhangi bir anımın olmasından çok önce boşanmışlar."

"Boşanmadan sonra onunla hiç iletişimin olmadı mı?"

"Hiç."

Tom'un yüzü gerildi.

"Sanırım evlilikleri o kadar kötüydü ki her şeyi tamamen geride bırakmaya baktı."

"*Her* şey derken, kendini de mi kastediyorsun?" Tom bunu demesini hakikaten çok yanlış bulduğu için soruyor gibiydi.

Ellie babasını suçlayamazdı ama onu tanımayı kaçırmıştı işte.

"Hiç onu bulmayı düşündün mü?" diye sordu Tom.

Ortaokuldayken ona bir mektup yazmak istemişti ama annesi nerede yaşadığına veya ona nasıl ulaşabileceğine dair hiçbir şey bilmediğini iddia etmişti. "Onu bulmayı istedim."

"Neden bulmadın?"

"Annem artık bizimle bir işinin olmasını istemediğini iddia etti. O kendi hayatında ilerlemişti ve annem de öyle yapmıştı."

Tom bunu inanması zormuş gibi kafasını salladı. "Bir baban olmasını özlemiş olmalısın."

Bakışlarını indirdi. Tom sanki onun kalbini okumuştu. Gençliğinde babasını tanımak için sık sık dua etmiş, hayatında olmasının hayalini kurmuştu. Babası onları terk ettiğinde küçük olsa da kendisinin de gitmesinin bir nedeni olup olmadığını merak etmişti. Belki huzursuz bir bebek olmuştu. Annesi Ellie'ye bir kere kolik yüzünden nasıl ağladığını anlatmıştı, ebeveynlerini bütün gece ayakta tutarmış.

"Sanırım zor bir bebektim."

"Yani? Bunun herhangi bir şeyle ne alakası var ki?"

Ellerini birbirine kenetlerken, Ellie bakışlarını kaldırmadı ve gülümsemeye çalıştı. "Onu babalıktan soğutmuş olabilirim."

"Seni terk edecek kadar mı?" diye sordu Tom eğlenceye vurarak. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Ellie umursamazca omzunu silkti. "Başka ne düşüneceğini bilmiyorum." Konu onu bunaltmıştı ve bu konu da konuşmak istemiyordu. "Başka bir şeyler hakkında konuşsak olur mu?" diye sordu.

"Elbette." Tom konuyu açtığına pişman gözüküyordu. Yemekler geldi ve hepsi lezzetliydi. Kolaylıkla bir konudan diğerine atlıyorlardı. Öncesinde e-postalar ve telefon görüşmeleri sayesinde kaynaşmış olmaları bunu kolaylaştırıyordu.

Bu ilk toplantılar garip ve rahatsız edici olabilirdi ama Ellie, Tom'la birlikteyken çok rahat hissediyordu.

***

Akşam yemeği sonrası, Tom bir filme girmeyi önerdi ve Ellie kabul etti. Bir sonraki seansa bir saatten fazla olduğu için kıyı boyunca yürümeye karar verdiler. Gece harikaydı, koyun üstünde hafif bir rüzgâr esiyordu.

Jo Marie bir hırka almasını tavsiye etmişti ve Ellie onun tavsiyesine uyduğu için mutluydu.

"Yardım edeyim," diye önerdi Tom ve hırkayı onun elinden alıp giymesi için tuttu. Tom hırkanın omuz kısımlarını düzeltti ve elini oralarda yavaşça gezdirdi. Ellie arkasına yaslandı, kendi vücudunu onunkine bastırarak, kafasını onun çenesinin altına yerleştirdi. Ne de uyumlulardı. Sahiplenilmek ve etrafında hissettiği onu saran kollar mükemmel hissettiriyordu.

"Seni öpmeyi hayal ettim," diye fısıldadı kulağına Tom.

Ellie gülümsedi. "Bunu ben de çok düşündüm."

Tom, kolları boyunca ellerini yukarıdan aşağıya kaydırdı. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum." Birbirlerine bakabilsinler diye Ellie'yi çevirdi. Bakışları birbirine kenetlendi. Uzun bir süre sonra, Tom göz temasını kesti ve etraflarına bakmaya başladı.

Kıyı alanı kalabalıktı. Sohbete dalmış başka bir çift geçti yanlarından ve arkalarından da beş yaşlarında, kısacık bacaklarıyla koşturarak martı kovalayan küçük bir çocuk. Uzaktan bir köpek havladı.

Tom nefesini sertçe dışarı verdi. "Daha sonra," diye fısıldadı ve ardından kıyı boyunca devam eden yolda ilerlerken onun eline uzandı.

"Bu öğleden sonra uzun bir yürüyüş yaptım," dedi Ellie ona. "Burada koyda olmak, arka plandaki dağları izlemek çok güzel. Sonra birinin yakınlarda köpekbalığı sürüsü olduğundan bahsettiğini duydum. İnsanlar görebilmek için aceleyle marinaya geldi."

"En büyük keyiflerimden biri suyun üstünde olmak."

"Ben hiç... Annem her zaman bana bir şey olacağından endişelendi."

"Hiç tekneye binmedin mi?" Tom inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Kıyıya yüzemeyeceğim kadar uzakta hiç bulunmadım."

"Benimle denize açılmak ister misin?" diye sordu Tom hevesli bir şekilde, gözleri heyecanla ışıldıyordu. "Teknesi olan bir arkadaşım var ve ne zaman istersem kullanabileceğimi söyledi."

"Bunu çok isterim."

"Yarın, öyleyse. Sabah ilk iş seni alırım. Dokuzda hazır olabilir misin?"

"Tabii ki. Sorun olmaz."

"Seni Puget Sound taraflarına götüreceğim ve şansımız yaver giderse birkaç katil balina görcceğiz. Ama öğleden sonrası için başka planlarım var."

"Öyle mi?" Ellie program hakkında ona bilgi vermesini umuyordu. "Neler olduğunu paylaşmak ister misin?" diye sordu, neredeyse yalvararak.

Tom bir an tereddüt etti ama sonra başını salladı. "Bu bir sürpriz. Beklemen gerekiyor."

"Bana şimdi söyleyemez misin?" Önceki e-postalarında, onun için planladığı özel bir şey olduğunu üstü kapalı

bir şekilde söylemişti. Şu ana kadar, Ellie'ye ne olduğunu söylemeyi reddetmişti. Tereddüdünden, bu sürprizden hoşlanmayabileceğinden endişe ediyormuş gibi gözüküyordu, bu da Ellie'yi her ne olursa olsun şükran duymaya daha da kararlı hale geldi.

Tom kafasını salladı. "Yarına kadar beklemen gerekecek." Kaygılı hali dağıldı ve işaret parmağını burnunun ucuna vurarak ona takıldı.

"Tahminde bulunabilir miyim?"

"Hayır." Sinemaya doğru tembelce yürürlerken Tom kolunu onu dirseğinin etrafına doladı.

Bu yerin Ellie'nin *Sedir Koyu Gazetesi*'nde reklamını gördüğü tek salonlu eski moda sinemayla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

Biletleri Tom ödedi. Ellie filmi önceden görmüştü ama bin kere bile görmüş olsa fark etmezdi.

"Patlamış mısır?" diye sordu Tom, sinema salonuna girerlerken.

Ellie elini midesine bastırdı. "Akşam yemeğiyle doluyum hâlâ."

Tom gülümsedi ve güldüğünde ne kadar çekici olduğu Ellie'yi bir kez daha çarptı. Gerçek şuydu ki o her açıdan, gülsün gülmesin, çekiciydi.

"Ne zaman yemek yediğimizin ne önemi var? Tereyağlı patlamış mısır olmadan bir film izlenmez ve burada o çoğu tiyatrodaki yapmacık şeylerden kullanmıyorlar, gerçek tereyağı kullanıyorlar."

"Gerçek tereyağı?"

"Patlamış mısır alıyoruz," diye ısrar etti Tom. Paylaşabilmeleri için küçük bir kutu satın aldı. Koltuklarını bul-

duklarında salon karanlıktı ve perdede fragmanlar oynuyordu. Tom onun elinden tutarak, kapıdan en uzaktaki sağ köşeye yönlendirdi.

Ellie zar zor yürürken karanlıkta yolunu anca bulabiliyordu. Mısırı o taşıdığından, Tom koltuğu onun için tuttu. Ellie kendini rahatlattı.

"Şu sürekli önceden sana anlattığım rüyayı hatırlıyor musun?"

"Rüya mı?"

"Seni öpmekle ilgili olan?" Tom'un sesi bir fısıltıya dönüştü.

"Sinemada mı?" diye fısıldadı Ellie, gülüşünü zorlukla bastırıyordu.

"Açıkçası Ellie, bir saniye daha bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Ellie de sanmıyordu.

Bölüm 10

Maggie yavaşça uyandı, gördüğü rüya öylesine büyülüydü ki bitmesini hiç istememişti. Sıcak hislerin keyfini çıkararak gözlerini kapattı. Rüya, Roy'la ilk çıkmaya başladıkları zamanda geçiyordu. İkisi de kolej öğrencisiydi ve derinden âşıklardı, önlerinde aydınlık ve mükemmel bir gelecek vardı.

Bir keresinde, o huzurlu mutluluk, o hiçbir şeyin onları ayıramayacağı duygusu gerçek olmuştu. Şimdi bile azalarak bu noktaya gelen ve onları bir arada tutan aşkın sadece pamuk ipliğine bağlı olduğuna inanması çok zordu.

Rüyada oyalanmak istese de Maggie kendini gerçekliğe çekmeye zorladı. Üzerindeki yorgan sıcacık ve rahattı. Maggie, ne kadar çekici olsa da sonsuza kadar miskinlik yapamayacağını kabullendi.

Roy odadaydı. Büyük yatağın öbür tarafındaki yastıklı rahat sandalyede oturduğunu duyabiliyordu. Belli ki telefondaydı, çünkü her ne kadar kelimeleri anlamasa da fısıldadığını duyabiliyordu. Böyle konuşmaya devam etti.

Maggie uyanık olduğunu bilmesini istemiyordu ve elinden geldiğince dikkatlice dinledi. Mantıklı veya değil, hattın öbür ucunda Katherine'in olmasından korkuyordu. Diğer kadının düşüncesi anında buz kesmesine neden oldu.

"Hayır," dedi Roy ve ardından biraz daha yüksek sesle tekrar etti. "Bu işe yaramaz."

Ne işe yaramazdı? Maggie merak etti. Yaşadıkları onca sorundan sonra, Roy'un diğer kadınla görüşüyor olması mümkün müydü? Maggie kuşkulu düşüncelerin hemen hücum etmesinden nefret ediyordu. Bu korkulara teslim olamazdı. Onu yok ederlerdi, evliliğini yok ederlerdi.

Maggie o kadar saçma, o kadar aptal davranmıştı ki. Roy'un o kadınla duygusal bir kaçamak yaşadığını öğrendikten sonra yaptığı çılgın şeylere hâlâ inanamıyordu.

Kocası uyandığını anlasın diye esnedi. Roy hemen telefon konuşmasını bitirdi.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı. "Hayır, daha sonra konuşamam." Son derece kararlıydı, sesini yükseltmişti.

Maggie zorlukla yutkundu. Bu kulağa kesinlikle kocasının dinlemesini istemediği bir sohbetmiş gibi geliyordu.

"Maggie uyanıyor şimdi. Hoşça kal."

Uykudan uyanıyormuşçasına, Maggie kollarını başının üstüne kaldırdı ve tekrar esnedi.

"Merhaba," dedi Roy, yorganın ucuna oturarak. "Gerçekten de iyi uyudun."

Takındığı suçlu ifadeyi fark edene kadar gözlerini kırpıştırdı Maggie. Demek telefondaki Katherine'di. Kocasının bu konuşmaya kulak misafiri olmasını istemeyişine şaşmamalıydı.

Maggie ona daha önce söylemişti ve bunda gerçekten ciddiydi: Ne kadar masum olursa olsun o kadınla bir daha iletişim kurarsa bunu hoş görmeyecekti. Roy ona ilişkilerinin bittiğine dair söz vermişti. İlişkisini ve Katherine'in çalıştığı şirketle olan sözleşmesini sona erdirmişti. Maggie'nin Roy Porter'la evlenme nedenlerinden biri onun onurlu bir adam olmasıydı. Sözünün arkasında dururdu ve bu son zamanlara kadar, ondan kuşkulanması için hiçbir nedeni olmamıştı.

"Ne kadar uyudum?" diye sordu Maggie, masumu oynayarak.

Roy bileğini kontrol etti ve kendi de şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Neredeyse iki saat."

Bu Maggie'yi şoke etti. "İki saat mi? Tanrım..." Ne diyeceğini bilemedi. Öğleden sonranın ortasında iki saat uyuması duyulmuş şey değildi. Akşam yemeği zamanı gelmiş olmalıydı. Doğruldu ve yüzünü ovuşturdu.

"Çok yorgundun."

"Öyle olmalıyım." Aslında bir aydan fazla süredir iyi uyumuyordu. Her günün sonunda fiziksel olarak tükense de uyumayı neredeyse imkânsız buluyordu. Şüphesiz nedeni, aralarındaki devamlı gerginlikti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Roy. Öne eğildi ve bakışlarını ondan ayırmadan yüzündeki saçları uzaklaştırdı.

Maggie suçluluk duymasından endişe ederek kocasını inceledi. Sorularını ve suçlamalarını bastırdı. Zor da olsa, kuşkularını yutmaya zorladı kendini ve o telefon görüşmesinin hiçbir kısmını duymamış gibi yaptı.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi, sahte bir

şekilde gülümseyerek. Fiziksel olarak iyi hissediyordu ama kalbi ağrıyordu. Böyle olmasına devam edemezdi. Rol yapmak kolay olurdu ama açıkçası... belki bilmemesi daha iyiydi. Eğer Roy Katherine'le konuşuyorduysa da Maggie'nin çok zor bir seçim yapması gerekiyordu ve şu anda evliliğinin kaderi şöyle dursun, akşam yemeğinde ne yiyeceğine karar verecek durumda bile değildi.

Masadaki dijital saate baktı. "Altıdan sonra. Beni uyandırmalıydın."

"Sorun değil Maggie," diye güvence verdi Roy. "Uykuya ihtiyacın vardı."

"Peki ya akşam yemeği?" Şaşırarak aç olduğunu keşfetti.

"Yiyecek kadar iyi hissediyor musun?"

Maggie başıyla onayladığında kocası epey şaşkın göründü. "Bu harika." Roy doğruldu ve oturduğu sandalyenin yanındaki komidinin üstünde duran telefonuna uzandı. Maggie'nin bakışları da ona çevrildi ve bir kez daha kararsızlıkla, kuşkularıyla ve korkularıyla yüz yüzeydi.

"Saçımı tarayayım bari," dedi ve yataktan indi. Yorganı diğer tarafa itti ve şansına Roy kaptı, düzgünce katlayıp yatağın ucuna koydu. Kocası böyle bir şeyi düşünebilecek bir adam değildi. Maggie hemen göz teması kurmamak için bunu yaptığını hissetti.

Maggie banyonun kapısını kapatıp sırtını yasladı ve bu işi çözümlemeye çalıştı. Eğer izin verirse kocasının saklamaya çalıştığı bu konuşma hafta sonlarını mahvedebilirdi. Oluruna bırakmalıydı ya da bugünlerini berbat ederdi.

Makyajını tazeledi, kendini ve düşüncelerini toplayıp Roy'a katıldı. Merdivenlerden aşağı indiklerinde, Jo Marie köpeği Rover'la mutfaktaydı.

"Oh Maggie, uyanmışsın," diye karşıladı Jo Marie. "Nasıl hissediyorsun?"

Diğer kadına güven verici bir gülümseme sundu. "Çok daha iyi, sağ olun."

"Akşam yemeğini dışarıda yiyeceğiz," dedi Roy. "Tavsiye etmek isteyeceğiniz bir yer var mı?"

"Pek çok yer var," dedi Jo Marie ve bir mutfak çekmecesini açtı. "Size önceden verdiğim broşür bölgedeki restoranları, sembol haline gelmiş yemekleriyle listeliyordu. Eğer bizim otelden olduğunuzu söylerseniz, yüksek ihtimalle indirim yaparlar."

"Harika." Roy arka cebinden katlanmış kâğıdı çıkardı, yeniden okudu ve Maggie'ye verdi.

Şöyle bir baktı ve ardından çantasının dış bölmesine tıkıştırdı. Daha sonra tekrar gerekebilirdi. Pazar günü öğleden sonraya kadar Yakima'ya geri dönmeyi planlamıyorlardı. Bu onlara tüm cumartesiyi ve pazarın bir kısmını veriyordu. Hafta sonunun kalanı için planları esnekti. Rahatlıkla Seattle'a gidebilirlerdi. Ya da gezilecek sayısız yerel turistik noktayı gezebilirlerdi.

"Sana hangisi uyar?" diye sordu Roy, oteli terk ederlerken.

"Pardon?"

"Akşam yemeği için. Jo Marie'nin bize verdiği restoranlar listesine baktın mı?"

"Oh." Neyi kastettiğini daha evvel anlamış olmalıydı. "Her şey olur."

Roy'un gözleri kısıldı. "Peki ya suşi istersem?"

Bu bir şakaydı. Roy işyerinden birkaç arkadaşıyla suşi restoranına gitmişti. Çocukluğunun favorisi et ve patatese

hiç benzemeyen geniş yelpazedeki balık ve baharatlardan hoşlanmaya başlamıştı. Maggie suşiyi denemiş ama çiğ balık yiyor olduğu gerçeğinin üstesinden gelememişti.

"İdare ederim," diye cevapladı, arabaya binerken.

Roy sürprizini saklamaya zahmet edemedi. "Peki ya Meksika yemeği?"

"Tamam. Ne olursa."

Bir kez daha bıkkın cevabı onu şaşırtmışa benziyordu. "Genelde dışarıda nerede yediğimiz zaman çok seçicisindir."

"Hiç değilimdir," diye ısrar etti Maggie, onun ses tonunu beğenmeyerek. "Kulağa sanki kendi istediğim şeyi yaptırmada ısrarcı davranıyormuşum gibi geliyor ama bu en basit haliyle doğru değil."

"Hey, dur bakalım," dedi Roy, elini koruyucu şekilde kaldırarak. "Hiç öyle bir şey söylemedim."

"Kastettiğin buydu."

"Bunu kastetmemiştim." Roy bir dakika durdu ve sonra nefesini dışarı verdi. "Miden bu kadar rahatsızken Meksika yemeği iyi bir seçenek olmayabilir."

"Midem iyi durumda. Daha önce ne oldu bilmiyorum ama şu anda çok daha iyi hissediyorum."

"Tamam, eğer istediğin Meksika yemeğiyse, o zaman Meksika yemeği olacak." Roy arabayı çalıştırdı ama ellerini direksiyonu sıkıca kavramış tutuyordu. "Senin canını sıkan bir şey mi var?"

"Hayır," diye karşı çıktı Maggie, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde.

Kocası sanki yalan söylediğini biliyor ama tartışmaya girmek istemiyormuş gibi sertçe nefesini verdi. Restorana

doğru giderlerken Maggie bakışlarını penceresinin ötesindeki manzaraya odaklamıştı.

İkisi de konuşmadı. Listedeki restoranı bulmak sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Taco Shack geldiklerinde park yeri doluydu ve Roy boş yer bulana kadar bir kere daha tur atmak zorunda kaldı.

"Bu kadar yoğun olduklarına göre yemekler harika olmalı," diye yorumda bulundu Roy.

Maggie ona sert çıktığı için kendini kötü hissediyordu. Elini onun koluna koydu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok huysuzdum, değil mi?"

Bir an için, Maggie, özrünü kabul etmeyeceğinden korktu.

"Eğer uzun süre uyuduysa bu Jaxon'a da oluyor. Fazla uyku insanın beklediğinin tersi bir etki gösterebiliyor."

Maggie kendisinin davranışları için uygun bir bahane bulmasını takdir etti. Neredeyse bir kavga çıkarmak için telefon konuşmasını yüzüne vuracaktı. Neden bu kadar rahatsız edici olduğunu bilmiyordu. Sükunetini korumak konusunda Roy övgüyü hak ediyordu ve kolay olmasa gerekti.

Şanslarına bekleme listesi yoktu ve restorana girdikleri anda bir masaya oturtuldular.

"Margarita'ya ne dersin?" diye öneride bulundu Roy. "Bardağın kenarındaki tuzu yalamayı nasıl sevdiğini biliyorum."

Maggie kısa bir tereddütten sonra uyumlu olmak için elinden geleni yaparak, "Tabii," dedi. Son defa alkol alışının sonuçları felaket olmuştu. Bir şey kesindi, ikinci sefer olmayacaktı. Bir daha hiçbir zaman aşırı içmemeye yemin etmişti. Ama kocasıyla bir içki güzel olurdu.

Garson içecek siparişi almaya geldi ve sadece birkaç dakika içinde kokteylleri, bir sepet dolusu tortilla cipsi ve küçük bir kâse salsa sosu eşliğinde geldi. Menüde pek çok sayfa vardı ve Maggie seçeneklere göz gezdirdi. Büyük ihtimalle gereğinden uzun sürdü bu. Roy kararını neredeyse hemen verdi ve menüyü kenara koydu.

"*Arroz con pollo* ısmarlamayacak mısın?" diye sordu Roy. Maggie genelde severdi bunu.

"Hayır." Yine kısa ve sertçe söylemişti. Etkisini yarım bir gülümsemeyle yumuşatmaya çalıştı. "Bu gece değil. Farklı bir şey havasındayım."

Roy nefesinin altından, "Görünüşe göre öyle," diye mırıldandı.

Maggie yukarı baktı ve kocasını kendisini incelerken buldu. Göz göze gelmektense çabucak başka tarafa baktı. Bir cipse uzanıp salsa sosuna bandırdı. Anında, kocasının çatık kaşlarını fark etti. Cips yemek için nadiren kendine izin verirdi. Kendini yağlı karbonhidratlarda kaybetmek ona göre bir şey değildi ve Roy bunu biliyordu.

Garson yemek siparişleri için geri geldi ve Maggie hiç bakmadan üç numarayı rica etti.

Roy yine kaşlarını çattı ve garsona kendi seçimini söyledi. Diğer adam duyma mesafesinden çıkana kadar bekledi. "Pekâlâ, Maggie, neyin var?"

"Efendim?"

"Beni duydun. Seni rahatsız eden bir şey var."

Otomatik cevabı bunu reddetmekti ama kendine bunu yaptıramıyordu. Peçeteyi kucağına serdi ve kafasını aşağıda tuttu. "Ben uyandığımda Telefondaydın."

"Evet. Yani?"

"Okuyacaktın, hatırladın mı?"

Kollarını esnetti ve rahatmış izlenimi vererek içkisini iki eliyle aldı. Maggie öyle olmadığını biliyordu.

"Okumaktan sıkıldım."

Cevabını sindirmek için bir dakika durdu. Maggie bir romanın içinde kendini kaybedebiliyorken, Roy için durum öyle değildi. O fiziksel aktiviteye alışkındı. Herhangi bir süre boyunca oturmak ona yabancıydı. Uçakla seyahat etmeyi sırf bu yüzden rahatsız buluyordu.

Yukarı baktığında Maggie onunla göz göze geldi. Bu tam da kaçındığı konuşmaydı. Kocası onu fazlasıyla iyi tanıyordu ve bunun geçip gitmesine izin vermezdi. Bunu öğrenmeye kararlıydı.

Maggie sırtını düz tutarak, cesurca bakışlarına karşılık verdi. "Telefondaki kimdi?"

Roy'un parmaklarının kadehinin etrafında sıkılaşmasını izledi ve nasıl olup da kadehin çatlayıp alkolün ve buzların masaya saçılmadığına hayret etti.

"Sana bunu sorduran nedir?" Sorusu aldatıcı bir şekilde sakindi.

"Konuşmanın bir kısmını duydum."

"Duydun mu?"

Maggie zorlukla yutkundu. "Evet... Daha sonra konuşamayacağını ve bunu yapamayacağını söylediğin kısmı."

"Ve hemen Katherine'le konuştuğumu farz ettin."

Ona cevap vermeyi reddederek, Maggie bakışını aşağı indirdi.

"Onunla konuşmuyordum. Telefondaki Alex'ti, proje yöneticisi. İş sahasında başka bir sorun daha var. Alex yapabileceğini yapmış ama benim tavsiyeme ihtiyacı vardı.

Bir öneride bulundu ancak işçi sendikalarıyla uğraşmak nasıldır bilirim ve çabucak fikrinin işe yaramayacağını anladı. Tabii ben de ona öyle söyledim."

"Ya." Maggie kendini berbat hissediyordu. Boğazında sert bir düğüm oluştu ve alt dudağı titremeye başladı. Kendine hakim olmak için alt dudağını ısırdı. "Sana bir özür borçluyum... Yine."

"Neden bana doğrudan sormadın?" diye üsteledi Roy.

Konuşurken Maggie'nin sesi titredi. "Ben... Korktum."

"Korktun mu? Neden?"

Tabii ki biliyordu Roy, anlamıştı. "Eğer Katherine ise vermek zorunda kalacağım karardan."

Kocası masanın diğer tarafından uzandı ve elini tuttu. "Tekrar söyleyeceğim Maggie ve bu kez son defa. Bitti. Katherine'le bir daha asla konuşmayacağım, mesajlaşmayacağım, Facebook, Twitter veya başka iletişim yollarını kullanmayacağım. Sana şeref sözü veriyorum."

Maggie konuşmayı beceremeyip başını salladı.

"Bunu geçmişte bırakabilir miyiz? Lütfen?"

Maggie *yine* başını salladı *ama açıkçası bunun mümkün* olup olmadığını bilmiyordu. Kocasını affedebilir ve zaman içinde kendini affetmeyi öğrenmek için de dua edebilirdi.

Bölüm 11

Otel boş ve sessizdi. Konuklarım akşam için dışarıdaydı ve ev ambardan farksızdı. Zamanımı geçirmek için hiçbir şey olmadığından biraz dalgın ve keyifsiz hissediyordum. Paul'ün sweatshirt'ü hâlâ aklımdaydı. Bu yetmezmiş gibi, Paul'ün sesinin neye benzediğini unutmuş olduğumu fark ettim. *Hayır. O olmaz.* Çabalamaya çalışarak gözlerimi kapattım ve kendimi hatırlamaya zorladım ama ne kadar denersem deneyeyim, sesini anımsayamıyordum. Kokusu gitmişti ve sesi artık hatıralarımın arasında değildi. Kocamın helikopterinin düştüğü haberini ilk aldığım zamanki gibi sarsıldım: Paul'ü kaybetmiştim. Gitmişti. Bir daha asla hayatımın bir parçası olamayacaktı.

Kocam olmadan yaşamaya alışıktım. Görevlendirildiğinde her gün iletişim kuruyorduk. Resmen dünyanın diğer tarafında olmasına rağmen, biz ruhen ve kalben beraberdik. Ölümü sert bir darbe gibiydi, üzüntü ve baş ağrısıyla beni neredeyse beni felce uğratmıştı. Değer vererek her hatıraya ve detaya tutundum. Onları olabildiğince ya-

kınımda tutmaya kararlıydım ve şimdi bütün çabalarıma rağmen avucumdan kayıp gidiyorlardı.

Aylar geçtikçe, kocamın ölümüne az da olsa alıştım. Ama şimdi fark etmiştim ki bu ümitsiz bir vakaydı. Sweatshirt'ü, sesinin tınısı. Bunlar dayanabileceğimden fazlasıydı.

Çoğu akşam yaptığım gibi, güllerime bakarak küçük çiçek bahçemde yürüdüm. Dikkatimin dağılmasına her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Birkaç tanesini kestim ve otelin girişindeki bir vazoya koydum. Bitirdiğimde sebzeliğimi suladım. Domateslerim olgunlaşıyordu ve balkabakları yeşil olmalarına rağmen, sonbahar için gelecek vadediyordu. Taze fasulyeler ve bezelyeler büyüyordu. Ispanaklar ve marullar bereketli bir şekilde çıkıyordu. Evin güney tarafındaki küçük bahçemden inanılmaz keyif alıyordum.

Mark'a teşekkür borçluydum. Benim için toprağı hazırlayan o olmuştu. Küçük bir şey değildi, özellikle de ayağında alçıyla. İkimiz için de bolca gün ve sabır gerekmişti.

Yenmeye hazır birkaç domates buldum, onları ve büyük bir yığın ıspanağı alarak mutfağa getirdim. Akşam yemeği yememiştim ve bir kazan İtalyan düğün çorbası yapmaya karar verdim. Malzemelerin çoğuna sahiptim ve bulamadıklarımın yerine de başka şeyler kullanacaktım.

Otuz dakika sonra, dondurucudan çıkardığım küçük köfteleri kaynayan çorbaya ekledim. Tavuk suyu da buzluktan gelmişti. Kendi tavuk suyumu yapmayı tercih ediyordum. Fokurdayarak kaynadığını görünce çorbanın kapağını kapattım ve malzemelerin ve tatların iyice karışmasına zaman vererek oturmaya karar verdim.

Başka şartlar altında, ödemeyi Mark'la paylaşırdım. Benim sebze bahçemi hazırlamak için çalışırken, toprak ne kadar ürün verirse bir kısmını ona vereceğime söz vermiştim.

Üzücü gerçek şuydu ki, Mark'ın bir süre de olsa beni görmekten hoşlanacağından emin değildim. Veranda için keresteleri teslim ettikten sonra ortadan kaybolmuştu. Onu suçlamıyordum.

Geçmişte olanları düşünecek olursam, muhtemelen onu bir hafta veya daha fazla süre boyunca tekrar göremeyecektim. Mark, ben Paul için duygulandığım veya kendisiyle ilgili bilgi almaya çalıştığım zaman genellikle birkaç günlüğüne uzaklaşırdı. Mark'la ilgili en çok takdir ettiğim yönlerinden biri de uzun süre kırgın kalamamasıydı.

Rover havladı ve sonra girişteki merdivenlerden aşağı inerek arazinin en ucuna koştu.

"Rover," diye bağırdım arkasından. Çoğu zaman köpeğim bana yakın olurdu. Bir öğleden sonra onu kaybettiğimden beri gözüm üstündeydi.

Rover'ın dikkatini neyin çektiğini fark etmem uzun sürmedi. Kuyruğu sallanmaya başladı ve Mark Taylor arazinin köşesini döndü. Canı sıkkın görünüyordu; gizlese de kaşları çatılmıştı.

"Hey, ne var ne yok?" diye sordum.

"Sana iki kelimeyle anlatayım: Peter McConnell."

Onun gece için Mark'ın yerinde konuk olduğunu unutmuştum. Mark'ın kendi özel hayatına karşı nasıl korumacı yaklaştığını bildiğimden, Peter'ı evine almayı teklif etmiş olmasına şaşırmıştım. Şu anda bile bu cömertliği neye borçluydum emin değildim. Bir şey açıkça ortadaydı:

Benim becerikli çalışanım Peter'ı arkadaştan saymıyordu. Tahminim Mark'ın beni korumaya çalıştığıydı ve bunun daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum.

Onu gördüğüme şaşırmıştım ve aynı zamanda memnun olmuştum. Akşamı yalnız başıma geçirmeyi iple çekmiyordum. "Peter'ın nereye gittiğini bilmediğini söylediğini sanıyordum."

"Bilmiyordum," diye homurdandı.

"Anlaşılan geri dönmüş."

Mark duygularını açıkça anlatan sesli bir çıkış yaptı. "En sevdiğim koltuğuma yerleşti, televizyonun kumandasını aldı ve buzdolabımdakileri yedi."

"Başka bir deyişle, seni kendi evinden dışarı attı."

"Tam olarak değil."

"Ya?" Belli ki Mark'ın bana söylemediği daha fazlası vardı.

"Pekâlâ, evi terk ettim çünkü neredeyse onu yumruklayacaktım. Bana, gidip ona altılı bira almamı söyleyecek cesareti vardı. Hâlâ dişlerinin tamamına sahip olduğu için şanslı."

Gülümsememi bastırdım ve konuyu değiştirdim. "Bir tencere çorbam var. İçindekilerin çoğu bahçeden geldi. İster misin?"

"O çorbanın yanında başka bir şey de var mı?"

"Ne gibi? Bir sandviç? Kurabiyeler?"

"Hayır, mesela soruşturma?"

Güvence vermek isteyerek gülümsedim. "Ben seni sorularla yormayacağım, çorbanın tadını çıkarmakta özgürsün."

Sanki inanamıyormuş gibi beni kuşkuyla inceledi. "Ne tür bir çorba bu?"

"En sevdiğinden."

Yine kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun? Ben pek çok çeşit çorba severim."

"Bana söylemiştin."

"Ne zaman?"

"Hatırlamıyorum. Ayrıca misafir umduğunu değil, bulduğunu yer."

Gözleri parlayarak geniş bir gülümseme yüzüne yayıldı. Bu çok nadir olurdu.

Ne yapmaya çalışıyordu, bilmiyordum. "Çorba istiyor musun yoksa istemiyor musun?"

Gülümsemesi onu neredeyse çocuk gibi göstermişti. "Sanırım sorgulanmayı sen de en az benim kadar sevmiyorsun."

Haklıydı. "*Touché*."

Beni mutfağa doğru takip etti ve tencerenin kapağını kaldırdığımda kokuyu içine çekti. "Bu o yaptığın ıspanak ve köfteli olan, değil mi?"

"Evet. Ispanağı bir saat önce topladım ve bunun adı İtalyan düğün çorbası."

"Biliyorum, sadece adından hoşlanmıyorum."

"Bu çok saçma."

"Çorba iyi ama evliliğe referans vermesi çoğu erkeğin hevesini kaçırır."

"Oh, Tanrı aşkına." Kafamı salladım ve iki derin kâse getirdim. Peggy'yle buluştuğum gün fırından almış olduğum bir somun Asiago peynirli ekmeğim de vardı ve kahvaltıda kullanmayı planlamıştım. Sahanda yumurtayla çok iyi oluyordu ama esas çorbayla iyi gidiyordu. Kahvaltı menümü rahatlıkla bir başka favorime, Fransız tostuna

dönüştürebilirdim. Ekmekten birkaç kalın dilim kestim ve kenara koydum.

"Dışarıda yemeye ne dersin?" diye öneride bulundum. Yazın başlarında çoğu akşam öyle yapıyordum. Suyun ve dağların manzarasında batan güneşe karşı oturmak, suya yansıyan gölgeleri ve güzelliği içine çekmek inanılmazdı.

Mark bana sanki yasadışı bir şey yapmayı önermişim gibi baktı. "Mutfak masasının nesi var?"

"Hiçbir şeyi ama neden bu kadar güzel bir akşamda içeride yiyelim ki?"

Kaşlarını sertçe çattı. "Mum yakıp müzik de koyacak mısın?"

"Pek değil." Çorba ve ekmekten oluşan yemeği bir tür romantik bir araya dönüştürmek istememe inanamıyordu.

Hâlâ tereddüt ediyordu.

"Peki, sen mutfakta ye ama ben dışarıya, üst kısma gidiyorum." Kâsemle ekmeğimi aldım ve girişe doğru ilerledim. Sadık eşlikçim Rover da beni takip etti. Yerime kurulmuş ve kaşığıma uzanmıştım ki Mark göründü.

"Bu kadar endişeli görünme," diye takıldım. Doğrusu, onunla uğraşmayı seviyordum. "Korkacak hiçbir şey yok."

Nefesinin altından homurdandı ama her ne dediyse anlaşılmadı. Çorbayı tattıktan sonra, takdir edercesine başını sallayarak onayladı. "Çok güzel."

"Teşekkür ederim."

"Bu kadar iyi bir aşçı haline gelmen gerçekten şaşırtıcı."

"Ya?" Her zaman bir kadına iltifat etmenin ters yolunu seçiyordu.

"Eski bir bankacı olarak yani," diye ekledi.

Gözlerimi devirmemek için kendime engel olmam gerekti. "Bununla ne alakası var?"

"Sadece akla yatkın," diyerek tartıştı. "Güçlü pozisyonlardaki kadınların yemek pişirmeye vakti olmaz."

"Mark," dedim, elimi yukarıda tutarak, "dur. Neden bahsettiğini bilmiyorsun ve kendini sadece daha da batırıyorsun."

"Peki, neyse."

"Teşekkür ederim." Böyle zamanlarda Mark'ı nasıl arkadaş olarak gördüğümü merak ediyordum.

"Mary Smith," dedi.

Doğru duyduğumdan emin olamayarak yukarı baktım. "Nesi varmış Mary Smith'in?" Önceki bahar konuğum olmuştu.

Omzunu silkti. "O güçlü işkadınına bir örnek. Onunla tanıştığım dakika biliyordum ki bir haritayla bile mutfakta yolunu bulamaz." Gözlerimdeki ateşi fark etmiş olmalıydı çünkü çabucak ekledi: "Sadece bir örnek. Söyleyeceğimi söyledim, başka bir şey demeyeceğim."

"Bu muhtemelen senin için daha akıllıca olur. Öğleden sonranın geri kalanında ne yaptın?" diye sordum Mark'a, konuyu değiştirmek için çaba göstererek.

"Keresteyi teslim ettikten sonrasını mı kastediyorsun?"

Kafamla onayladım ve çorbanın zengin suyuna bandırmak için ekmeğimden bir parça kopardım.

"Peter ele geçirdiğinden ve dolaptaki her şeyi yediğinden eve gidemedim."

"Yarın sabah gümüş takımlarını sayman iyi bir fikir olabilir." Şaka yapıyordum ama Mark beni ciddiye aldı.

"Sayacağım."

Kâsedeki bütün çorbayı çoktan yemişti. "Biraz daha alsam, olur mu?"

"Nasıl istersen." Rover kafasını kaldırdı ve onun gidişini izledi ama benim yanımda kaldı. Mark mutfağa doğru gözden kayboldu ve kısa sürede geri döndü. "Tüm o tencereyi yiyebilirim."

"Birazını eve götür," diyerek teklifte bulundum.

Güldü ve kafasını salladı. "Bana güven, sabaha bitmiş olurdu."

Peter'ı unutmuştum. "Doğru. Senin için saklarım."

"Memnun olurum."

Dikkati çorbaya odaklanmıştı ve sonra birden, "Beşiğin üstünde çalıştım," dedi.

Mark beni tamamen kaybetmişti.

Boş bakışlarımdan anlamış olmalıydı, çünkü açıkladı. "Bana bu öğleden sonra ne yaptığımı sordun."

"Sen ve şu beşik," diye mırıldandım. Adam bütünüyle bir gizemdi. Onunla çalışmak için sıraya giren müşterileri vardı ve fakat o kimsenin para ödemediği bir proje üzerinde çalışmayı tercih ediyordu. Biz tanıştıktan ve çalıştıktan kısa bir süre sonra buna başlamıştı.

Parmağını bana doğrulttu. "Yüzünde yine o bakış var."

"Hangi bakış?"

"Aynı fikirde olmadığın bir şey söylersem ortaya çıkan o onay vermeyen bakış."

"Öyle bir bakışım yok."

"Evet, var. Beşikten bahsettiğimde oluştu."

"Peki, tamam." Onunla tartışmaya girecek değildim.

"Bu büyük bir proje ve ben bitmesini istiyorum." Zamanını nasıl geçirdiği hakkında kendini savunma ihtiyacı var gibiydi.

"Ama senin başka işlerin, insanların sana ödeme yaptığı projeler yok mu?" diye itiraz ettim.

"Evet. *Ne olmuş?*"

"İnsanlar bekliyor."

"Hepsine yetişeceğim. Senin endişelenmen gereken hiçbir şey yok."

"Seni eleştirmiyordum."

"Evet, öyle yapıyordun. Herhangi bir şey söylememiş olabilirsin ama aklındaki buydu."

Bu adam beni zorluyordu. "Yani şimdi de aklımı mı okuyabiliyorsun?"

"Şu anda, evet."

Bu kadar doğru olmasaydı daha da tartışırdım. "Ne istersen düşün."

Çorbasına geri döndü. "Beşik beni rahatlatıyor."

"Pardon?"

"Fark etmemiş olabilirsin ama çok geriliyorum."

"Hadi canım." Ses tonumun onu sinir edeceğine emindim.

"Şaka yapmıyorum, Jo Marie. O beşiğe ne olacak ya da proje nereye gidecek, bilmiyorum ama üzerinde çalışmaktan keyif alıyorum."

Aylar boyunca o beşiği birçok kez gördüm. Mark kendisi tasarlamıştı. Yatak başı incelikli kazınmıştı ve alacak her kimse gösterişi seveceği kesindi.

"Dediğim gibi, üzerinde çalışmak benim sinirlerimi yatıştırıyor ve sen beni bilgi almak için taciz ederken sakinleşmeliydim. O kan emici Peter McConnell'in evimi sahiplenmesi de pek yardımcı olmadı."

"Peter'ı gece kalsın diye davet etmene gerek yoktu, biliyorsun."

Yine anlayamadığım bir şeyler homurdandı.

"Ne dedin?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Evet, söyledin," diye direttim.

Cevabını tartıyor gibi bekledi. "McConnell'e güvenmiyorum ve onunla otelde olman beni pek rahat hissettirmedi."

"Kendim halledebilirim Mark."

Bakışı bundan şüpheliymiş gibiydi. "McConnell bir şerefsiz ve sana yakın herhangi bir yerde olmasını istemedim."

"Ah," dedim ve elimi kalbimin üstüne koydum. "Beni gerçekten önemsiyorsun."

"Ben pek çok şeyi önemserim."

"Peki beni önemsiyor musun?" Bundan hoşlanmaya başlamıştım.

"Tabii ki önemsiyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Ama senin ima ettiğin şekilde değil."

"Kırılıyorum."

"Evet, tabii."

Bir an için, benimle dalga geçip geçmediğine emin olamadım.

Sallanan parmağı yeniden ortaya çıktı. "Başka bir bakış daha."

"Başka?"

"Bunu ilki kadar kolayca açıklayamayacağım ama bunu daha önce de gördüm, yalnızca ne anlama geldiğini henüz çözemedim."

"Çözdüğünde haber ver."

Beni ciddiye alarak başıyla onayladı.

Çorbamın yarısını ve ekmeğin hepsini yemiştim. Karbonhidratlar bana iyi gelmezdi, hep böyleydi ve muhte-

melen hep böyle olacaktı. Hasır koltukta geriye doğru gerindim, etrafımdaki manzarayı içime çekerek iç geçirdim. Paul'ü en çok böyle gecelerde özlerdim. Bütün gün zihnimdeydi zaten. Tüm çabalarıma karşın, derin bir kayıp hissi içimi doldurdu.

Mark da sessizleşmiş, uzaklara dalmıştı. Ona bir özür borcum olduğu aklıma geldi. "Öncesi için üzgünüm."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Sen pek çok şey yüzünden üzgünsün, Jo Marie. Senin içini okuyamadığımı mı sanıyorsun?"

İçimi görebilme yetisi beni endişelendirmeye başlıyordu.

"Artık kocanın olmamasına üzülüyorsun. Çok erken öldü."

Bu konuda haklıydı.

"Çocukların olmayacak diye üzülüyorsun."

Bunları nasıl bildiği benim için sırdı. "Başka?" diye sordum, biraz korunaklı bir şekilde.

Kafasını onaylarcasına salladı. "Bahsetmene gerek olmayan şeyler. Kalbine bakarsan daha çoğunu göreceksin. Bilirsin, önemli bir kayıptan dolayı acı çekiyorsak genelde böyle yapmaya meyilliyizdir."

Uzun bir süre sessizce oturduk. Sadece kıyıdan gelen ve havadaki kuşlardan yükselen sesler vardı. Ardından Rover'dan bir horlama gürültüsü geldi.

Birkaç dakika sonra bu huzuru bozdum. "Uğramana sevindim," dedim ona.

Mark hemen bir şey söylemedi ama sonra alçak bir sesle, "Ben de." dedi.

Masanın iki ucundan birbirimize baktık ve gülümsedik.

Bölüm 12

Ellie Reynolds otele geri dönerken bir bulutun üstünde yürüyordu; ayakları yere değmiyormuş gibi hissediyordu. Tom'la sinemaya gittiklerinden cep telefonunun sesini kapatmıştı. Annesinin sıkıntı yaratacağına emin olduğu için Ellie bütün gece kapalı bırakmıştı. Film sırasında ve sonrasında da pek çok kez öpüşmüşlerdi. Tom'un kollarında olmak doğal ve iyi gelmişti. Diğer ilişkilerindeki o tuhaf gerginliği hiç hissetmemişti. Tom nazik ve tatlıydı. Her ikisi de ilk defa karşılaştıklarından gergindi. Sanki dünyadaki en güzel kadın oymuş gibi Tom gözlerini ayırmıyordu.

Gül Limanı Oteli'ne geri geldiği zaman gece yarısını geçmişti. Başkalarını uyandırmamaya dikkat ederek, Ellie ön kapıdan içeri girdi, kapıyı arkasından kilitleyerek odasına giden merdivenlerden yukarı çıktı.

Bütün akşamı Tom'la geçirmişti ve saatler hızla akmıştı. Ayrılma zamanları geldiğinde, Ellie veda etmeye onun kadar isteksizdi. Sabah kahvaltıdan hemen sonra tekrar buluşacaklarını bilmenin yardımı olmuştu. Tom onu ar-

kadaşının teknesiyle gezdirmek istiyordu. Ellie bu geziyi dört gözle bekliyordu ama Tom'u tekrar görmeyi beklediği kadar değil.

Bu hafta sonu Sedir Koyu ziyareti bir testti. Birlikte vakit geçirdikten sonra ilişkiyi sürdürmek isteyip istemediklerine onlar karar vereceklerdi. Ellie ne istediğini çoktan biliyordu ve Tom'un da aynı şeyleri hissettiğinden emindi. Şimdi bile, bu mutluluğun gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlamak için kendini çimdiklemeye ihtiyacı vardı.

Yatağının ucunda otururken, gözlerini kapadı ve iç geçirdi. Bu, hayatının en acayip gecelerinden biri olacaktı. Eve dönmeden önce Tom'la geçirecekleri iki tam günü daha vardı.

Yuva.

Kelime tek başına omuzlarının çökmesine neden oluyordu.

Kuşkusuz, ondan haber alamadığı için annesi şimdiye kadar endişeden deliye dönmüştü. Annesinin onun çoktan kaçırılmış olduğuna ve bir daha hiç haber alamayacağını düşündüğüne emindi.

Ellie tereddütle elini çantasına götürdü ve saatler sonra ilk kez telefonuna baktı. Tabii ki annesinden başka bir mesaj daha vardı. Ellie okuma zahmetine girmedi. Gerek yoktu, ne yazdığını zaten biliyordu.

Kendini gerçek dünyaya dönmeye zorlayarak annesini aradı. Hiç şüphe yok ki annesi yatakta oturmuş Ellie'nin aramasını bekliyordu. Virginia kızının güvende ve korunaklı bir yerde olduğuna emin olmadan uykuya dalmazdı.

Tabii ki Virginia ilk çalışta cevapladı. "Eleanor? Ah, Tanrı'ya şükürler olsun. Nasıl endişelendim bilemezsin."

"Evet, biliyorum." Sesini düz, duygusuz tuttu.

"Neden mesajımı yanıtlamadın?" diye diretti annesi, endişeyle. "Bana sadece *iyiyim* yazsan ölür müydün!"

"Üzgünüm, anne."

"Neyse... Hadi bana Tom'la olan randevunun nasıl gittiğini anlat," dedi annesi, omuzlarından ağır bir yük kaldırılmış gibi nefesini yavaşça dışarıya verdi. "Beklediğin her şey var mı onda?"

"Evet." Ellie cevaplarını özellikle kısa tutuyordu.

"Tatlım detayları da istiyorum."

"Ah, anne..." Ellie anlatarak gecenin büyüsünü bozmak istemedi, çünkü annesinin her detayı dikkatle incelemek istediğinden emindi.

"Seni öptü mü?" diye sordu annesi, sesi hafiften kısılarak.

"Anne! Ben yirmi üç yaşındayım. On üç yaşımdaymışım da az önce ilk kez bir partiden dönmüşüm gibi konuşuyorsun."

"Biliyorum, biliyorum, özür dilerim," dedi Virginia. "Sanırım kaç yaşında olursan ol, her zaman benim küçük kızım olacaksın."

En hafif şekilde sorun buydu. Annesi ona ilgiye ve korunmaya ihtiyaç duyan bir çocuk olarak davranmaya devam ediyordu. "Onu beğeniyorum anne, hem de çok. Tom kibar, düşünceli ve komik biri."

"Babanda da bunların hepsi vardı," diye fısıldadı Virginia.

Ellie gerilmişti. "Yani tedbirli olmalıyım, değil mi?"

"Hayır," diye itiraz etti annesi. "Yani evet. Ama tanıştığın her erkekte tedbirli olmalısın. Demek istediğim,

söylediğin özelliklere sahipken bir erkeğe âşık olmak çok kolay."

"Ama karanlık da bir yanı olmalı," diye mırıldandı Ellie, bir uyarı daha duymak istemediğim için, "ve bu biz evlenene kadar ortaya çıkmayacak."

"Ellie, canım, lafları ağzıma tıkmayı bırak. Hiç öyle bir şey kastetmeye niyetim yoktu."

"Anne, bana yıllar boyunca verdiğin bütün uyarıları tekrar ediyorum."

"Bütün bunları ben mi söyledim?" diye sordu Virginia, inanamayarak.

"Bunu ve fazlasını." Gerçek şuydu ki Ellie babasının ailelerine ne kadar yanlış yaptığının hikayesini o kadar sık dinlemişti ki kelimesi kelimesine tekrar edebiliyordu.

Virginia heyecanlıymış gibi, "Ah, Tanrım," diye hızlıca mırıldandı.

"Şimdi kapatabilir miyim?" Ellie görevini tamamlamış ve güvence vermek için annesini aramıştı. Geç olmuştu ve uzun bir gün geçirmişti.

"Elbette, tabii," dedi Virginia, öyle büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ki Ellie hemen kendini suçlu hissetti. "Ama sen sorularımın hiçbirini cevaplamadın," diye ekledi annesi.

"Geç oldu anne."

Annesi tereddüt etti. "Tom'la ilgili bilmemi istemediğin bir şeyler mi var?" diye sordu nazik bir şekilde. "Ben annenim tatlım ve bana anlatamayacağın hiçbir şey yok. Seni yatağa mı atmaya çalıştı?"

"Anne, hayır. O öyle biri değil. Beni sen yetiştirdin, neden benim yargılarıma güvenmiyorsun?"

"Güveniyorum ama Scott'la tanıştığımda aklım havadaydı. Bütün mantığım uçup gitmişti ve-"

"Ve sonra artık çok geçti."

"Eleanor, lütfen yapma."

Annesinin ses tonu onu uyarsa da Ellie kendini durduramıyordu. Bir kerecik olsun, annesinin talihsiz geçmişinin geleceğini gölgelemesine izin vermeyecekti. "İyi geceler, anne," dedi, konuşmanın bittiğini bildirerek. Bir kız çocuğu olarak görevini yapmıştı ama annesini sevip saysa da kendi kararlarını almak için fazlasıyla hazırdı.

"İyi geceler tatlım," dedi annesi ve sonra hemen ekledi: "Yarın Tom'la görüşüyor musun?"

Annesi ne düşünüyordu? Ellie onca yolu kat edip hafta sonu buraya uzanıp romantik kitaplar okumak için gelmemişti.

"Evet anne, Tom'u cumartesi günü göreceğim." Ardından şaşırtmak için ekledi: "Beni Puget Sound'a götürecek."

Annesi korkuyla inledi. Ellie uzun bir nutuk bekleyerek durakladı, çok şükür ki şansına bu olmadı.

"Her yıl kaç kişinin boğulduğunu bana hatırlatmayacak mısın?" diye sordu annesine. Ellie'nin suda olmasına annesinin genel yaklaşımı buydu.

"Hayır. Tom'un teknesinin can yelekleri var, değil mi?"

"Anne!"

"Tamam, haklısın. Sen bir yetişkinsin ve kendine bakmayı becerebilirsin."

"Teşekkür ederim!" Annesinin en az yaptığı şey kızının aklına biraz olsun güvenmekti. Ellie hiçbir zaman gözükara biri olmamış, hızlı arabalar kullanmaya, uçaktan atla-

maya ya da bungee jumping yapmaya merak sarmamıştı. Muhtemelen yaptığı en tehlikeli şey konserve açacağıyla kutu açmak olmuştu!

"Bütün gün dışarıda, denizde mi olacaksın?"

"Hayır, öğleden sonra, Tom benim için sürprizi olduğunu söyledi."

"Ne tür bir sürpriz?"

"Ne olduğunu bilseydim sürpriz olmazdı, değil mi?"

Annesi hafifçe güldü. "Haklısın, olmazdı."

"İyi geceler anne." Bunu daha önce de dememiş miydi?

"İyi geceler." Annesinin sesi isteksizlikle ağırlaşmıştı.

Son dakikada, Ellie'nin söylemek istediği önemli bir şey aklına geldi. "Anne," dedi aceleyle.

"Efendim tatlım?" Ne kadar istekli, ne kadar heyecanlı gelmişti sesi.

Ellie söyleyeceği şey yüzünden biraz rahatsız hissetti. "Bütün gün telefonuma ulaşılamıyor olacak, bilmen gerektiğini düşündüm."

Annesi yine hafifçe güldü. "Çok komik Ellie."

"Ben ciddiyim anne."

"Tamam, mesaj alındı. Aramanı bekleyeceğim ve seni rahatsız etmeyeceğim." Ellie memnundu. "Bunu takdir ederim. Şimdi, üçüncü kez iyi geceler."

"İyi geceler."

Ellie telefonda kalmaları için başka bir sebep bulamayınca kapattı. Telefonunu şarja takmaya giderken, başka bir mesajı fark etti. Eğer annesindense çığlık atmak zorunda kalabilirdi.

Oysa Tom'dan geliyordu.

Harika bir gece için teşekkürler. Daha hızlı sabah olsa keşke.

Ellie için de olamazdı! Telefonunun alarmı onu yedide uyandırmıştı ve sadece birkaç dakika uyumuş gibi geliyordu. Bu kadar mutlu ve heyecanlıyken uykuya dalmak zor olmuştu. İçinden gelen, yorganı omuzlarının üstüne çekip uykuya dönmekti. Bu isteğe kapılabilirdi ama Tom'un onu iki saatten az bir zamanda almaya geleceğini hatırladı.

İstekle yataktan kalkıp duşa girdi. Tom'la bir gün daha vardı önünde.

Duşunu alıp giyindi ve saçını yapana kadar kahvaltı hazır olmuştu.

Ağustos sabahı kadar parlak bir gülümsemeyle, Ellie neredeyse merdivenleri uçarak indi. Kapri beyaz pantolon, mavi-beyaz bol bir bluz ve mavi renkte espadriller giymişti. Üşürse diye omuzlarına beyaz bir hırka atmıştı.

Jo Marie'yi mutfakta buldu.

"Çok mu erkenciyim?"

"Hiç değilsin," diye güvence verdi otel sahibi. "Bir fincan kahve için hazır mısın?"

"Fazlasıyla hazırım." Ellie sabahları bir fincan kahve içmeden kendi gibi hissedemiyordu.

"Masada taze sıkılmış portakal suyu var, yanında da yaban mersinli kapkekler."

Ellie o kadar mutluydu ki, "En sevdiğimden," dedi ve masaya doğru gitti.

"Bu sabah krem peynirli Fransız tostu yapıyorum," diye bağırdı Jo Marie arkasından.

"Meyve suyu ve kapkek ihtiyacım olan her şey," dedi Ellie. Geziye dolu bir mideyle gitmek iyi bir fikir değildi aslında. Deniz tutup tutmayacağından emin değildi ve bu riski almaya değmezdi.

Birkaç dakika sonra, Jo Marie kahvaltı odasında ona katıldı. "Sanıyorum Porter'lar epey bir süre daha aşağıya gelmeyecekler," dedi.

Ellie oturdu ve kendine bir bardak portakal suyu doldurdu.

"Dün gece her şey yolunda gitti mi?" diye sordu Jo Marie.

Ellie gülümsemesini bastıramadı. "Harika bir geceydi. Akşam yemeğinden sonra sinemaya gittik ve sonra kıyı boyunca yürüdük, Pankek Sarayı'nda kahve içtik. Konuştuk, konuştuk ve konuştuk. Neredeyse günü şu veya bu şekilde sürekli konuşarak geçirdik, böyle olunca insan geriye söyleyecek pek bir şey kalmadığını sanıyor."

"Peki var mıydı?"

"Evet. Gece yarısı olduğunu anladığımızda ikimiz de şoke olduk."

Jo Marie'nin bakışları mesafeli bir hal aldı, sanki düşünceleri başka bir zamana ve yere gitmiş gibiydi. "Paul ve ben tanıştığımızda da öyleydi."

Ellie kimden bahsettiğini hatırlayamasa da Jo Marie'nin dul olduğunu biliyordu. Belki de önceki gün kısaca sohbet ettiği şu tamirci adamdı.

"Demek biriyle tanışıp o özel insanın o olduğunu bilmek nasıl bir şey biliyorsunuz?" diye sordu Ellie.

Jo Marie başıyla onayladı. "Bilirim. Paul ve ben Seahawks maçında tanıştık."

"Futbol izlemekten keyif alıyor musunuz?" diye sordu Ellie. Bu spor hiç ilgisini çekmemişti, ta ki Tom'un lisede ve üniversitede futbol oynadığını öğrenene kadar. Şimdi Seahawks sezon biletlerinden almak için bekleme listesin-

deydi. Eğer ilişkileri devam ederse -ve öyle olmasını umuyordu- oyunun kurallarını öğrenmesi gerekecekti. Şimdiden Tom ona öğretmeye gönüllüydü.

"Paul de ben de fanatiktik," dedi Jo Marie ve sonra Afganistan'da kaybettiği kocasından konuşmak acı verdiğinden konuyu değiştirdi.

"Seattle'ın futbol takımı Sounders ve bir sürü insan maçlarına gider. Ben hiç gitmedim ama acayip bir deneyim olduğunu duydum."

Dün gece kahve içerlerken Tom, Sounders'tan ve bir gün beraber maç izleyebileceklerinden söz etmişti. Profesyonel bir spor olayına hiç katılmamış olan Ellie denemeye istekliydi.

"Tom atletik biri," dedi Ellie, kapkekinden ilk ısırığı alırken. Çok lezzetliydi, bugüne kadar tattıklarından açık ara iyiydi. "Bunun tadı muhteşem!"

"Ah, sağ ol. Tarifini Peggy Beldon adındaki bir arkadaşımdan aldım. Yaban mersinleri onun bahçesinden geliyor ki bu bana bugün çiftçi pazarından yaban mersini almam gerektiğini hatırlattı."

Ellie, el yapımı şeylerin, taze sebze ve meyvelerin olduğu pazarları gezmeye bayılırdı. Tekne gezisinden vakitlice dönerlerse bunun için bir şansı olabilirdi. Bunu Tom'a soracaktı.

Ellie pencereden dışarı bakınırken, Tom'un arabasını otelin park alanına çektiğini gördü. Saatine baktı ve birkaç dakika erken geldiğini fark etti. Bu, Tom'un da onu görmeye can attığını anlatıyordu.

Rover arabanın kapısının kapanma sesini duymuş olmalıydı, çünkü ön kapıya doğru koşturdu.

"Gelen Tom," diye açıkladı Ellie. "Biraz erkenci."

"Onu kahvaltıya davet et," dedi Jo Marie. "Çok yiyeceğimiz var."

Bunu yapması ne kadar düşünceliydi. "Edeceğim, teşekkürler."

Tom ön basamaklara gelmeden Ellie kapıyı açtı. Sadece bir anlığına durdular ve birbirlerine bakakaldılar.

Önce Tom transtan çıktı. "Günaydın."

"Günaydın. İçeri gel. Jo Marie kahve ve yaban mersinli kapkek yapmış. Seni davet etti ve bu arada gerçekten çok lezizler."

"Harika. Buraya öyle aceleyle geldim ki kahvaltı etmeye vakit bulamadım."

Ellie de aynı mutlu bekleyişi hissetmişti.

Tom masada ona katıldı ve Ellie onun gözlerinin altındaki koyu çizgileri fark etti. "İyi uyumadın mı?" diye sordu.

"Uyumadım," diyerek kabul etti. "Neredeyse bütün gece ayaktaydım."

"Canını sıkan bir şey mi var?" diye sordu Ellie.

Tom kafasını sallarken gülümsemesi zorlama göründü. "Tek bir şey değil." Sonra eliyle ensesini sıvazladı ve alnını onun alnına değdirdi.

Canını sıkan ve ona söylemek istemediği bir şey vardı. Ellie'nin ise bunun ne olabileceğine dair en ufak bir ipucu bile yoktu.

Bölüm 13

Cumartesi sabahı Maggie uyandığında, Roy hâlâ uyuyordu. Dün öğleden sonra girdikleri tartışma kafasının içinde dönüp duruyordu. Yıllar önce ikisi de üniversite öğrencisiyken, Roy ona bir aşk mektubu yazmıştı. Mektubu onca yıl boyunca saklamış ve zaman zaman tekrar okumuştu. Bu mektup flörtlerinin dönüm noktası haline gelmişti.

O zamanlar sık sık randevulaşırlardı ve birbirlerine derinden âşıklardı. Maggie rahatlıkla, mezun olduktan bir gün sonra evlendiklerini görebiliyordu. Roy onun ailesiyle tanışmıştı ve Maggie de onunkilerle. Gelecek onlar için çoktan belirlenmişti.

Sonra Roy bekar evinden arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Ona poker oynayacaklarını ve "erkek zamanına" ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Bu büyük bir mesele değildi, ta ki Roy'un iki yarı çıplak kadınla fotoğrafları internete düşene kadar. Görünüşe bakılırsa, o gece çok az kart oynanmıştı. Sonra Maggie er-

keklerin bu küçük "toplaşmasının" yerel bir striptiz kulübünde olduğunu öğrendi. Ve bu ilk seferleri de değildi.

Maggie'nin bildiği kadarıyla, bu olay geleceklerine damgasını vurdu. Roy olduğunu sandığı adam değildi. Fotoğrafları kampüste elden ele dolaşırken Maggie çok utanmış ve üzülmüştü. Heyecanını striptiz kulübünde atan bir adamla evlenemeyeceğini hissediyordu. Ne yapıyor olduğuyla ilgili ona yalan söylemiş olması büyük bir uyarıydı.

Tartışmışlardı. Roy bunun sadece eğlence olduğunu ve hiçbir şey ifade etmediğini öne sürdü. Yalan konusuna gelince, o üzülmesin diye söylediği küçük beyaz bir yalandı işte. Gerçekte bu şekilde Maggie'yi koruyordu. Hiçbir anlamı yoktu, finaller için o kadar çalıştıktan sonra sadece yorgunluğunu atıyordu. Roy yaptığının hiçbir önemi yokmuş ve Maggie gereksiz yere yaygara koparıyormuş gibi davrandı. Arkadaşları kız arkadaşlarıyla böyle bir sorun yaşamamışlardı, o zaman Maggie'nin de rahat vermesi gerekiyordu. Evet, fotoğraflar utanç vericiydi ama asıl yaygara yakında kopacaktı, pek yakında.

Maggie, Roy'un tavrına şoke olmuştu. En basit şekliyle anlamıyordu. Roy hiçbir şeyi yanlış yapmadığını düşünüyordu. Hepsi eğlenceydi sadece. Olanları bu şekilde açıklaması Maggie'yi hayrete düşürmüştü. Tartışmak yerine, ne yapması gerektiğini biliyordu ve o da ilişkiyi sonlandırmaktı. O ana kadar bu verdiği en zor karardı. Gözünde yaşlarla Roy'dan ayrıldı.

İlk başta, Roy gerçekten ciddi olduğuna inanmadı. Ona çiçekler gönderdi ve dersten sonra buluştu, insanların ortasında ona şarkı söyledi ve ona kocaman bir ayıcık aldı. Roy'un onun ciddi olduğunu anlaması için neredeyse bir

ay geçmesi gerekti. Bu ayrılık Maggie'yi neredeyse öldürdü ama başka şansı olmadığını hissediyordu. Roy'un asla göz yummayacağı ve kabul edemeyeceği bir yanını görmüştü.

Ardından Roy'un mektubu geldi. Ağdalı bir dil kullanmamıştı ya da onu ayrılıklarını tekrar düşünmesi için ikna etmeye çalışmıyordu. Sadece hoşça kal demek için yazmıştı.

Sevgili Maggie,

Umarım bu mektubu okursun. Yazmak neredeyse bir ayımı aldı. Bunun hangi versiyon olduğunu hatırlamıyorum. Ne fark edecekse? Önemli olan sana söylediklerimde kelimesi kelimesine ciddi olduğuma inanman.

Benden ayrıldığında inanamamıştım. Ne düşüneceğimden emin değildim. Kızgındın. Bunu anlıyordum. Açıkçası ben de kızgındım. O fotoğraflar beni yerin dibine soktu ama kimseye söylemedim, çünkü bunu umursamıyor görünmek benim için çok önemliydi. O yüzden çok önemli değilmiş gibi davrandım ama öyle değildi. Çok önemli bir meseleydi.

Benden ayrılmak konusunda ciddi olduğunu anlamam iki haftamı aldı. Biz ayrılmıştık. Bu da beni sinirlendirdi, sonra üzdü ve kaybettiğimi bildiğim şey hasta etti.

O sıralarda beraber yaşamanın kolay olduğu biri değildim. Aslında, mezuniyet bu kadar yakın olmasa sanırım arkadaş grubumdan atılmış olurdum.

Fikrini değiştirmek için yaptığım her şeyin farkındasın. Sözünün arkasında durdun ve bu hem cesur hem de kararlı olmayı

gerektirir. İlk başlarda sadece inat ettiğini sandım. Bunun yalnızca onurunla ilgili olmadığını anlamam ise çok zamanımı aldı.

Beni affetmen için yaptıklarım işe yaramayınca kendimi kaybolmuş hissettim. İç hesaplaşma zamanıydı. Çoğu vaktimi odamda kendime acıyarak geçirdim, ta ki kalın kafamda her şey aydınlanana kadar.

Beni seviyorsun... Bir zamanlar seviyordun yani. Bunu mahvettim ve kendimden başka suçlanacak kimse yoktu. Hayatına devam ettiğini, başka erkekler çıktığını biliyorum ve bunu kabulleniyorum. Hak ettim bunu.

Bu mektubun amacı ise artık seni anladığımı söylemek. Neden bu kararı verdiğini anlıyorum ve bunun senin için de kolay olmadığının farkındayım. Sadece o gece değil, sana pek çok kez yalan söyledim. Çok masum gelmişti. Bilmediğin şey canını acıtamazdı. Arkadaşlarımlaydım ve diğer erkeklerin yaptığı şeyleri yapıyorduk - ki bu aptalcaydı, biliyorum. Ve bu seni poker oynuyor olduğuma inandırmamdan çok daha fazlasıydı. Bu bir karakter meselesi. Sen benden daha çok şey bekledin ve ben ikimizi de hayal kırıklığına uğrattım.

Birkaç gün içinde mezun olacağım ve gidip babamın inşaat işinde çalışacağım. Her şey için teşekkür ederim Maggie ve bunda ciddiyim. Beni daha iyi, daha sağlam ve prensip sahibi bir adam olmaya teşvik ettin. İyi bir koca ve baba olabilecek bir türden bir adam, senin hak ettiğin türden bir adam. Bundan daha azı olan birini kabul etmeyecek kadar akıllısın.

Bu, öğrenmek için ödediğim yüksek bedel nedeniyle zorlu bir dersti. Bana seni kaybetmeme mal oldu.

Bir daha birbirimizi muhtemelen görmeyeceğiz ve sanırım böylesi en iyisi olacak. Kararını kabullenmek zor da olsa, sana teşekkür ederim. Şu anda sana anlamsız geliyor olabilir, ama seni

gerçekten sevdiğimi bilmen önemli. Seni hep seveceğim. Ne zaman yardıma ihtiyacın olursa hazırım. Bana güvenebilirsin.

Eğer mektubumu buraya kadar okuduysan, zaman ayırdığın için teşekkür etmek isterim.

Hoşça kal aşkım.
Daima senin,
Roy

Mektup geldiğinde Maggie hiç durmadan, her kelimeyi sindirerek, kalbiyle emerek dört veya beş kez dikkatlice okudu. Ardından ağlamaya başladı. Maggie'nin arkadaşları ne olduğunu ya da Roy'un buna sebep olacak ne yaptığını bilmiyorlardı. Onun ne kadar sefil, ne kadar kalbinin kırık olduğu konusunda Roy'un bir fikri yoktu. Maggie onunla iletişime geçti ve bir kafede oturup iki saat sohbet ettiler. Konuşmalarının ardından, Maggie onun samimi olduğunu hissetti. Mektupta yazdıkları hakkında gerçekten ciddiydi. O zaman bile, Maggie uzlaşmanın onlar için doğru olacağına emin değildi ve bunu da dile getirdi. Kafeden çıktıklarında ayrı yönlere gitmişlerdi. Ondan ayrıldıktan sonra, Maggie fikrinin değiştiğini hissetti. Roy'u seviyordu ve Roy da onu seviyordu. Tekrar denemelilerdi. Roy'a ulaştığında, gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görmek onu hayrete düşürmüştü. Roy konuşmadı ve Maggie de konuşmadı. Sadece ikisi de ağlayarak birbirlerine sarıldılar. Yazın sonuna doğru, mezuniyetten hemen sonra nişanlanmışlardı.

Roy'un mektubu her şeyi değiştirmişti. Roy'un aşkının gerçek olduğuna dair güvenceye ihtiyaç duyacaksa, bu

şimdiydi ve mektubu da bu seyahate beraberinde getirmesinin nedeni de buydu.

Kocası kımıldandı ve sırtı üstü dönüp tavana bakakaldı.

"Günaydın," diye fısıldadı Maggie ve onu öpmek için eğildi.

Roy kafasını oynatınca Maggie'nin dudakları onun dudakları yerine yanağına denk geldi. Yani demek bu şekilde olacaktı. Maggie gerildi ve yataktan çıktı.

Kendini topladı, bununla doğrudan yüzleşmek dışında bir seçeneği olmadığına karar verdi. "Dün bana olanlarla ilgili konuşmak istemediğini söylemiştin."

"Haklısın, istemiyorum." Roy bunu söylerken kararlıydı.

"Ben de istemiyorum..."

"İyi, o zaman konu kapandı." Roy diğer tarafa döndü ve ona sırtının açık bir manzarasını sundu.

Maggie bu mesele hakkında ne kadar baskı yapması gerektiği üzerine çok düşünmüştü. Bu açık yarayı ele almadıkları sürece, evliliklerinin asla iyileşmeyeceği ve toparlanamayacağı çok açıktı.

"Kahvaltı kaçta?" diye sordu Roy, nevresimleri kenara itip yatağın ucuna otururken. Yine sırtı Maggie'ye dönüktü.

"Sekizden ya da dokuzdan önce değildir."

"O zaman aşağı inmeliyiz, öyle değil mi?"

"Hayır," diyerek nefesini verdi Maggie, sesinin titreyeceğinden korkarak alçak tutuyordu. "Bence bunu tek seferde ve tamamen bitirmeliyiz."

Roy o hiç konuşmamış numarası yaptı. "Bugün nereye gitmek istediğin konusunda bir fikrin var mı? Ben arabay-

la Saint Helens Dağı'na gidebileceğimizi ve lav püskürme alanını ziyaret edebileceğimizi düşündüm."

Maggie konuyu tamamen değiştirmeye karar verdi. "Üniversitede ayrıldıktan sonra bana yazdığın mektubu sakladım, biliyor musun?" diye sordu.

Roy omzunun üzerinden onu baktı.

"Aslında, onu yanımda getirdim."

"Buraya mı?" diye sordu Roy, kaşlarını çatarak. "Bunu neden yaptın ki?"

Maggie onunla yüz yüze gelebilmek için yatağın etrafında yürüdü. "Zor bir dönemden geçiyor olduğumuzdan senin hâlâ beni sevdiğinden emin olmak için okuyorum." Maggie'ye göre mektubun her kelimesi aşkla titreşiyordu. Onun aşkının onayını istemekle, aynı zamanda vereceği cevaptan korkmak Maggie'yi tereddüde düşürdü.

"Onu yıllar önce yazmıştım," dedi Roy, sanki mektuba aldırmıyormuş gibi.

"Yazdıklarında hâlâ ciddi misin Roy, yoksa yaptığım... O hata bunu sonsuza kadar mahvetti mi? Beni seviyor musun?"

Onun kısa tereddüdü Maggie'yi neredeyse yok edecekti. "Tabii ki seviyorum. Buradayım, öyle değil mi?"

Maggie yatağın üstüne yanına atladı, yüzünü ellerine gömerken histeri krizi geçirmemeye çalışıyordu.

Roy onun omzuna dokundu ve o konuşurken Maggie sesindeki pişmanlığı duydu. "Maggie, lütfen yapma. Seni ağlarken görmek kalbimi parçalıyor. O mektupta ne söylediysem ciddiydim, o zaman da şimdi de. Sadece benim için kabullenmesi çok zor... Yani başka bir erkekle olduğunu düşünmek."

Kendini toparlayarak Maggie derin bir nefes aldı ve kendini sakin olmaya zorladı. "Benimle konuşmuyorsun."

"Şu anda ne yapıyoruz?" dedi Roy, hiç de nazik olmayan bir tavırla.

"O geceye geri dönelim lütfen, aramızı düzeltmek için sadece bir kereliğine bunu yapmamız gerekiyor Roy, lütfen."

"Hayır," dedi neredeyse bağırarak. "Bunu arkamızda bırakmak istiyorum."

"Yapabiliriz," diye mırıldandı Maggie, "ama er ya da geç bizi yakalayacak ve benim tahminim şu ki, bu çok uzun sürmeyecek. Duygularımızı, acımızı gömmek evliliğimizi tüketir ve bizi yok eder. Benim için yapmayacaksan, o zaman Jaxon ve Collin için yap. Onların her şeyden çok birbirini seven bir annenin ve babanın güvenliğine ihtiyacı var."

Roy ayağa kalktı ve sırtını ona dönmüş olarak odanın diğer tarafına yürüdü. "Kendinden başka suçlayabileceğin kimse yok Maggie. Senin istediğin, öne çıkıp suçlamayı kabullenmem ama çok sarhoş olup barda tanıştığım biriyle kendimi yatakta bulan ben değildim. O sendin canım. Tamamen sen. Sınırı geçen sendin. Hem de fazlasıyla diyebilirim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Maggie, alaycılığı saklamaya zahmet etmeyerek. "Tamamen ben mi? Bu sözlerin Facebook'ta kavuştuğu eski kız arkadaşı ile ilişki yaşayan adamdan gelmesini ilginç buluyorum."

"En azından onunla yatmadım."

"Hayır, ama yatmış da olabilirdin. Bana vereceğine yemin ettiğin her şeyi ona verdin."

"Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun?" Roy bunu tükürürcesine söylemişti. "Senin dediğin şekliyle küçük konuşmamız, suçu bana atmak için bir bahane bile sayılmaz."

Maggie durgunlaşıp sessizleşti. Seslerini yükseltmelerinin, tartışmalarının meselelere yardımı olmazdı.

"Kavgamızdan sonra, Katherine'i öğrenmemden sonra evliliğimizin bittiğini anladım, yani yaptığımın ne önemi vardı ki. Hayatımda hiçbir zaman bundan daha fazla harap olmamıştım.

"Yaptığımın aptalca ve yanlış olduğunu kabul eden ilk kişi olacağım. Kendimden geçene kadar içip, başka bir adamla yattığım için dehşete kapılıyorum. Bunun benim karakterimin ne kadar dışında bir şey olduğunu senin herkesten daha iyi bilmen gerekir."

Roy cevap vermedi.

"O bana kendimi çekici ve arzu edilebilir hissettirdi..."

"Tabii ki öyle hissettirdi. Seni yatağa atmak istiyordu ve başardı, öyle değil mi?"

Maggie bunu daha ne kadar kaldırabileceğinden emin değildi. "Beni suçluyorsun ve bu anlaşılabilir ama bence aynaya uzun ve sıkı bir şekilde bakmalısın."

Bir kez daha Roy sessizleşti. Kocası anlamıyordu ve Maggie o rezil gecede ne hissettiğini anlatamıyordu. Onun gözünde, Katherine'le ilişkisinde seks yapacak noktaya gelmemelerine rağmen kocası onu aldatmıştı. Açıkça, ikisinin gittiği yön buydu. Maggie'ye göre, Roy'un özür dilemekten, ona ve çocuklarına haksızlık ettiğini kabul etmesinden daha fazlasını yapması gerekiyordu. İhtiyacı olan, kocasının onun canının yandığını ve şifa arıyor oldu-

ğunu fark etmesiydi.

"Geleceği görmek için kristal topa ihtiyacım yok Roy," dedi, sakin kalmak için elinden geleni yaparak. Zalimce ve düşüncesizce edilmiş kelimeler, son on yıl boyunca inşa ettikleri her şeyi yıkacaktı. "Her anlaşmazlığımızda o geccyi yüzüme vuracaksın."

"Yani senin de Katherine'i benim yüzüme vurduğun şekilde mi?"

"Evet." Bundan daha açık olamazdı.

Roy kaşlarını çattı ve parmaklarını darmadağınık saçlarının arasından geçirdi. "O zaman ne yapıyoruz?"

"Seni seviyorum Roy. Kalbimle ve ruhumla seviyorum seni. Bunun bizi yok etme gücü var, ailemizi ve geleceğimizi yok etme. Birbirimizi affetmeyi öğrenmeliyiz."

Hemfikir olmak ve kafasını sallayarak onu doğrulaması Roy'un bir dakikasını aldı. "Bu kolay değil."

"Hayır, değil," dedi Maggie. "İkimiz de kötü şekilde yaralandık."

Roy kafasını çevirip başka tarafa baktı. Çok uzun bir zaman boyunca, hiçbir şey söylemedi ve ardından bir karara varmış göründü. Karısıyla yüz yüze gelmek için döndü. "Üzgünüm Maggie, çok üzgünüm. Katherine'i Facebook arkadaşı olarak kabul etmemin asla bunlara yol açacağını bilemezdim. O zaman çok masumane gelmişti. Beni affet, lütfen."

"Ve ben de üzgünüm, hem de çok. İçinde beni affedebilecek misin?"

Kocası odanın diğer tarafından geldi ve sıkı bir şekilde Maggie'ye sarıldı. "Seni seviyorum. Seni her zaman sevdim ve mezara da seni severek girecceğim."

Maggie ağlamak istedi ama gözyaşlarını tuttu. "İyi bir koca ve harika bir babasın, Tanrı biliyor ki seni seviyorum."

Omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi Roy nefesini verdi. Maggie de hafiflediğini hissetti. Roy bu konuşmayı yapmayı istememişti ama gerekliydi. İkisi de tamir edilebileceklerinin ötesinde zarar görmeden önce bunu yapmalıydılar.

"Karnım acıktı," dedi Roy birden ve duş almak için banyoya gitti. Maggie gülümsedi. O da acıkmıştı ve yeni bir gün için parlak ümitleri vardı. Baştan başlıyorlarmış gibi geldi. Kolay olmayacaktı, ama doğru yönde bir başlangıçtı. İkisi de birbirlerini affetmek için çabalamış bu karmaşadaki rolleri için suçlarını kabul etmişlerdi.

Roy on dakikada duştan çıkmıştı, o sırada Maggie de giyinmiş makyajını yapıyordu.

"Saint Helens Dağı'nı görmeye arabayla gitmeye ne dersin?" diye sordu Roy ve ellerini onun omuzlarına koyup boynunun yan tarafını öptü.

Maggie, 1980'de bir volkanik patlama yaşanan alana geri dönecekleri pek heyecanlı değildi. "Oraya daha önce de gittik, hatırlıyor musun?"

"Doğru, ama muhteşem bir yer."

Maggie onunla hemfikirdi. "Bence hiç bilmediğimiz bir yere gidelim ya da şehrin içinde gezelim."

"Bana uyar. Tavsiye için Jo Marie'ye soralım."

"Mükemmel."

Merdivenlerden indiklerinde, Jo Marie'nin kahvaltı odasındaki ev yapımı kapkekleri ve portakal suyu onları bekliyordu. Bir ziyafet hazırlanmıştı ve Roy ile Maggie kızarmış pastırmanın, peynirli Fransız tostunun ve yumur-

taların tadını çıkardılar.

Jo Marie günlerini nasıl geçirebileceklerine dair çeşitli önerilerde bulundu. "Brementon çok güzeldir, hem yakın da," dedi, bir yürüyüş-bir feribot uzaklığındaki turist alanları ve müzeleri sıraladı.

"Sonra Ulusal Orman var. Bütün Amerika kıtasında, sadece Washington eyaletinin yağmur ormanlarına sahip olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır." Maggie tüm hayatını Washington eyaletinde geçirmişti ve haberi bile yoktu.

"Bu uzun ve çetin yürüyüş yolunda göreceksiniz sizi büyüleyecektir," dedi otel sahibi.

Roy öyle bir baktı ki eğer Maggie isterse o da hazır gibi görünüyordu.

"Müzelerden bahsederken, Tacoma'da Dale Chihuly'nin işlerinin sergilendiği bir cam müzesi vardı. Gerçekten nefes kesici, en azından öyle duydum," diye devam etti Jo Marie. "Henüz kendim ziyaret etmedim ama yakında gitmek için bir bahane yaratmayı planlıyorum. Hakkında övgü dışında kötü bir şey duymadım ve yakınında bir araba müzesi de var."

Maggi araba müzesinden bahsedildiğinde kocasının gözlerinin nasıl parladığını fark etti. Arabalar uzun zamandır onun aşkıydı.

"Bu bize pek çok seçenek verir," dedi Roy ve bir dilim pastırma daha aldı.

"İnce bir kazak alın," dedi Jo Marie, Roy'un kahve fincanını tekrar doldururken. "Bugün hava bulutlu ve gün içinde yağmur yağması ihtimali varmış."

"Tamam."

Maggie'nin midesi biraz kötü gibiydi. Kocası ve Jo Marie bir haritaya bakarken, "Ben ceketlerimizi alayım," dedi. Hemen merdivenlerden çıktı, çantasına ve bugün için gerekeceklere uzandı ama donup kaldı.

Bir anda kendini kötü hissetmişti ve tam zamanında kahvaltısını çıkarmak üzere banyoya yetişti.

O anda sanki biri karnına sertçe vurmuş gibi oldu. Hayatında böyle kustuğu tek zaman -hasta olduğu zamanları bir kenara bırakırsa- oğullarına hamileydi.

Maggie yatağın üstüne uzanırken, yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. *Cennetteki Tanrım,* diye hararetli bir şekilde dua etmeye başladı, *lütfen hamile olmama izin verme.*

Bölüm 14

Roy ve Maggie günün keyfini çıkarmaya dışarı çıktıklarında, ben de bulaşıkları ve yemeklerden arta kalanları mutfağa taşıdım. Rover konuklarımı doyururken onu unuttuğumu bana hatırlatmak için mama kabının yanına oturdu. Bu olurdu ama nadiren. Son zamanlarda aklım Paul'de olmakla birlikte başka konular da vardı.

"Üzgünüm Rover," dedim ve başını okşamak için eğildim. Hızla çenesini kaldırdı. Çenesini ve boynunu okşamamın keyfini çıkarıyordu, rahatlamış gibiydi.

Ofis katından köpek mamasını aşağı getirip mama kabını doldurdum. Rover hızla daldı içine ve parçaları kabından döküldü. Derhal hepsini yemezse biri gelip yemeğini kapacak gibi davranıyordu.

Mama torbasını ofise geri götürdüğümde telefon çaldı. Cep değil iş telefonumdu.

"Gül Limanı Oteli," dedim, temiz ve profesyonel konuşmaya çabalayarak.

"Jo Marie?"

Annemdi. "Merhaba anne. Otelin rezervasyon hattından arıyorsun."

"Öyle mi? O kadar çok telefon numaranız var ki hangisinin hangisi olduğunu bilmiyorum. İki çocuğumun olabilmesi ve ikisinin altı veya yedi telefon numarası olması beni dehşete düşürüyor. Bunu ilerleme sayabilir miyiz, emin değilim."

Kendimi tutamadım ve güldüm. Haklıydı. Benim üç telefon numaram vardı ve erkek kardeşim Todd'un da bir bu kadar olduğunu biliyordum. Bunlara ek olarak kardeşimin eşi Jennifer'ın kendi cep telefonu vardı ve iki çocuklarının da kendi telefonlarının olması an meselesiydi. Bu açıdan düşünülürse annem haklıydı.

"Pazar öğleden sonrası hakkında arıyorum," dedi annesi, doğrudan konuya gelerek. "Boş olamazsın, öyle değil mi?"

"Bir bakayım." Bilgisayara geçtim ve takvimimi açtım. Ne yazık ki o gün üç çift konuğum varacaktı. "Aklınızda nasıl bir şey var?"

"Seni son görüşümün üstünden epey zaman geçti diye düşünüyordum."

O kadar uzun olmamıştı. Bir ay belki. Paul öldüğünden beri annem ve babam beni yakından takip ediyorlardı.

Annesi rica edercesine, "Bir öğleden sonralığına oradan ayrılıp akşam yemeğine Seattle'a gelemez misin?" diye sordu.

Ayrılanların ve yeni gelenlerin işleri arasında boş zaman ayarlamak imkânsız olacaktı. Otel sahibi olmanın insanı yoran yanlarından biri boş vaktinizin olmamasıdır. Peggy Beldon beni bunun hakkında uyarmıştı ve acil durumlar

için beklenmedik durum planları yapmamı önermişti. Onun tavsiyesine uymuş ve yardım etmeleri için iki kız kiralamıştım. İyilerdi ama ben yokken işi sorunsuz yürütebileceklerinden emin değildim.

"Üzgünüm anne, gelebileceğimi sanmıyorum." Ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama oteli bırakabilecek kadar rahat değildim.

"Of, bu çok üzücü."

Ama benim bir planım vardı ve işe yaramasını umuyordum. "Sedir Koyu'nda akşam yemeği yer misiniz?"

"Evet, sanırım," dedi annesi, ufak bir tereddütten sonra. "Todd ile Jennifer boş ve bugünlerde aileyi bir araya getirmek ne kadar zor biliyorsun. Brian futbola merak sardı ve Shauna devamlı koşuşturuyor."

Bu doğruydu. Erkek ve kız yeğenlerim genç yaşlarına rağmen şimdiden bir sürü aktiviteye katılıyorlardı. Shauna izci kızdı ve piyano dersleri alıyordu. Brian futbol oynuyordu ve son zamanlarda izcilere katılmıştı. Ve bunlar, kilise aktivitelerine ek olanlardı.

"Akşam yemeğine ben ev sahipliği yapabilirim." Bana göre en mantıklı çözüm buydu.

"Ama Jo Marie, zaten yoğunsun ve bu kadarı çok fazla zahmet demek."

"Anne, lütfen. Neredeyse her gün konuklar için yemek yapıyorum. Ailemi ağırlamaktan keyif alırım. Ayrıca bu mutfak becerilerimin hangi noktaya geldiğini size göstermek için bir fırsat olur."

"Emin misin?" Annemin sesi tereddütlüydü.

"Eminim. Ben iyi bir aşçıyım." Annem bütün gün ne yaptığımı düşünüyordu, bilmiyorum. Ama geçtiğimiz yıl,

hayatımın ilk otuz yedi senesinden çok daha fazla yemek pişirmiştim.

Annem hâlâ tereddüt ediyordu ve bir karar vermekte zorlandığında yaptığı gibi onu alt dudağını çiğnerken neredeyse görebiliyordum. "Bu bir akşam yemeği kahvaltı değil, unutma."

"Doğru." Buna lafım yoktu ve kahvaltı hazırlamaya alışıkken, akşam yemeklerinde hünerli değildim. "Yemek kitaplarıma bakacağım ve harika bir iş çıkaracağım."

Annem kıkırdadı. "Beni hayrete düşürüyorsun Jo Marie."

"Bu gelmeye istekli olduğunuz anlamına mı geliyor?" İkinci kez düşününce, tüm aileyi eve yemeğe çağırmak konusunda biraz aceleci davranmış olabilirdim. Oysa oteli almadan önce, onları ya bir restorana götürürdüm ya da eve sipariş verirdim.

"Todd ve Jennifer'la konuşmam gerekecek ama seni görmek için tek şansımızın bu olduğunu düşününce, herhangi bir itirazları olacağını sanmam."

Zihnim ne pişirebileceğim hakkında fikirlerle vızıldıyordu. Çiftçi pazarı kuruluyordu ve taze balık da marinadaki balıkçı teknelerinde satılıyordu. Babam taze somona bayılırdı. Ayrıca, buharda midye de yapabilirdim. Somonu pişirir, kendi bahçemden sebzelerle zengin bir yeşil salata yapar ve fırından ekmek alırdım. Yanına da babamın ailesinden yadigâr kuru üzümlü ve yer fıstıklı pilavı servis edecektim. Birkaç saniyede menümün tamamı hazırdı.

"Toplam yedi kişi olacağız," diye hatırlattı annem.

Benim masam yedi kişiyi rahatlıkla kaldırıyordu ve sık sık on ikiye kadar çıktığı da oluyordu. O anda aklıma geldi.

"Birini davet etsem olur mu?"

"Kim hayatım?"

Büyük bir risk alıyor olabilirdim. Yine de buna karşı koyamadım. "Mark Taylor."

"Kim?"

"Mark. Benim hünerli işçim."

"Gül bahçesini yapan mı? Ah, misafirhane için tabelayı yapan da Mark değil miydi?"

"Evet, o." Bunu önceden düşünmüş olmalıydım. Annemin bir yeteneği vardı, insanları en doğal ve tehditkâr olmayan biçimde okuyabilirdi. Mark hakkında da bir gözlemi olmasını çok istiyordum. Yemekte onları karşı karşıya oturtmaktan daha iyi bir yol düşünemiyordum. Annem insanlarla harikaydı ve birisi Mark'ı konuşturacaksa bu sadece annemdi.

Annem kuşkulu bir sessizliğe büründü.

"Sorun olmaz, değil mi?" Belki de bu aile yemeğinin amacını yanlış anlamıştım. Aradan epey zaman geçtiği için, bunun bir başka toplaşma olduğunu varsaymıştım.

Meğer değilmiş. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir planları varmış.

Annem usulca, "Mark'tan... Hoşlanıyor musun?" diye sordu, sanki sesi ona ait değil gibiydi.

"Hoşlanmak?" Şimdi anlamaya başlıyordum. "Anne onunla aramda romantik hiçbir şey yok. Mark bir arkadaş."

"İkiniz birlikte misiniz?"

"Hayır," dedim hemen. *Ne düşünüyordum ki?* Mark'ı davet etmeyi teklif ederken, anneme onunla olan ilişkim hakkında yanlış bir izlenim vermiştim. "Asla," diye tekrarladım vurgulamak için.

Annem sanki karşısında bir çocuk varmış gibi yumuşakça konuştu. "Onun hakkında epey konuşuyorsun Jo Marie."

Bunun hiç farkında değildim ve gelecekteki herhangi bir konuşmamızda ondan bahsetmemek için uğraşacaktım. Eğer Mark'tan bahsettiysem, bu kuşkusuz sık sık yaptığı gibi beni sinir etmesi yüzündendi.

Şimdi gerçeği açıklamak zorundaydım artık. "Bizimle yemek yemesini istememin bir nedeni var."

"Hmm?" Annemin ilgisi bir anda canlandı, bunu sesinde duyabiliyordum.

"Mark'ı oldukça sık görüyorum." Bunu kabullenmemeliydim, çünkü bu yalnızca annemin şüphelerine benzin dökmekti. "Söylediklerim ağzımdan doğru çıkmadı," dedim hemen. "Mark'ı bu kadar sıklıkla görmemin sebebi otelde pek çok farklı proje üzerinde çalışıyor olması."

"Bence gül bahçesinde güzel bir iş ortaya çıkarmış ve ona bir kameriye yaptırmayı planladığından bahsetmiştin."

"Bir ara bununla ilgili bir şey söylemiş olabilirim." Ağzımı her açtığımda, kendimi daha da derine gömdüğümden korkuyordum. "Mark kameriyeye şimdi başlayacak, ama asıl mesele şu ki anne," dedim, onun sorularıyla ve yorumlarıyla boğulmak istemiyordum, "onu gerçekten tanımıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mark nadiren kendinden bahseder ve senin insanlarla müthiş bir uyumun var. Sen insanlarla kolaylıkla ilişki kurabiliyorsun ve ben de düşündüm ki... Bilirsin."

"Onu konuşturabilirim."

"Sanırım ama doğal ve tehditkâr olmayan bir şekilde. Onun hakkında bir hissin olsun, bunun gibi bir şey."

"Sırf merak ettiğin için mi?"

"Ben... Evet, sanırım," Mecburen kabullendim.

"Neden onun hakkında bu kadar meraklısın Jo Marie?"

Annem doğru anda asıl noktaya değinebilirdi.

"Yani, çünkü ..." Doğru sözcükleri bulmakta zorlandım. "O bir arkadaş ve hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Onu sorularla kışkırtmak istemiyorum." Tanrı biliyordu ki bunu çoktan denemiştim ve berbat bir şekilde başarısız olmuştum. Annemin yeteneği, başkalarına yönelik samimi ilgisinden ve iyi bir dinleyici olmasından kaynaklanıyordu. Eğer Mark birisine açılacaksa, bu benim tatlı huylu annem olurdu.

"Yani," dedi annem sözcüğü uzatarak, "bu durumda, Mark'ı sadece onunla tanıştığıma memnun olmam ve babanın da öyle olması için davet ettin, başka hiçbir sebepten değil."

Annemle akşam yemeğinin vakti hakkında konuştuk ve eve döndüğünde ağabeyimle ailesinin uygun olup olmayacağını haber vermek için söz verdi. Her şeyin yolunda gideceğini umuyorduk.

Konuşmamızı bitirdiğimizde, Rover dışarı çıkmak istediğini bana bildirircesine mutfak kapısının yanında duruyordu. Tam düşündüğüm gibi, Mark kameriye için yeni bir kereste yığınıyla geri gelmişti.

"Günaydın." Ön girişte durdum ve Rover etrafta dolanıp sulayacağı otları dikkatlice seçerken Mark'a seslendim.

"Günaydın," diyerek döndü Mark. Anlaşılan epey zamandır buradaydı, çünkü kamyonunun kasası neredeyse boştu.

"Bir kupa kahveye ne dersin?" diye sordum.

Tereddüt etti, sanki onu işinden alıkoymak için biraz daha ikna edilmeye ihtiyacı varmış gibi.

"Bu sabah Peggy'nin yaban mersinli kapkeklerinden pişirdim."

Uzun bir kereste omzunun üzerinde dengede dururken durakladı. "Yaban mersinleri Peggy'nin bahçesinden mi?"

"Evet."

Mark başıyla onayladı ama hiç coşku göstermedi. "Sanırım senin için kapkeklerden iki tane yiyebilirim."

Senin içinmiş. "Cömertliğinin sınırları yok," dedim ve gözlerimi devirdim. O kerestelerin sonunu aşağı indirirken, ben de eve geri döndüm ve ikimize birer kupa kahve doldurup bir tabağa iki kapkek koydum. Onları dışarı taşıdım. Mark beni gördüğünde verandaya yürüdü, en üstteki basamağa oturdu ve iş eldivenlerini çıkardı. Rover'ı ortamıza alıp ben de yanına oturdum.

"Sana bir teklifim var," dedim ve kapkeklerin olduğu tabağı uzattım.

"Ya?"

"Pazar günü burada benimle akşam yemeği yemek konusunda ne hissedersin?" Ailemin de bize katılacağından bahsetmememin daha iyi olacağına karar verdim, en azından şimdilik.

Daveti ciddi bir şekilde düşündü. "Ne servis edeceksin?"

"Somon, sanırım. Biraz sonra çiftçi pazarına gideceğim ve balıkçı teknelerinde neler var, bakacağım."

"Geçen hafta ton balığı vardı," dedi Mark.

"Evet, biliyorum." Ben marinaya gidene kadar taze ba-

lıklar bitmişti. Benim için fark ettiğinden değil tabi - taze veya değil, ben ton balığından hoşlanmam."

"Yılın bu zamanında Hood Kanalı karidesi de alabilirsin."

Karides sezonu kısaydı ve pahalı olsalar da o fiyata değiyorlardı. Copper Nehri somonu için de aynısı geçerliydi ve o da sadece ilkbaharda alınabiliyordu.

"Somon," diye tekrarladı Mark. "Ben somon severim ama senin en sevdiğin balık olmadığını sanıyordum."

"Benim değil ama babamın öyle." Sözcükler dudaklarımdan döküldüğü anda onları geri almak istedim. Mark'ın ebeveynlerimin akşam yemeğinde olacağını bilmesini istemiyordum fakat yaptığım ilk şey ağzımdan kaçırmak olmuştu.

Mark bir kapkeke uzanmıştı ki duraksadı. "Baban mı geliyor?"

"Henüz emin değilim." Sonuçta annem planlar netleşince arayacağını söylemişti.

Kapkekten bir ısırık almadan önce "Bilmem gereken başka birileri daha olacak mı?" diye sordu. Ufak kapkek parçaları basamaktan aşağıya dökülüyordu. Rover kafasını eğdi ve çabucak düşenleri midesine indirdi, sonra hevesli bir şekilde daha fazlası için yukarı baktı.

"Henüz bilmiyorum," dedim.

"Pekâlâ, bu soruyu değiştirerek sorayım," dedi Mark. "Kaç tane insan çağırdın?"

Benden berbat bir casus olurdu. Kesin bir karar alana kadar saklamayı umduğum tek şeyi kazara ilk saniyede ağzımdan kaçırmıştım.

"Jo Marie?"

"Altı. Ailemi akşam yemeğine çağırdım."

Mark kahvesini yudumladı ve ikinci kapkeke uzandı. Ufak bir parçasını bölüp Rover'a yedirdi. "Bu aile buluşmasına neden benim katılmamı istiyorsun?"

"Neden olmasın? Otelin etrafında yaptığın işe bayılıyorlar. Seninle tanışmalarının zamanının geldiğini düşündüm."

"Neden?" diye bastırdı Mark tekrar.

"Çünkü öyle." Kanın yüzüme hücum ettiğini ve yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

Bana yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bakakaldı.

"Ailemle tanışmak istemez miydin?" diye sordum, durumu kendi lehime çevirerek.

"Tam olarak değil."

Kahkaha attım ve kafamı salladım. "Bana gerçek nedenini söyle?" diye şaka yaptım. Bütün planımın gözlerimin önünde parçalara ayrılmasını izliyordum.

Mark kaşlarını çattı. "Sosyal aktivitelerde pek iyi değilimdir."

"Bu sosyal aktivite değil, aile."

"Senin ailen," diyerek hatırlattı.

Bunu duymazdan geldim. "Benim evime gelmiştin."

Sanki geçen baharda yaptığım aktiviteye katılmasının şu anki konumuzla hiç alakası yokmuş gibi gözlerini kıstı.

"O da bir sosyal bir aktiviteydi ve sen gayet iyiydin."

"Hatırlarsan," dedi sertçe, "kısa bir süre öncesinde bacağımı kırmıştım ve ağır ağrı kesiciler kullanıyordum. Ben pek kendimde değildim."

"Bu çok saçma." Ona olan sabrımı yavaş yavaş kaybediyordum. "Şimdi, davetimi kabul edecek misin yoksa etmeyecek misin?"

Mark gözünü bile kırpmadan, "Etmeyeceğim," dedi.

Fena halde hayal kırıklığına uğramıştım ve belli etmemek için gayret ediyordum. Kulağa ne kadar aptalca gelse de duygularım incinmişti. Davetimi reddetmesini, beni reddetmesi gibi kabul ediyordum. Onu arkadaş saydığım bunca aydan sonra anlaşılan hata yapmıştım. Ben onu öyle kabul edebilirdim, ama o benim için böyle duygular taşımıyordu. Ben içinde kurabiyeler ve kapkekler gibi faydaları olan bir iştim.

"Kişisel algılama."

"Öyle yapmıyorum," diyerek yalan söyledim. Gözlerimdeki hayal kırıklığını okumuş olmalıydı.

"Dediğim gibi, böyle durumlardan kaçınıyorum."

Başka tarafa baktım ve başımı sallayarak onayladım. "Sorun değil, anlıyorum."

"Bu pek benlik değil Jo Marie," diyerek tekrarladı.

"Çok önemli değil," dedim, mümkün olduğunca sakin davranmaya çalışarak. Ayağa kalktım ve pantolonumun üzerindeki kalıntıları temizledim. Rover onları yalayıp yutmak için oradaydı. "En iyisi ben işime döneyim."

"Evet, ben de," dedi Mark ama hareket etmek için bir çaba sergilemedi.

Otele girerken gölgem ve daimi eşlikçim Rover, Mark'la kalmayı tercih etti.

Kapı kapanırken Mark'ın Rover'a homurdandığını duydum. "Olay şu ki, Jo Marie'nin ailesi ile uyuşabilir miyim bilmiyorum."

Mark'a güvence vermek istiyordum ama tereddütte kaldım. Sadece akşam yemeğini kendi amaçlarım için kullanmaya çalıştığım için belki de ben hatalıydım.

Bölüm 15

"Benim için kendi konfor bölgenin bu kadar dışına çıkmanı takdir ediyorum," dedi Tom. Rüzgâr, Puget Sound'un sularında ilerlemelerine yardım ediyordu. Tom uzaktaki Vashon Adası'nı gösterdi, bu sırada Blake Adası'nın etrafında bir tur atmışlardı.

Ellie dikkatlice dinliyor ve daha fazla yardım edebilmeyi umuyordu, ama buraya tamamıyla yabancıydı. Tom'la olmak hızla çarpan kalbinin sakinleşmesine yardımcı oluyordu. Başta Ellie tekneyle açılmaya korkuyordu ama Tom fazlasıyla sabırlı ve cesaret verici davranmıştı. Suyun üzerinde olmak Ellie'ye çok yabancıyken, rahatlaması ve güneşin, rüzgârın ve teknenin tadını çıkarması çok uzun sürmedi.

"Gerçekten tekneyle dolaşıyor olmamıza inanamıyorum," dedi Ellie. Onu hayrete düşüren teknenin yeşil suların üstünde giderken bu kadar yumuşak bir şekilde hareket etmesiydi. Tek ses, rüzgâr yön değiştirdikçe artıp azalan teknenin motor sesleriydi. Tom'un tekneyle açıl-

mayı sevmesine şaşmamalıydı. Harika bir gündü, hava idealdi ya da en azından Tom öyle demişti.

Ellie'yi yanına, yakına oturtmuştu ve kolunu onun omzuna atmıştı. Güneş Ellie'nin tenine iyi geliyor, onu ısıtıyordu. Arada sırada güneş beyaz bulutların arkasına saklanıyordu ve Ellie çıkarken yanına bir kazak almayı akıl ettiği için şükran duyuyordu.

"Bana sürprizimden bahsedecek misin?" diye sordu Ellie, öğrenmeye hevesli bir şekilde. Tom bu konuda biraz gergindi ve onu konuşturmayı umuyordu.

"Henüz değil." Ellie'nin onu daha fazla sorgulamasına fırsat vermedi. Bunun yerine, aşağı eğildi ve onu öptü, dudakları Ellie'nin dudaklarından ayrılamadı. Tom'un öpüşü derin ve açtı. Ellie bunun gerçekten olduğuna şaşırarak nefessiz kaldı.

Öpüşme sona erdiğinde, Ellie başını onun omzuna koydu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Öpücük için mi?"

"Evet," dedi hiç olmadığı kadar bütün ve mutlu hissederek. "Her şey için, gerçekten."

"Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam," dedi Tom, öylesine alçak sesle söylemişti ki Ellie onu doğru duyduğundan emin olamadı.

"Beni hayal kırıklığına uğratmak mı?" diye tekrarladı. "Bu imkânsız olurdu. Sen bugün ve ilerisi için hayal ettiğim her şeysin."

"Düşündüğünden daha yakışıklıyım, değil mi?" diye şakaya vurdu.

"Muhakkak."

"Muhakkak?" diyerek güldü Tom. "Bu eski moda bir sözcük, değil mi?"

"Ben de eski moda bir kızım."

Tom çenesini onun tacına sürttü. "Korunaklı bir hayat yaşamışsın."

Ellie bunu inkar edemezdi. "Annem, büyükbabam ve büyükannem bunun için çabaladılar."

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu hiç merak ettin mi?" diye sordu.

Düşünmemişti, gerçekten. Ellie'ye göre bu olağandı, başka türlüsünü bilmiyordu. "Hayır, aslında hiçbir zaman bu konuda pek düşünmedim."

"Haklısın, muhtemelen düşünmezdin."

Yüzünü göremese de Ellie sesinden kaşlarını çattığını duyabiliyordu. "Ben tek torundum ve büyükannem bana kötü bir şey olacak diye korku içinde yaşardı," dedi Ellie, geçmişi düşünerek.

"Ne gibi?"

Ellie iç geçirdi, "Hiçbir zaman tam olarak ne olduğunu bilemedim, ama oldukça eminim ki babamla alakalıydı."

"Şaka yapıyorsun?"

"Yapmıyorum," diye güvence verdi Ellie. Babasıyla hakkında yaptıkları yorumların, Ellie odaya girdiğinde birdenbire kesildiğini hatırlıyordu. Babasının adının bir kereden fazla gergin fısıltılar arasında bahsinin geçtiğini anımsayabiliyordu.

"Onun ne yapacağını sanıyorlardı?" diye sordu Tom ama sesi alınmış gibi geldi, oysa bunun hiçbir mantıklı yanı yoktu.

Ellie pek emin değildi. "Söyleyemem. Aslında epey tuhaf, değil mi?"

"Evet. Belki babanın gelip seni uzaklara götürmesinden

korkuyorlardı. Bu senin neden evde eğitim görmene karar verdiklerini de açıklar."

Ellie hemen kafasını salladı. "Bundan başka nedenler de vardı."

"Ne gibi?" diye sordu.

"Biliyorsun, benim büyükannem ve büyükbabam çok yaşlıydı. Bir keresinde grip olduğumda büyükannem de hastanelik oldu. Herkes çok merak etmişti onu."

"Ve sen suçlu hissetmiştin."

"Yuvadaydım o zamanlar. Hâlâ büyükannem benim yüzümden hasta olacak diye nasıl berbat hissettiğimi hatırlayabiliyorum." Doğal olarak bir çocuğun geçirdiği küçük bir hastalığın yaşlı birine daha fazla zarar verebileceğini anlayamayacak kadar gençti.

"Diğer bir deyişle, dışarıdan virüs getirme ihtimaline karşılık koruma amaçlı olarak evde eğitim gördün?"

"Evet ama evde eğitim almak kötü bir şey değildi Tom. Öğretmenim büyükannemdi, çünkü annem bütün gün çalışıyordu. Her türden gezi ve ders her zaman eğlenceliydi."

"Büyükannen seni etrafta gezdirirken hastalanmaktan endişe etmiyor muydu? Seninle olmanın mikropları uzak tuttuğunu mu düşünüyordu?"

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, ciddiyim. Endişeli değil miydi?"

"Görünüşe göre değildi." Şimdi düşününce, bu Ellie'ye pek mantıklı gelmedi.

"Peki ya sosyal gelişimin?" diye sordu Tom. "Arkadaş edinmene izin var mıydı?"

"Birkaç tane. O kadar kötü değildi Tom. Hapishane-deymişim gibi konuşuyorsun. Öyle değildi."

"Flört edecek yaşa gelip büyüdüğünde ne oldu?"

Bunu açıklamak daha zordu. "Kimseyle çıkmadığımı düşünüyorsun ama çıktım," dedi Ellie, biraz savunmacı bir şekilde.

"Büyükannenin, büyükbabanın ve annenin kabul edilebilir saydığı bir erkekler listesi var mıydı?" diye sordu Tom. Bir kez daha sesinde hafiften alay seziliyordu. Ve gerçekten, buna gerek yoktu. Hayatın pek çok gizli tuzağından sevilerek korunmuştu.

"Ben birileriyle çıkacak yaşa geldiğimde, büyükannem de büyükbabam da ölmüşlerdi."

Tom onların ölümüyle ilgili bir şey sormadı ve Ellie minnettar oldu. O ve annesi ikisinin ölümünü zor atlatmışlardı.

"Bana ilk randevunu anlatsana," diye teşvik etti Tom.

Ellie kahkaha attı ve Tom da kıkırdayarak ona katıldı. "Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Anlat hadi," diye ısrar etti Tom.

"Dişlerimde teller vardı ve annem elbise giymemde ısrarcı olmuştu. Randevumda o kadar utangaçtım ki tüm akşam sanırım iki kelime bile etmedim. Şükürler olsun ki sinemaya gitmiştik ve çok fazla konuşma gerekmiyordu."

"Kaç yaşındaydın? On üç, on dört?"

"On altı."

Ellie, Tom'un onu saran kolunun hafifçe gerildiğini hissetti. "On altı," diye tekrarladı.

"On beş yaşımda bir kere dansa gitmiştim, ama kimse beni dansa kaldırmadı."

"Oregon'daki oğlanlar kör müydü?" diye sordu inanamayarak.

Ellie gülümsedi, Tom'un onun adına sinirlendiğini görünce gülümsedi.

Sonra konuyu değiştirmek istediği için, "Senin ilk hatıran ne?" diye sordu.

"Benim ilk hatıram," diye tekrarladı Tom yavaşça. "Bakayım. Ah, evet." Devam etmeden önce onu şakağından öptü.

"Ailemle bir piknikteydik. Annem yere bir battaniye sermişti ve harika bir öğle yemeği yedik. Yakında bir nehir vardı ve ben elimde bir kapla balık yakalama umuduyla nehrin aşağısına doğru gittim."

"Bir kapla?"

"En iyi yolu budur," diye ısrar etti.

"Kaç yaşındaydın?"

Tom omuzlarını silkti. "Üç ya da dört yaşında olmalıydım. Ufak bir balık gördüğümü hatırlıyorum ve babama ne kadar iyi bir balıkçı olduğumu göstermek için onu yakalamayı istiyordum. Akan suyun kenarına basma hatasını yaptım."

"Ve kaydın?"

"Sakin bir nehir olsa da akıntı ayaklarımı yerden kesti ve kapıldım. Annemin çığlık attığını ve babamın nehre doğru koştuğunu hatırlıyorum. Babam suya atladı ve beni yakalayıp kollarımın altından tutarak çıkardı."

"Balığı kayıp mı ettin?" diyerek takıldı Ellie.

"Ve kabı da. Bu beni her şeyden çok üzmüştü." Ellie'yi tekrar öptü ve ardından sordu: "Senin ilk hatıran ne?"

"Bir yerde okumuştum, neredeyse her zaman ilk hatıramız bizi korkutan bir şey içerirmiş."

"Sen de korkmuş muydun?" diye sordu Tom

"Korkmuştum ama akıntının beni sürüklemesinden değil. Annem beni yatırıyordu ama yorgun değildim."

"Kaç yaşındaydın?"

"Bilmiyorum ama hâlâ bebek karyolasında yatıyordum. Bunu bilmemin nedeni de kafam yastıktayken parmaklıkları gördüğümü hatırlıyor olmam."

"Çok küçükmüşsün."

"Gerçekten küçük," diye hemfikir oldu Ellie.

"Ne oldu?"

Ellie gözlerini kapadı. Sanki sadece birkaç yıl önce olmuş gibi zihninde o hatıra hâlâ canlıydı. "Her nedense, annem şifonyerin üzerinde babamın bir fotoğrafını tutuyordu. Fotoğrafı dışarı çıkarıp ona bakmış ve yerine koymamıştı."

"Sence onu seviyor muydu?"

"Seviyordu, kendi yoluyla ama bence korkuyordu."

"Neyden?"

"Beni sıkıştırma, hâlâ bebek karyolasındaydım."

"Doğru, pardon."

Ellie bundan keyif alıyordu. Tom'la konuşamayacağı hiçbir şey yok gibiydi. "Babamın resmini görmek istemiştim. Şifonyerin üstünde, büyükannemin özellikle orası için anneme ördüğü tığ işi bir örtü vardı. Eğer o örtüyü çekiştirirsem babamın fotoğrafına uzanabileceğimi düşündüm."

"Peki ne oldu?"

"Şifonyerin üzerinde annemin çok sevdiği bir vazo da vardı, sevdiği bir antika ve-"

Tom araya girdi. "Vazo düştü ve binlerce parçaya ayrıldı."

"Hey, bu benim hikâyem," dedi Ellie ve onu kaburgalarından dirsekledi.

"Olan buydu ama, değil mi?"

"Evet." Bugün bile Ellie karyolasının parmaklıkları arasından o kırık vazoya baktığını hatırlayabiliyordu. Sonunda, olması gerektiği gibi uykuya dalarken zihni korku ve poposuna yiyeceği şaplağın beklentisiyle doluydu.

"Ve sen korktun," dedi Tom onun için. "Peki ne oldu?"

"Ondan sonrasını hatırlamıyorum."

"Yani okuduğun şey ikimizin durumu için de doğru. Her ikimiz için de korkutucu anılardı."

"Evet, öyleydi."

"Babanın fotoğrafını görebildin mi sonunda?"

"Hayır. O kadar küçüktüm ki örtüyü tekrar çekiştirirsem bu sefer başka bir şeyin düşüp kırılacağından korkuyordum."

"Üç ya da dört yaşındayken bile akıllı bir bıdıkmışsın."

Ellie, Tom'un tekneyi döndürdüğünü görebiliyordu ve koya geri dönüyorlardı.

Ellie, annesiyle gece yarısından sonra konuşmasının kulağa önemsiz gelmesini umarak, "Dün gece otele geri geldiğimde annemle konuştum," dedi.

"İddiaya girerim ki endişelenmiştir."

"Anlaşılabileceği üzere." Her ne kadar birçok açıdan böyle olsa da annesini bir kontrol manyağı olarak resmetmek istemiyordu.

"Doğru," dedi Tom aynı esnada, ama ikna olmuş görünmüyordu. "Bir yabancıyla buluştun. Onun onaylı erkek listesinde olmayan, tanımadığı biriyle."

"Sen benim için yabancı değilsin," diye ona hatırlattı Ellie. "Bir gün annemle tanışmanı çok isterim ve onun

hakkında kötü düşünmemeni de. O hep iyi bir anne olmuştur."

"Aşırı korumacı,"

"Evet."

"Baskın."

"Belli bir noktaya kadar, evet ama en nazik biçimde."

"Kendi hayatını seninkine zincirlemiş Ellie."

Doğru söylüyordu ve Ellie daha önce hiç bu şekilde ifade edildiğini duymamış olsa bile, Tom haklıydı.

"Benimle buluşmak dışında, annenin yapmana izin vermediği herhangi bir şey yaptın mı hiç?" diye sordu.

"Elbette yaptım," diye ısrar etti Ellie.

Tom bunu inanmayı zor buluyormuş gibi kıkırdadı. "Ne gibi?"

"Mesela, ilk randevuma giderken o beyaz elbiseyi giymemi istemişti ama ben pembe elbisede ısrar ettim."

"Neden beyaz olanı değil?"

"Çünkü bir düğüne gidiyor gibi görünüyordum."

Tom güldü. "Bu tartışmayı kim kazandı?"

Ellie iç çekti. "Annem."

"Yani ilk buluşmanda nedime gibi giyinmiştin."

"Hayır," diyerek onu hızla düzeltti Ellie. "Nedimeden çok kilisedeki çiçekçi kızlara benziyordum."

Marina görününce Tom ayağa kalktı. "Sence iki dakikalığına dümeni tutabilir misin?"

"Ben mi?"

"Merak etme. Sorun olmayacak. Yelkenleri indireceğim ve sen ne olduğunu anlayana kadar geri dönmüş olacağım."

Ellie bundan ciddi anlamda kuşkuluydu. "Peki." Tam da konfor alanının dışında olmaktan bahsederken. İki

eliyle dümeni kavrayarak tuttu. Önceden, Tom ona direğe bağlı küçük parçadan gözünü ayırmadan rüzgârın yelkenlere estiğinden nasıl emin olacağını göstermişti.

Lafına sadık kalarak, Tom birkaç dakikada yelkenlerin ikisini de alçaltmıştı ve sonra marinaya doğru ilerlediler.

Ellie yukarı doğru baktı. Kıyı capcanlıydı, kaldırımlar ve park kalabalıktı. Bir tarafa doğru çiftçi pazarı uzanıyordu ve rağbet görüyor gibiydi.

Tom tekneyi ayrıldıkları yere demirledi. Sadece az bir çabayla, rıhtıma atladı ve tekneyi bağladı. Sonra yelkenleri korumak için hızla topladı.

İşini bitirdiğinde yukarı baktı ve Ellie'ye dönene kadar tereddüt etti. "Sürpriz için hazır mısın?" diye sordu.

"Tabii." Tom yine o tuhaf bakışlara kavuşmuştu. Gözlerinde belirsizlik ve pek adlandıramadığı bir şey daha vardı.

Tom onun elinden tutarak rampadan yukarıya, kıyıdaki parka yönlendirdi. "Burada tanışmanı istediğim biri var," dedi. Ellie'nin elini saran avucu daha sıkıydı artık.

"Kim?"

Tom ona bakmadı. "Babam," dedi. Orta yaşlı bir adam onlara doğru bir adım attı ve Ellie'nin kollarından aşağı bir ürperti indi.

"Bu benim babam," dedi Tom. "Benim üvey babam," diye düzeltti.

"Merhaba" dedi Ellie, onun babasına gülümseyerek. Adam çekiciydi, şakaklarındaki gümüşi saçlar ise ayrıca bir hava katıyordu. Gözleri koyu ve ciddiydi ama onlarda da Tom'un gözlerinde gördüğü aynı belirsizlik vardı. "Ben Eleanor," dedi.

"Sen Ellie'sin," dedi diğer adam. "Ve ben senin babanım."

Bölüm 16

Maggie'nin aklı allak bullak olmuştu. Bu gerçekten oluyor olamazdı. Hamile olamazdı, sadece olamazdı. Bir hamilelik hayatını, evliliğini ve geleceğini mahvederdi.

"İyi misin?" diye sordu Roy, Sedir Koyu'nun çevresini arabayla gezerken. Seçeneklerin üstünden geçtikten sonra, Bremerton feribotuyla Seattle'a gitmeye ve günü kıyıda geçirmeye karar vermişlerdi. Pike Place Pazarı'nı ziyaret edeli ve şehrin sunduğu turistik aktivitelerinin keyfini çıkaralı birkaç yıl olmuştu.

Maggie elinden geldiğince gülümseyerek kocasına, "İyiyim," diyerek güvence verdi. Şu durumda, korkusunu ve gerginliğini kocasından ne kadar saklayabileceğinden emin değildi. Kesin olan tek bir şey vardı: Daha önce yaptığı gibi itiraf edemez, her şeyi söylemez, anlatamazdı. Bu felaket olurdu. Evlilikleri zaten zar zor ayakta kalmayı başarabilmişti. Bu kadar çabuk bir başka darbe onları mahvederdi.

Roy neşeli bir ruh halindeydi, radyoda çalan Katy Per-

ry şarkısına ıslıkla eşlik ediyordu. Samimi konuşmalarının ardından, kaygısız ve neredeyse mutlu gözüküyordu. Maggie kocasını en son ne zaman bu kadar umarsız gördüğünü hatırlayamıyordu. Dünyada hiçbir endişesi yok gibiydi.

Maggie içinse böyle olduğu söylenemezdi. Kolları ve bacakları ağırlaşmış gibi hissediyordu. Kuşku ve korku nefes almasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Panik içindeydi, kalbi güm güm atıyor, midesi kalkıp iniyordu. Delirmeden önce bilmesi gerekiyordu.

"Hayatım bir eczane bulmamız sorun olur mu?" diye sordu, becerebildiği kadar düz bir sesle. "Dün aldığımız anti asitleri otelde bırakmışım."

Roy birden endişeye kapıldı. "Yine miden mi?"

"Evet, kusacak gibiyim." Ama kocasının sandığı nedenden dolayı değildi. Elini karnının altına bastırdı.

"Umarım grip olmamışsındır. Otele geri dönmek istersen, sadece söyle."

"Hayır, hayır, Seattle'a gitmeyi dört gözle bekliyorum." En azından meşgul olursa, yüzleşeceği kâbustan aklını uzaklaştırabilirdi.

"Feribotla gitmek harika olacak," dedi Roy, o kadar hevesliydi ki sesi küçük bir çocuk gibi çıkıyordu.

"Eğlenceli olacak," dedi Maggie. Deniz yolculuğundan hep keyif almıştı. Manzara görülmeye değer olurdu, özellikle şimdi güneş çıkmışken. Hava bundan daha mükemmel olamazdı.

"Sanırım sonraki köşede bir eczane görüyorum," dedi Roy.

"Harika."

Roy park alanına doğru döndü. Daha o motoru dur-

durmadan, Maggie emniyet kemerini çözmüştü bile. "İçeri koşacağım ve hemen dönmüş olacağım."

"İstersen ben gidebilirim," diye önerdi Roy.

"Teşekkürler ama gerek yok." Anti asitlere ihtiyacı yoktu, o gebelik testi istiyordu. Bir an önce öğrenmeliydi, yoksa deliye dönecekti. Roy eczaneye uğramak istemesinin gerçek nedenini bilemezdi.

Eczaneye olan yolu yarılamıştı ki kocası penceresini indirdi ve arkasından bağırdı: "İki şişe de su al lütfen."

"Tamamdır." Bir kere içeri girdikten sonra, hamilelik testlerinin bulunduğu koridoru bulması bir dakikasını aldı. Hızla iki şişe suyu da kaptı ve o acele içinde neredeyse anti-asitleri unutuyordu. Hepsini almak beş dakikadan az sürmüştü. Kocasının yanına dönmeden önce testi çantasına sakladı.

Feribot *gelmeden hemen* önce Bremerton'a ulaştılar. Roy parayı ödedi ve bir sonraki feribotu bekleyen uzun araba kuyruğuna katıldılar. Birkaç dakika içerisinde feribotu koya girerken gördüler.

Tepelerinde, bulut beneklerinin arasında kanatlarını açarak tembelce daireler çizen bir kartal uçuyordu. Onu önce Roy gördü ve bu Maggie'nin ne kadar aklının karışık olduğu düşünülürse şaşırtıcı değildi.

"Görüyor musun?" diye sordu Roy, ufka doğru işaret ederek.

Maggie yukarı baktı ve gözlerini kıstığında kuşun beyaz kafasını gördü. Birkaç karga kartalı takip ediyordu, ama bu iri kuşu yakalama şansları yoktu.

"Başında beyaz tüyler olmasına rağmen, bu kuşlara neden kel kartallar dendiğini hiçbir zaman anlayamamışımdır," dedi Roy.

"Ben de."

"Hey, şuna bak," diye fısıldadı kocası, mavi yeşil suları işaret ederek. "Bundan daha güzel bir şey olamaz, değil mi?"

Manzara muhteşemdi, ama Maggie bunu takdir edemeyecek durumdaydı. Evliliklerinde yeniden kurdukları bağa bir hamileliğin ne anlam katacağını hayal etmeye çalışıyordu. Bir bebeği olacağını söylerse Roy'un ne yapacağını düşünmeye dayanamıyordu. Bu çocuğun -eğer varsa- babasının bir gecelik sadakatsizliğin sonucu mu yoksa Roy'dan mı olduğunu bilemiyordu.

Hamileliği uzun süre sır olarak saklayamazdı. Roy tahmin ederdi... Ah, Tanrım, ne kadar çok düşünüyordu böyle. Daha elinde kesin sonuç bile yoktu, ama gönlünde... Biliyordu.

Maggie'yi şaşkına çeviren ise bu ihtimali önceden düşünmemiş olmasıydı. Riski biliyordu... Çok seyrek beraber olmaya başladıklarından, Maggie doğum kontrol haplarını almakta rahat davranmaya başlamıştı. Üçüncü çocuklarını doğurmaya karşı değildi ve bir noktada, Roy'la ailelerini genişletmek hakkında konuşmuşlardı.

Bir bebek.

Tanrı aşkına, ne yapacaktı? Oğullarına hamile kaldığında çok mutlu olmuş ve heyecanlanmıştı. Roy da öyle. Kocası hissettiği sevinçli bekleyişi sevgi dolu ve nazik şekilde dışarı yansıtmıştı. Maggie, Jaxon'a hamile olduğunu öğrendiği zamanı anımsadı. Kocası kollarını ona dolamış ve ayaklarını yerden keserek Maggie'yi kaldırmış, kahkaha atarak onu döndürmüş ve döndürmüştü. Ne kadar mutlu olduğu ortadaydı. Roy annesine ve babasına söylemek

için bekleyememişti. Jaxon ilk torundu ve Roy'un annesi ile babası onlar kadar heyecanlanmıştı. Oğullarının doğumundan on beş ay sonra ise Maggie, Collin'e hamile olduğunu keşfetti. Bu ikinci hamilelik planlanmış değildi, ama bu kocasının memnuniyetini azaltmadı. İkinci çocuğunun haberine de en az ilkine olduğu kadar sevinmişti. Buna rağmen Collin doğduktan sonra, Roy gizlice küçük bir kız olmasını ümit ettiğini itiraf etmişti.

Feribot rıhtıma yanaştı ve uzun araç kuyruğu ilerlemeye başladı. Yakında sıra onlara gelecekti. Mümkün olduğunda, Maggie bir kadınlar tuvaleti bulacak ve gebelik testini de yapmak üzere yanında götürecekti. Sonuç olumlu çıkarsa, Roy'a ne zaman ve nasıl anlatacağına karar verecekti.

Kulağa çılgınca gelse de kaçmak ya da kafasını yorganların altına sokup bir daha yataktan hiç çıkmamak istiyordu. Hamile kalma ihtimalini bir kez bile aklına getirmemiş olması tuhaf geliyordu.

Oysa ne kadar saçma davranabilmişti?

Onu tanıyan herkes o geceki davranışını öğrense şoka girerdi. Maggie her zaman söz dinleyen biri, mükemmel bir eş ve anne olmuştu. O geceye kadar, akıllıca seçimler yaptığını hissederdi. Annesi, kızının kocasını aldattığını duysa hayatta inanmazdı. Aslında kendi de inanmakta zorlanıyordu.

O gece Roy'la Katherine hakkında kavga ettikten sonra, Maggie evliliğinin bittiğine inanmıştı. Birbirlerine nefret dolu, bıçak gibi kesen sözler söylemişlerdi. Karşılıklı aşağılamalarla ve suçlamalarla hiç acımadan saldırmışlardı. Diğer kadına yazdığı mesajları okuduktan ve o nefret dolu

sözcükleri söyledikten sonra Maggie evden kaçarcasına çıkmıştı. Her şeyi düzeltmenin, geri dönmenin mümkün olmayacağına ikna olmuştu.

Delirmiş gibi ağlarken, nereye gideceğine dair en ufak bir fikri bile olmadan çıkmıştı. Anne babasının evine koşmak istemiyordu. Onlara Roy'un duygusal aldatmasını ve boşanacaklarından emin olduğunu anlatmak çok aşağılayıcı olurdu. Bir arkadaşı aramak daha iyi olurdu. Gerçek şuydu ki, kocasının başka bir kadınla ilişkisinin olduğunu birine itiraf etmek zorunda kalmak, en basit haliyle çok utanç verici ve alçaltıcıydı.

Kırmızı ışıkta geçip bir başka arabaya çarpmaktan son anda kurtulan Maggie, araba kullanmak için fazlasıyla üzgün olduğunu fark etti. Bulduğu park yeri bir barın önündeydi ve eğer sinirlerini sakinleştirecek bir şeye ihtiyacı varsa doğru yerdeydi. Bütün olan bitenden sonra, neden olmasındı? Roy'un eve onunla ve oğlanlarla yemek yemek için geç geldiği gecelerin sayısını unutmuştu. Şimdi biliyordu ki o gecelerin çoğunda Katherine'le iş sonrası içmek için buluşuyorlardı. Kocası, onunla ve oğullarıyla vakit geçirmektense eski kız arkadaşıyla vakit geçiriyordu.

Bara girip meyve aromalı bir içki ısmarladı, yaban mersini suyundan daha sert değilmiş gibi kafasına dikti. İkinci içkisini bitirdiğinde sınıra ulaştığını biliyordu. Şimdiden başı dönüyordu.

Sonra Steve adında bir adam iltifatlar eşliğinde ona bir içki yolladı. Kısa süre sonra Maggie'ye masasında katıldı ve durmadan konuştular. Maggie'nin yanına oturdu ve kocasından duymak istediği ama çok uzun zamandır duymadığı bütün o şeyleri söyledi.

Çok hoş ve komikti. İçtikçe, daha fazla esprili oluyordu. Dört içkiden sonra, Steve onu öptü. Ve Maggie buna izin verdi. Tatlı ve hafif bir öpücüktü. Maggie neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Roy onu aldığı en değerli hediyeymiş gibi öpeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Öpücükler inanılmaz iyi gelmişti. Birkaç öpüşme ve danstan sonra, Steve daha özel bir yere gitmeyi önerdi. Maggie bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu, ama araba kullanabilecek durumda değildi. Onu geri çevirdi ve Steve buna da uyum sağladı. Maggie'nin evli olduğunu biliyordu ve kendisinin de evli olduğunu söylemişti. İkisi de yalnız, acı içindeki insanlardı.

Steve ona bir bardak kahve ısmarlamayı teklif etti. Hemen sokağın aşağısında bir restoran vardı ve bu yapılacak en mantıklı şey gibi geldi. Ne yazık ki hiç restorana gidemediler. Kapıdan çıkar çıkmaz, Steve onu yine öpmeye başladı. Dediğine göre, ona karşı koyamadığını fark etmişti. Maggie orada, binanın yan duvarına yaslanıp birkaç saat önce tanıştığı bir adamla sevişirken, evliliğinin bittiğinden emindi.

Durdurmak için göstermelik bir girişimin ardından, Maggie teslim oldu. Neden kendini seviliyor ve çekici hissetmesindi ki? Ve arzulanıyordu. Roy, Katherine'e sahip olabilirdi ve Maggie kocasının hayatında ikinci sırada olmaktan bıkmıştı.

Geceyi Steve'le bir otel odasında geçirdi ve ertesi sabah yalnız uyandı. Kafası akşamdan kalma olduğu için zonkluyordu ve yaptığı şey yüzünden midesi bulanıyordu. Duş aldıktan ve bütün vücudunu kızarana kadar sıkıca ovduktan sonra telefonuna baktı ve Roy'dan gelen on yazılı ve

sesli mesajı gördü. Kocası nerede olduğunu bilmek için çaresizce çırpınmıştı. Çocukları kız kardeşinin evine götürmek zorunda kalmıştı. Konuşmak istiyordu. Üzgündü. Maggie'den haber almaya ihtiyacı vardı.

Kocasıyla buluşmayı kabul etti. Karşı karşıya oturduklarında, Maggie saldırgan ve öfkeliydi. Roy her şeyden dolayı pişmandı. Katherine'le arasında her şeyin bittiğine söz verdi ve bir daha onunla iletişime geçmeyeceğine dair yemin etti. Katherine'in çalıştığı şirketle de yollarını ayıracağını söyleyecek kadar ileri gitti.

Roy gözlerinde yaşlarla Maggie'den af diledi ve bir daha asla onu böyle bırakıp gitmemesi için söz aldı. Gecenin büyük bölümü boyunca nerede olabileceğini düşünerek meraklanmıştı. Tanrı aşkına, neden telefonlarına cevap vermemişti?

Maggie o sabah uyandığında, yapmış olduğu şeyi kocasına asla söylemeye niyeti yoktu. Ama bu gözyaşlarıyla dolu özürden sonra kendine saklayamazdı. Maggie de pek masum değildi ve dahası çok üzgündü. Böylece olan her şeyi anlatıverdi.

Uzun bir süre boyunca Roy hiçbir şey söylemedi. Bir kelime bile. Anlattığı şeylere inanmayı reddediyormuş gibi Maggie'ye bakakalmıştı. Onu kim suçlayabilirdi ki? Maggie, bir insanın tek gecelik ilişki yaşayacağından şüphelenecceği son insandı.

Ve bu sabaha kadar kocası o gece hakkında konuşmayı dahi reddetmişti. Arabanın motorunun çalıştığını duydu ve bu onu şimdiki zamana geri döndürdü. Kocası önündeki aracı feribota kadar takip etti. İkinci kata yönlendirilmişlerdi ve kafeteryaya giden merdivenlerin yakınına park ettiler.

Roy motoru kapattı. "Kilometrelerce uzakta görünüyorsun."

Maggie her şeyin iyi olduğuna dair güvence vermeyi umarak gülümsedi.

Roy eline uzandı, nazikçe kendi elinin içine aldı. "Olanlar hakkında konuşmak istemiyordum... Ve sonuçları hakkında. Her şeyi halının altına süpürmek istediğimi söylerken haklıydın."

Maggie başını eğdi. "Seni suçlayamam. Ben de aynı şeyi yapmak istedim."

"Ama sonunda bu bizi yok edecekti. Haftalardır hissettiğimden daha iyi hissediyorum."

Maggie kendini zorlayarak gülümsedi. Tüm kalbiyle aynı huzur hissini hissettiğinin garantisini vermek istiyordu, ama bu bir yalan olurdu. Çok büyük bir yalan.

"Haydi, daha öne gidelim," diye önerdi Roy.

Maggie seyir güvertesine doğru merdivenleri tırmanırken onu destekleyemeyecek gibi hissettiriyordu. Feribotun her iki tarafında pencereleri boyunca uzanan bej oturma kabinleri ve ortadaysa sıralar halinde sandalyeler vardı. Roy karısını dışarı açılan kapılara doğru yönlendirdi.

Güverteye çıktıklarında, güneş ılık bir biçimde parlarken rüzgâr Maggie'nin saçlarını yüzüne savurdu. Feribot rıhtımdan uzaklaşıp Seattle'a doğru hareket ederken düdüğü yüksek bir sesle çaldı. Martılar yolculardan gelecekleri bekleyerek feribotu takip etti. Bir genç kızarmış patatesi fırlatmak üzere kolunu havaya kaldırdı. Kocaman bir martı aşağı doğru inişe geçti ve parmaklarının arasından patatesi kaptı.

Maggie devasa feribotu yanlarından tokatlayan dalgala-

ra baktı. Koyu yeşil su onu cezbediyordu. Buradan atlamak ve Puget Sound'un derin sularında kaybolmak ne kadar da kolay olurdu. Böylece gelecekle yüzleşmek zorunda kalmazdı. Düşüncesizliğin sonuçlarıyla asla yüzleşmek zorunda kalmazdı. Bu üzüntüyü hak etmiyordu. Tanrı'ya isyan etmemek için var olan bütün gücünü kullandı. Her şey çok yanlıştı.

Roy gelip arkasında durdu, ellerini omuzlarına koyarak onu rüzgârdan korudu. Kulağına doğru eğilerek, "Seni seviyorum Maggie, tüm kalbimle ve ruhumla seni seviyorum," dedi.

Maggie sırtını ona yaslayıp kafasını onun çenesinin altına sıkıştırdı ve gözlerini kapadı. Şu anda sevgisi güvendeydi, ama ona bir kere hamile olduğunu söylediğinde, onu daha ne kadar seveceğini merak ediyordu.

"Bana üniversitedeyken yazdığım mektuptakilerin hâlâ geçerli olup olmadığını sormuştun," diye devam etti Roy. "Tereddüt etmemeliydim. O zaman da şimdi de her sözcüğü doğru. Biz beraber olmak için yaratılmışız. Sen benim ruh ikizimsin."

Maggie döndü ve yüzünü kocasının göğsüne yasladı. Gözyaşlarına boğulmamak için kendini zorladı.

"Tuvaleti kullanmak için gidiyorum," dedi Maggie kocasına. Net bir cevaba ihtiyacı vardı.

"Ben de seninle içeri geleceğim. Bir fincan kahve ister misin?" diye sordu.

Testin sonucunu almak beklediğinden uzun sürerse Roy'u meşgul tutmak istediğinden, "Çay," dedi Maggie. "Nasıl sevdiğimi biliyorsun."

"Bize iki yer tutarım."

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi.

Neyse ki tuvalet kalabalık değildi. Maggie dar tuvalet bölmesine girdi ve gebelik testini çantasından çıkarıp hemen talimatları okudu. Beş dakika. Kaygılarını giderecek ya da dünyasını yerle bir edecek zaman bu kadardı.

Beş kısa dakika.

Ancak hiç kısa değillerdi. Beklerken delireceğini düşündüğü, saniyeler acı verici şekilde ilerliyordu.

Ancak sonucu alması beş dakika sürmedi. Cep telefonunun ekranında geri sayımın sona ermesine saniyeler varken test kuşkularını doğruladı. Maviydi.

Hamileydi.

Bölüm 17

"Bu... Bu benim babam," diye tekrarladı Ellie, tekrar konuşabildiğini fark edince.

Karşısındaki adam da onun hissettiği kadar hantal ve rahatsız gözüküyordu. Kaşlarını çattı ve açıklamasını beklercesine Tom'a döndü. Bunların hiçbiri anlamlı gelmiyordu. Ona bir sürprizden bahsetmişti, ama tabii ki bu o olamazdı.

"Merhaba Ellie," dedi yaşlı adam.

Ellie ona karşılık vermedi, bunun yerine gözlerini Tom'dan ayırmadan konuştu. "Anlamıyorum."

"Bunun bir tür şok olduğunu biliyorum..."

"Bir tür mü?" diye tekrarladı Ellie, kuşkucu bir biçimde.

"Açıklamam için bana bir şans ver."

"Lütfen açıkla."

Tom bir piknik masasını işaret etti; bu büyük bir aile birleşmesiymiş de herkes birbirine sarılıyor olmalıymış gibi hepsinin oturmasını önerdi sessizce.

Ellie kafasını salladı. "Hayır... Hayır..."

Bu, Tom mangalda sosisleri pişirirken Ellie'nin bir masa örtüsü çıkarıverip birkaç tabak yerleştireceği bir aile gezisi değildi.

"Annen ve ben boşandıktan sonra Tom'un annesiyle evlendim," dedi babası olduğunu iddia eden adam.

Ellie onu engellemek istermiş gibi elini havaya kaldırdı. "Ben Tom'a sordum. Bunu açıklayacak kişi de o olmalı."

"Ben... Ben babam için seni bulmak istedim," dedi Tom.

"Beni bulmak mı?" diye tekrar etti Ellie. "Beni bulmak?" Herşey bir anda zihninde bir bir sıralanmaya başladı. İnternetteki kitap kulübü, iletişim kurarken ve kendini tanıtırken Ellie'yi elde etmeye çalışması becerikli bir stratejiydi. Azar azar, günden güne, her seferinde biraz daha güvenini kazanarak. Tom ile tanışmaları kazara veya kaderin cilvesi sonucu olmamıştı, dikkatlice tasarlanmıştı. Ellie'yi aramış, ilgi alanlarını keşfetmiş ve ardından buluşmalarına manipüle etmişti.

Ellie iki adım geriledi. "Başından itibaren bunu planladın... Kim olduğunu sakladın ve beni kullandın. O da bu işin içinde miydi?" diye sordu, kafasını babasına doğru işaret ederek.

"Bu, sana olduğu kadar bana da sürpriz oldu," diye mırıldandı Scott Reynolds. "Kısa bir zaman öncesine kadar... Bu sabaha kadar aslında, bununla ilgili hiçbir şey bilmiyordum."

Elbette Tom bu yüzden huzursuz ve rahatsız gözüküyordu.

Diğer bir deyişle, babası hiçbir zaman onunla temasa

geçme niyetinde olmamıştı. Kızıyla tanışmak babasının yaptığı ya da dilediği birşey değildi. Annesiyle onu terk etmişti ve yeni bir aile, yeni bir hayat bulmuştu. Sayısız kez Tom üvey babası hakkında konuşmuştu, her zaman ondan baba diye bahsederdi. Baba böyle yaptı. Baba şöyle yaptı.

Onun babası. Tom, Ellie'nin *babası* tarafından yetiştirilmişti. Tom aslında onun için birşey hissetmiyordu. Sevmiyordu. Bu kadar derinden ilgilendiği kişi *babasıydı*.

"Hayatından sorumlu olan adamı tanımak senin hakkın," dedi Tom. "Bunu bana sen kendin söyledin. Lütfen Ellie, bana açıklamam için bir şans ver."

Tom onunla paylaştıklarını almış ve ona karşı kullanmıştı. "Açıklamana izin mi vereyim?" diye tekrarladı Ellie, aklı bir helikopterin dönen pervanesi gibi uğulduyordu ama tek fark havalanıp uzaklaşamamasıydı. Bunun yerine yüzleşmek zorunda bırakılmıştı... Gerçi neyle olduğunu bilmiyordu.

"Scott iyi bir adam. En azından ona fırsat ver ki-"

"Hayır," diyerek bağırdı ve vurgulamak için kafasını salladı. Tom'a döndü ve sesi titreyerek, "Beni kullandın," dedi.

"Hayır," diye itiraz etti Tom, hemen kendini savunarak. "Öyle olmadı."

Ellie ona inanmayı reddetti. "Beni Facebook'ta bulman kazara değildi. Bunu sen kendin söyledin."

"Öyle ama başlangıçta. Babam sen ve annenden öylesine bir pişmanlıkla ve üzüntüyle bahsediyordu ki. Kendi kanından, canından olan insanları tanımasının hakkı olduğunu hissettim."

Ellie bunların hiçbirini dinlemeye istekli değildi. Hem

zaten babasının söyleyecek birşeyi olmadığını fark etti. "Beni arayanın o değil de sen olmasını çok ilginç buluyorum." Yaşlı adama işaret etti. "O benimle uğraşma zahmetine girmezdi, değil mi?" Yaşlı adama suçlayan gözlerle baktı. Onsuz olduğu tüm yıllar, babasına kavuşmaya can attığı bütün o yıllar...

Şu anda bile babasının kendi adına söyleyecek bir şeyi yoktu. Ellie'ye bakmaya bile zor katlanıyor gibiydi. Olması gerektiği gibi kendinden utanıyordu. Kendi canından olan çocuğu terk etmiş ve yeni bir yuva kurmuştu.

Anında başka bir farkındalık Ellie'yi vurdu ve bu beyninde bir araya gelmiş, düzgünce toparlanmış gerçeklerden daha acıydı. Tom Sedir Koyu'na gelmesini söylemişti, ama nedeni onu umursaması ya da hayatının bir parçası haline getirmeyi istemesi değildi. Kafasında bir plan vardı. Ellie'nin onu sevmesini sağlamak sadece sonuca ulaşması için bir araçtı.

Ellie iki adamdan da uzaklaşarak bir kez daha geri çekildi.

Tom, Ellie'nin kalbini de bu işe karıştırmıştı; kendi bencilce amaçları için onun güvenini kazanmıştı. Ellie'yi umursamıyor ve onu sevmiyordu. Neredeyse annesinin dediği her şey doğru çıkmıştı. Ellie'nin büyük sıçraması, bağımsızlık hareketi bir kâbusa dönmüştü.

Gözleri doldu. "Buna inanamıyorum..."

"Ellie, lütfen. Lütfen dinle, açıklamam için bir şans ver."

"Hayır." Önce Tom'a, sonra da babasına baktı. "Her ikinizi de bir daha görmek istemiyorum. Hiçbir zaman." Aceleyle yanlarından ayrıldı ama yeterince hızlı değildi.

Tom hızla arkasından gitti. "Sandığın gibi değil Ellie. Lütfen dinle. Tamam, haklısın. Seni bulmak hesaplanmıştı ama sonra sana âşık oldum."

Ellie kahkaha atmak istedi. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet. Başlangıçta amacım babamla senin aranda bir buluşma ayarlamaktı, fakat zaman geçtikçe çok yakınlaştık ve seni kendim için istemeye başladım."

Dolu gözleriyle baktığında Tom'un yüzünü bulanık gördü. "O zaman bana kim olduğunu söylemeliydin."

"Haklısın, söylemeliydim. Bana bir şans daha ver. Lütfen."

Ellie sanki bir ürpertiyi bastırmak istiyormuş gibi kollarıyla gövdesini sardı. "Bunu iyice düşünmeliyim. Ve şu an için benden uzaklaşmana ihtiyacım var."

"Yapamam," dedi Tom. "Aramızdakileri bu halde bırakamam."

"Bana zaman ver," diye ısrar etti Ellie. "Bunu düşünmem gerekiyor."

Tom tereddüt etti ve sordu: "Ne kadar zamana ihtiyacın var? Bir saat, bir gün?"

Ellie ona kesin bir vakit veremezdi. "Şöyle söyleyeyim; ben seni ararım ama sen beni arama."

"Hayır," diye ısrar etti Tom ve onu durdurdu. Omuzlarından sıkıca tutarak. Gözleri onun gözlerini yakaladı. "Haklısın," dedi Tom. "Ben her şeyi tamamen yanlış yaptım ve bunun için özür dilerim. Üzgünüm ama seni bilerek incitecek hiç bir şey yapmam."

Ellie onu itip gitmek istiyordu ama bir yandan da çaresizce ona inanmak istiyordu. Bir defa Tom yüzünden

kendini aptal konumuna düşürmüştü ve tekrar aynı hatayı yapmak istemiyordu.

"Ben sana âşık oldum Ellie." Tom'un gözleri kararlı ve ciddiydi. "Bunu kafamdan uydurmuyorum, kalbimden konuşuyorum."

Ona inanmak istiyor ama korkuyordu.

Ellie cevap vermeyince tekrar denedi. "Senin için olan hislerimi bir kenara bırak. Baban seni çok seviyor."

Ellie'nin elinde böyle bir kanıt yoktu. Kollarını kurtarmaya çalıştı ama Tom onu sıkıca tuttu.

"Bu doğru," diye ısrar etti. "Annem ölene kadar senin hakkında bir bilgim yoktu."

Az önce söylediği daha önceki sözleriyle çakışıyordu. "Babam beni öyle çok severmiş ki sürekli aklındaymışım, öyle mi? Benim hakkımda konuşmadan edemiyormuş demek." Tom kendini doğrulamaya çalışırken aslında tam tersini yapıyordu.

"Anneme söylemiş."

"Bu daha iyi hissettirdi," diye mırıldandı Ellie dalgaya alarak.

"Annem öldükten sonra, babam hayatta pek çok pişmanlığı olduğunu ama en büyük pişmanlığının kızını tanımıyor oluşu olduğunu söyledi."

"Bunun için biraz geç kalmış değil mi?" Ellie kendine engel olamıyordu. "Yaklaşık yirmi yıl kadar."

"Bana bebeklik resmini gösterdi. Hâlâ cüzdanında taşıyor."

"Beni arayabilirdi. Bana mektuplar yazabilirdi."

"Defalarca sana ulaşmaya çalıştı, ama büyükannen ve büyükbaban bunu imkânsız hale getirdi," diye ısrar etti Tom. "Bana inanmıyorsan annene sor."

"Tam da bunu yapmaya niyetim var."

"Babanla konuş Ellie," dedi Tom. "En azından ona, annenle onun arasında ne olduğunu anlatması için bir şans ver."

"Hayır."

"Sence onun için bugün buraya gelmek kolay mıydı? Senin için olduğu kadar onun için de zor değil mi sanıyorsun?"

Ellie kafasını salladı. "Pişmanlıklarından birinin ben olduğunu söylediğini sanıyorum... Dediğin doğruysa ve tutup onu buraya sürüklediysen, o zaman benimle tanışmaya o kadar hevesli olamaz."

"Onu buraya sürüklemem gerekmedi. Kendi özgür iradesiyle geldi, çünkü seni seviyor."

Ellie güvensizlikle burnundan soludu.

Tom onu serbest bırakarak ellerini çekti. "Bana bunun olacağını söylemişti. Ondan nefret edeceğini... Büyükannenin, büyükbabanın ve annenin seni ona karşı doldurmuş olduklarını da. Ve haklıymış."

"Annem hayatımın her günü yanımdaydı, beni destekledi ve cesaretlendirdi. Büyükannemle büyükbabam beni seven, düzgün ve şerefli insanlardır."

"Seni sıkboğaz ettiler ve her hareketini kontrol ettiler," diye karşı çıktı Tom.

Ellie'nin kafası düzgün düşünemeyecek kadar karışmıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye ısrar etti, ondan uzaklaşarak.

"Hadi git," dedi Tom, "koşarak kaç. Babana ve bana sırtını dön. Zamana ihtiyacım var diyorsun, o zaman istediğin kadar zaman sana. Konuşmak istersen ben burada

olacağım ve tabii baban da. Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa benden nefret et. Hiç kuşkum yok ki ben tam da annenin seni uyardığı türden bir insanım. Ama şu anda babandan uzaklaşıp gidersen, seni temin ediyorum Ellie Reynolds, hayatının sonuna kadar bundan pişmanlık duyacaksın."

Ellie'yi orada bıraktı ve aceleyle kıyıya, babasının yanına gitti. Ellie bir süre Tom'un hiç tanımadığı babasının yanına gidişini izledi. Scott Reynolds bir banka oturmuş, kalın paltosu üzerinde omuzlarını öne düşürmüştü.

Ellie aceleyle otele doğru gitti. Oraya vardığında, dik yokuşu tırmanmaktan nefessiz kalmıştı ve o kadar sarsılmıştı ki tüm vücudu titriyordu.

Jo Marie'nin onu bu kadar üzgünken görmesini istemediği için dışarıda durdu. Verandaya doğru ilerledi ve sandalyelerden birine oturdu. Bu noktadan parkı görebiliyordu, ama kendini zorlayarak Tom'u ve babasını bıraktığı yerden bakışlarını uzak tuttu.

Söz dinlemez bir gözyaşı damlası yanağından aşağı süzüldü ve onu çabucak bir başkası takip etti. Tom'un onu önemsediğine inanmak istiyordu, ama ona güvenmeye korkuyordu ve kim onu suçlayabilirdi ki? Gözyaşları durmayı reddederken burnu akmaya başladı.

Bir mendil aramak için çantasına uzandığında, Rover'ın yanında uzanmış halde çenesini patilerine dayadığını gördü.

"Neler olduğuna inanamazsın," diye fısıldadı, ihtiyacı olan mendili bulup burnunu sümkürürken.

"Rover?" Bu Jo Marie'ydi.

Ellie yeni bir mendil çıkardı ve yüzündeki ıslaklığı sildi.

"Ellie?" dedi Jo Marie, ona doğru yaklaşırken. "Tanrım, sorun nedir?"

Konuşmak istemeyen Ellie kafasını salladı, şu anda bir şey açıklamanın onun çok ötesinde olduğunu hissediyordu.

Jo Marie omzunu nazikçe sıktı. "Tam sana uygun bir şeyim var," dedi ve otelin içine doğru gözden kayboldu. Şaşırtıcı bir biçimde Rover sahibini takip etmedi. Bunun yerine, kararlılıkla onun yanında kalmayı sürdürdü ve çenesini onun ayağının üstüne koyacak kadar da ileri gitti.

"Hiç seni acı bir şekilde hayal kırıklığına uğratan birini sevdin mi?" diye sordu köpeğe.

Birkaç dakika sonra, Jo Marie bir çaydanlık dolusu çay, fincanlar ve küçük bir tabak dolusu kurabiye olan bir tepsiyle geri geldi. Tepsiyi masaya koydu. "Çay ve kurabiyelerden daha rahatlatıcı bir şey düşünemiyorum."

Herşeye rağmen Ellie gülümsemeyi başardı. Narin porselen çaydanlıktan fincana çay dökülürken buhar yükseldi ve Jo Marie fincanı Ellie'ye uzattı.

"Süt ya da şeker?"

Ellie hayır dercesine başını sallayarak fincanı aldı. Fincanın tabağını sıkıca tuttu ve buharlar yükselen sıvıya üfledi. "Hiçbir zaman babamı tanımadım," diye fısıldadı. "Annem ve babam onlara dair herhangi bir hatıram olmadan önce boşanmışlar."

"Onunla hiç temasa geçmedin yani? Hiç?"

"Hayır, şimdiye kadar... Az önce buradaydı... Aşağıda, kıyının orada."

"Burada, Sedir Koyu'nda mı?"

Ellie kafasıyla onayladı. "O Tom'un babası."

Jo Marie şaşkınlıkla nefesini hızla alırken kendini tutmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. "Tom senin üvey erkek kardeşin mi?"

"Hayır, Tom benim babamın üvey oğlu. Tom'u ve kardeşi Earl'ü kendi çocuklarıymış gibi o yetiştirmiş. Tom'un tek nedeni..." Ellie konuşmakta zorlanarak durakladı. "Beni ve babamı bir araya getirmek istemiş."

"Ah Ellie, bunun tek neden olduğunu sanmıyorum." Tom bir sürü şey söylemişti ama Ellie neye inanacağını bilmiyordu.

"Bu sabah sana bakışını gördüm," dedi Jo Marie nazikçe. "Tom sana deli oluyor."

Ellie inanmıyormuş gibi başını salladı. "Babam, Tom'un ne yaptığını benden fazla bilmiyordu. Bana doğru düzgün bakmadı bile... Tom, babamın yıllarca benimle temasa geçmeye çalıştığını ama annemin, büyükannemin ve büyükbabamın araya girip buna izin vermediklerini söyledi... Ama mahkemeye başvurabilirdi. Eğer beni gerçekten hayatında isteseydi, bunun olması için her yolu denerdi."

"Evet," diyerek ona katıldı Jo Marie, Ellie'nin yanındaki sandalyeye yerleşirken. "Hepimizin pişmanlıkları var, öyle değil mi?" diye sordu.

"Çocukken, ondan haber almak, onunla konuşmak için herşeyi yapardım. Babama ihtiyacım vardı ve o uygun değildi. Ben bir yüktüm."

Jo Marie çayından bir yudum aldı. "Şimdi farklı olan nedir?" diye sordu.

Ellie ona bakmak için döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda burada. Bunca zaman sonra, seni derinden hayalkırıklığına uğrattığını bilerek seninle buluşmaya gelmesi müthiş bir cesaret gerektirmiş olmalı."

Tom da temelde aynı şeyleri söylemişti. Hatta o kadar ileri gitmişti ki babasına şu anda sırtını dönse, ömür boyu bundan pişmanlık duyacağını belirtmişti.

"Sence de ona bir şans tanıman gerekmez mi?" diye sordu Jo Marie.

"Ama Tom..."

"Tom'la daha sonra uğraşırsın," diye ısrar etti Jo Marie.

"Annem beni onunla ilgili uyarmıştı... Bana ona güvenmememem gerektiğini söylemişti."

"Ah Ellie, annen fena halde incinmişti ve annenin niyeti iyi olsa da senin erkekler ve hayatla ilgili bakış açına zarar vermiş. Amacım ona kötü biri demek değil ve umarım ki üstüme vazife olmayan konularda konuşmuyorumdur."

Jo Marie'nin söyledikleri doğruydu ve Ellie bunun anında farkına vardı.

"Haklısın," diye fısıldadı. "Babama en azından açıklaması için bir şans vermeliyim... Onunla konuşmalıyız."

"Pişman olacağını sanmıyorum."

Ellie cep telefonuna uzandı ve Tom'a bir mesaj gönderdi. *Babamla konuşmak istiyorum. Bana onunla nerede buluşabileceğimi söyle. Ama senin uzak durman gerekiyor.*

Bölüm 18

Zavallı Ellie. Onu kollarımla sarmalamak ve sonunda her şeyin düzeleceğini söylemek istedim. Dahası, böyle bir oyun oynadığı için Tom'a bir parça akıl vermek istiyordum. Onu affetmem uzun sürmedi gerçi. Ellie'yle biraz daha konuştuktan sonra mutfağa geri döndüğümde aklım onun hakkında daha az karışıktı. Her ne kadar metotlarını sorgulasam da aslında Tom'un niyeti iyiydi.

Tom'un üvey babasına çok değer verdiği belliydi. Tom'la tanıştıktan ve onu Ellie'yle gördükten sonra, Tom'un onun için derin duygular beslediğine inanıyordum. Bunları ifade etmemin sanırım Ellie'ye yardımı oldu.

Neydi o söz? *Ne kadar da karmaşık bir ağ öreriz, ilk aldatmayı denediğimizde.** Buna benzer birşey olduğuna eminim. Tahminime göre, Tom hiç niyetlenmediği kadar ağını derin örmüştü.

Mark'ın kameriyede çalışmadığını fark ettim ve pazar

*İskoçyalı Sör Walter Scott'ın 'Marmion' adlı oyunundan alıntı. İnsanlar yalan söylemeye başlayınca, hayatlarının nasıl karmaşık bir hale geldiğine vurgu yapar. (ç.n.)

günü akşam yemeği davetimle onu kaçırdığımdan şüphelendim. Onu tanımaya çalışma çabalarım her seferinde geri tepiyordu. Belli ki ailemle tanışmak onu tedirgin etmişti.

Mark'ın onu, iyi ama aksi biri ve yine de benim arkadaşım olarak gördüğümü anlamasını istiyordum. Dahası, ailemle tanışma davetimi birbirimizi daha iyi tanımamızı gerçekten istediğimi anlamasının dolaylı bir yolu olarak değerlendirmesini diliyordum.

O sabaha kadar Mark'a ne kadar yakın hissettiğimin farkında değildim. Romantik anlamda değil, bir arkadaş olarak. Yoksa neden ölmüş kocama dair anılarımı kaybediyor olduğumu hissettiğimi ona söylemiş olabilirdim ki?

O an Mark da tuhaflaşmıştı ve gerçekten, kim onu suçlayabilirdi ki? Bunu bir anda söylemek beni de utandırmıştı. Ona bir bakışım ne kadar rahatsız olduğunu anlamama yetmişti.

O sırlarını paylaşan biri değildi ve başkaları yaptığında da nasıl başa çıkacağını bilmiyor gibi görünüyordu.

Son zamanlarda Mark neredeyse sürekli aklımdaydı ve bu beni rahatsız ediyordu. Çoğunlukla o beni hüsrana uğratırdı ama aynı zamanda benim arkadaşımdı. Neredeyse her gün birbirimizi görüyorduk, özellikle de oteldeki proje üzerinde çalışıyorsa. Ona alışmaya başlamıştım ve muhtemelen olması gerekenden daha fazla.

Giriş kapısı açıldı ve fincanla çaydanlığı taşıyarak Ellie içeri girdi. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum, porselenleri elinden alıp mutfak tezgâhına koyarken.

Başıyla onayladı. "Çok daha iyi. Beni dinlediğin için teşekkürler Jo Marie."

"Ne zaman istersen." Ona sarılma dürtüme karşı koydum. Şoktaydı, benim yaklaşımımsa onun rahat etmesini sağlamak ve annelik yapmaktı ki o bunu istemiyordu. Hakkında bildiklerime göre Ellie'ye bunlar fazlasıyla yapılmıştı. Babası ve Tom'la ilgili olan kararını kendi kendine vermeliydi. Onu şu ya da bu şekilde etkilemek istemiyordum.

"Ben odama gidiyorum," dedi Ellie. "Baş ağrısının yaklaştığını hissedebiliyorum ve beş dakika yatarsam daha iyi hissedeceğim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedim, yardımcı olmaya çalışarak ama aynı zamanda ihtiyacı olan alanı da ona vererek.

"Ararım ve tekrar teşekkürler." Ellie ikinci kata çıkan merdivenlere doğru yöneldi.

Bir kez daha fiziksel bir şeyler yapma ihtiyacı duydum ve üçüncü kattan çıkılan tavan arasına bakmaya karar verdim. 'Yapacaklarım' listemde uzunca bir süredir vardı ve sürekli erteliyordum. Önce dolaplar, şimdi de bu. Bir akşam önce çekmecelerimi düzenleyerek Paul'ün kazağını çekmecenin en altına koymuştum. Eğer beni geçmişte sıklıkla yaptığı gibi rahatlatmayacaksa, o zaman gözümün önünde de durmamalıydı.

Tavan arasını hiç keşfe çıkmamıştım. Bu oteli satın aldığımda, Frelinger'lar bana birkaç küçük parça mobilya ve başka eşyaları oraya koymuş olduklarından bahsetmişlerdi. Olur da bir garaj satışı yapmaya karar verirsem diye envanterini çıkarmak istiyordum. İhtiyacım olmayan eşyaları emanetçiye de verebilirdim. Tabii ki bu, orada nelerin olduğuna bağlıydı.

Üç küçük odanın bulunduğu üçüncü kata çıktım. Tavandan sarkan ip yukarıya çıkan merdiveni aşağı çekmeye yarıyordu. Tavan arasına bir defa bakmıştım ama sadece üstünkörü incelemiştim. Bu çok uzun zaman önceydi.

Merdivenden çıkmak sorun değildi ve şansıma, uzun boylu bir kadın da değildim. Bu halimle bile içerde gezinebilmek için eğilmem gerekiyordu. Kemirgenlere rastlasaydım veya onların varlığına dair kanıt görseydim, bunu kaldırabileceğimden emin değildim.

Neyse ki Frelinger'lar her şeyi düzenli bir şekilde bırakmışlardı. İki meşe komidin, birkaç lamba, içi boş bir sandık ve dört yağlı boya tablo vardı. Resimler aslında oldukça güzeldi.

Bayan Frelinger'ın resim dersleri aldığından bahsettiğini hatırladım ve bunların ona ait olup olmadığını merak ettim. Her ne kadar ışık tepeden sallanan tek bir ampulden ibaret olsa da tablolardan birini elime aldığımda deniz manzarasında onun adının olmadığını gördüm.

Bulduğum eşyaların hiçbiri işime yaramazdı. Garaj satışı iyi bir fikirse de o zahmete değecek kadar çok eşyam yoktu.

Bakışım yine deniz manzarasına kaydı. O kadar da kötü değildi. Otelin duvarları çoğu yerel ressamlardan olmak üzere birçok resimle kaplıydı. Koleksiyonu Frelinger'lar başlatmıştı ve ben de tek bir boş duvar kalmayana kadar onlara ekleme yapmıştım. Bu üzücüydü, çünkü gerçekten hoş bir tabloydu ve asılı olmayı hak ediyordu.

O anda aklıma bir fikir geldi.

Mark'ın evinin duvarları boştu, sanki kendini hiçbir şeyle veya kimseyle özdeşleştirmek istemiyormuş gibi kişisel bir şeyi yoktu.

Oysa sanat eserleri benim için önemliydi. Tek bir resim bütün bir odanın hissini değiştirebiliyordu. Bu tabloyu ona vermeyi teklif etmeye karar verdim. Bir arkadaştan başka bir arkadaşa; arada hiçbir bağ olmaksızın.

Çerçeveli yağlı boya resmi tavan arasından çıkarmak epey zor oldu. Merdivenlerden aşağı indiğimde, Rover sabırlı bir şekilde beni bekliyordu. Dik merdivenlerin en altında yatarken kafasını bana doğru kaldırdı. Resmi görünce uzaklaştı ve havladı.

"Bu resim Mark için," diye açıkladım.

Hemen Rover merdivenlerden aşağı koştu. Ben ona katılana kadar, o kapıda tasmasının durduğu yere ulaşmıştı. Mark'ın evine yürümeye niyetlendiğimi anlamış gibiydi.

Mark'a tabloyu götürüp evde olmadığını keşfetme ihtimalime karşılık önden telefon ettim.

Dördüncü çalışında açtı telefonu. "Merhaba ve sen sormadan söyleyeyim, pazar günü yemekle ilgili fikrimi değiştirmedim."

"Tamam, peki. Sorun değil. Onunla ilgili aramadım. Tamamen başka bir nedenim vardı."

"Nedir?"

"Senin için bir şeyim var."

Tereddüt etti. "Ailenle tanışmamam sorun değil mi?" Bana inanmıyor ve bir tartışma bekliyor gibiydi.

"Benim için sorun değil," diye güvence verdim, elimden geldiğince anlayışlı konuşarak. Sesim bir kavanoz baldan daha tatlıydı.

Mark yine tereddüt etti. "O zaman konu ne?"

Bir işi bitirmeye geldiğinde ağırdan alırken, konu telefon konuşmaları olduğunda çok daha doğrudan davranı-

yordu. "Söyledim ya. Senin için bir şeyim var," dedim, bu tavrına gıcık olmuş şekilde. En azından biraz zarif davranabilirdi.

"Ne?" Sesi kuşkuyla doluydu.

"Tavan arasında bulduğum bir yağlı boya resim." Ona tam anlatmaya başlayacaktım ki sözümü kesti.

"Bir ne?"

"Gerçekten Mark, duymayla ilgili bir sorunun mu var?" Bunu bilerek yapıyordu ve bu beni sinir ediyordu.

"Neden bir resme ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü bir resmin yok," diyerek delirdim.

"İstemiyorum."

"Bu bir hediye," diye ısrar ettim, her dakika daha da gerilerek. Sanki ona güzel bir sanat eseri teklif ederek mantıksız davranan bendim. Sesinin tonunu duysanız, kasabanın dışına götürülüp katrana ve tüyc bulanacağımı düşünebilirdiniz. Sanki bu yüzden zahmete gireceğini hesaplarmış gibi sessizleşti.

"Peki, her neyse," dedim. "Eğer resmi istemiyorsan, duygularımı incitmiş olmayacaksın." Aslında, gerçekçi olmak gerekirse, bu benim sinirlerimi bozacaktı ama bunu ona söylemezdim.

Sessiz kaldı bir süre. "Neyin resmi bu?"

Eğer itirazlarının ve suçlamalarının arasında konuşabilseydim mutlu mesut açıklayacaktım. "Bu bir deniz manzarası."

"Hmm..."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

Rover kapıda beklemekten dolayı sabırsızlanmaya başlamıştı. Yürüyüşümüze çıkmaya hevesli bir şekilde tasmaya bakıyordu.

"Dinle," dedim, hüsrana uğradığımı saklamaya çalışarak, "Rover'ı yürüyüşe çıkarıyorum ve senin yerinden geçeceğiz. İstersen tabloya bir göz atabilirsin. İstiyorsan senindir ve istemiyorsan, sorun değil, eve geri getiririm."

"Ne büyüklükte?" diye sordu.

"Büyük değil ve pek ağır da değil. Orada olacak mısın?"

"Olacağım."

"Harika, o zaman Rover ve ben birkaç dakika sonra oradayız." Telefonu kapamak için çok hevesliydim. Kahretsin, ne zor adamdı!

"Gerek yok, biliyorsun."

Neredeyse kapatmak üzereydim. "Pardon, yakalayamadım," dedim, dişlerimi gıcırdatarak. Onu duymamış gibi yapıp kapamalıydım.

Mark derin bir nefes verdi. "O akşam yemeği ile ilgili fikrimi değiştirmeyeceğimi anladığından emin olmak istiyorum..."

"Mark, gerçekten, resmi tavan arasında buldum ve beğeneceğini düşündüm. Bunun akşam yemeğiyle, benim ailemle ya da başka herhangi bir şeyle ilgisi yok."

"Tavan arasından aşağıya nasıl indirdin?" diye sordu fazla sakin bir biçimde.

Mark'ın benim merdiven çıkmamla ilgili bir sorunu vardı. "Aşağı indirdim. Güvendeyim, merak etme." Sesimin sakin olduğundan emin oldum.

"Pekâlâ, tamam."

İki dakika sonra, resmi taşıyarak otelden ayrıldım. Ağır değildi ama bir blok sonra, kendim taşımak yerine arabayı almış olmayı diledim. Rover daha hızlı yürümeye alışıktı ve bu tempom pek hoşuna gitmedi. Beni de kendiyle sürükleyerek tasmasını çekiştiriyordu.

"Yavaşla," diye homurdandım ağırlığımı dengeleyerek. Resmi tutmak ve tasmayla köpeği yönetmek oldukça zordu.

Birkaç adım daha gittim ve bir kez daha resmi düşürme korkusuyla durmak zorunda kaldım. Tasma kan akışını neredeyse durdurarak parmaklarımın etrafına dolanmıştı.

"Jo Marie..."

Çerçevenin üstünden etrafa göz gezdirdim ve Mark'ı hızla bana doğru yürürken buldum. "Tanrı aşkına, bunu taşıyarak ne yapıyorsun?"

Kabul etmeliyim ki, bugüne kadar aklıma gelen en parlak fikir değildi ve bana ders vermesi hoşuma gitmese de onu gördüğüme sevinmiştim.

Usulca bir şeyler homurdandı ve muhtemelen tekrarlamasını istememem en iyisiydi.

Yanıma gelir gelmez elimden yağlıboya resmi aldı. Beraber onun evine doğru ilerledik.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, bu kadar aptal olduğum için aptal gibi hissederek.

"Arabayla getirirsin sanmıştım, ta ki Rover'ı yürüyüşe çıkarmakla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlayana kadar."

Demek bu yüzden benimle buluşmuştu. Yolun yarısından çoğunu kat etmişti.

"En azından bir bakmayacak mısın?" diye sordum. Gün ışığında sandığımdan daha güzeldi resim. Güneş, kum, kıyı şeridine vuran dalgalar ve arka fonda mavi gökyüzüne karşı uçan martılar vardı. "Baktım bile."

Bazen onunla iletişim kurmak bir deveyi hendekten atlatmaktan zordu. "Ve ne düşündün?"

"Fena değil."

Kurabiyeler ve kapkeklerde yaptığı gibi, bu güzel resmi de elimden almakla bana yardım ediyormuş gibi konuşmuştu. Bu adam bazen gerçekten aklımı karıştırıyordu.

"Nereye asacaksın?" diye sordum sonra, ona yetişmeye çalışarak. Rover hızlı yürümeyi seviyordu ve tam olarak nereye gittiğimizi biliyormuşçasına kafasını yukarı kaldırıp yola koyulmuştu.

"Henüz bilmiyorum," diye cevapladı Mark.

"Bir öneri ister misin?"

Hafifçe güldü. "İstemesem de vermek üzereymişsin gibi bir his var içimde."

"Doğru." Oturma odasındaki duvar harika olurdu ve bunu ona da söyledim.

"Neden orası?"

"Senin 'burası bir yuva' diyecek bir şeye ihtiyacın var. Evin Sierra Çölü gibi gözüküyor."

Eğlendiğini saklamaya zahmet etmedi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Tamamen ciddiydim ve bunun yüzüme yansımasına izin verdim.

"Herhalde sonra da bir dekoratör tutmamı önereceksin."

"Hayır. Ama bu senin evin Mark. Ve öyle hissettirmeli, tabii herhangi bir şey yerine..."

"Eşyaya ihtiyacım yok."

"Katılıyorum."

"Eşyalar insana ayak bağı olur."

"Yakın zamanda taşınmayı düşünüyor musun?" diye sordum ve birden kendimi kötü hissettim. Eğer Mark Sedir Koyu'nu terk etmeye karar verirse onu özlerdim. Beni

gıcık etse de özlerdim. Yazın, özellikle bacağını kırdığından beri Mark'ın arkadaşlığına alışmıştım. Yetişkin hayatımın büyük bölümünü yalnız geçirmiştim ve kimseye bağlı olmamaya alışkındım ama Mark'a bağlanıyordum ve bu farkındalık beni sarstı.

"Yakın bir zamanda taşınmayacağım."

Bunu duyduğuma memnun oldum. "Ama bir gün gidecek misin?"

"Muhtemelen. Genelde bir süre sonra bulunduğum kasabadan sıkılırım."

"Ya." Hakkında bunları bilmiyordum.

Mark yürürken durdu ve bana tuhaf bir bakış attı. "İyi misin?"

"Tabii ki." Sorusunu anında başımdan savdım.

"Garip görünüyordun. Gerçi Sedir Koyu'nun bir süre kalmak için güzel bir yer olduğunu düşünüyorum."

Güldüm. "Ben de."

Evine gelene kadar daha fazla konuşmadık. Mark beni kilitlemediği mutfak kapısından içeri buyur etti. Onu evin salonuna doğru takip ettim. Son gördüğüm haliyle neredeyse aynısıydı.

"Sanırım Peter McConnell evine geri dönmüş."

"Evet. Bu iyi, çünkü onu çekebileceğim kadar çektim."

Gülümsemekten alamadım kendimi.

"Bu seni eğlendirdi mi?"

"Hayır. Sen eğlendirdin."

"Çok komik."

Ellerim kalçalarımda çıplak duvarlara alıcı gözüyle baktım, ama gerçekten sorgulamaya neden yoktu. Televizyonun karşı tarafındaki duvar mükemmeldi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mark.

"Orası," dedim, en çok yakıştığını hissettiğim yeri işaret ederek.

Mark omuz silkti ama fikrime katıldı mı katılmadı mı tahmin edemedim.

"Asmana yardım etmemi ister misin?" diye sordum.

"Şimdi mi demek istiyorsun?" Tuhaf bir talepmiş gibi sormuştu.

"Evet," diye ısrar ettim. "Yoksa altı ay ya da daha uzun bir süre boyunca erteleyeceksin." Resmin şu anda yaslı durduğu yerde Noel'de de duracağını hayal edebiliyordum.

"Sanırım." Ortadan kayboldu ve arka kapının kapandığını duydum. Beş dakika sonra elinde çekiç ve çiviyle geri dönmüştü.

Birkaç dakika içinde resmi astı ve kabul etmeliyim ki mükemmel olmuştu.

"Yani," dedim, güzelliğine hayran olmak için birkaç adım geri giderken. "Gerçekten güzel oldu, öyle değil mi?"

Omuzlarını silkti.

"Ah, hadi ama Mark, kabul et. Resim buraya bir hava kattı."

"Tamam, tamam, haklısın. Güzel bir dokunuş oldu."

Kabul etmeye istekli olması beni şaşırttı.

"Sana teşekkür borçluyum Jo Marie."

Bana teşekkür ettiğinde daha da çok şaşırdım. Halimi görüp gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan nedir?"

"Sen." Gülümsedi ama kahkahalara boğulmamak içinde mücadele ediyor gibi gözüküyordu. "Yüzündeki bakışı görmeliydin." Beni taklit ederek suratını buruşturdu.

"Çok komik," dedim.

Mark bir anda ciddileşerek, "Sanıyorum şimdi bedelini ödememi talep edeceksin," dedi.

"Bedelini mi?"

"Pazar günü ailenle tanışmamı istiyorsun."

Gelmesini umardım, ama gelmezse de sorun değildi. "Bu defa değil," dedim. "Ailemle eninde sonunda tanışırsın."

Sanki bana inanmıyormuş gibi Mark'ın gözleri hafifçe kısıldı. "Sen ender bulunan türden bir kadınsın Jo Marie. Bazen seni yeterince takdir ediyor muyum, merak ediyorum."

Bölüm 19

Bremerton feribotu Seattle kıyısının rıhtımına yanaştı ve Roy feribottan düzenli bir sıra halinde çıkan arabaları takip etti. Birkaç dakika içinde, rıhtımdan sadece birkaç blok ötede bir park yeri buldu.

Maggie'nin keşfettiği sır bir boyunduruk gibi omuzlarında ağırlık yapıyordu. Tüm hafta sonu şöyle dursun, bu günü bile nasıl geçireceğini bilmiyordu. Sonraki sekiz ay sonsuzluk gibi geliyordu.

Roy park parasını kredi kartıyla ödedi, slipi aldıktan sonra onun eline uzandı. El ele tutuşmayalı uzun zaman olmuştu. Maggie, hamile olduğunu öğrendiğinde Roy'un bu kadar ilgili ve sevgi dolu olmayacağını biliyordu.

"Önce ne tarafa gidelim?" diye sordu Roy.

Maggie kocasının kendisine dikkat etmediğini umarak, "Bilmiyorum," dedi ve gülümsedi. Mutlu ve umarsız gözükme gayretiyle ağzı hafifçe titriyordu. "Ne ilgini çeker?"

"Haydi pazarı ziyaret edelim," diye önerdi.

"Tabii." Pike Place Pazarı, Seattle'ı ziyaret edenler için

gezilmesi gereken başlıca mekândı. Uzay İğnesi, demiryolu, rıhtım ve akvaryum ise şehrin diğer güzellikleriydi.

"Umarım balıkçıların bir somon yakaladığını da görürüz," dedi Roy ve nazikçe onun elini sıktı.

Kıyı şeridinden başlayıp caddeye çıkan yolu tırmandılar ve arada yol üzerindeki satıcılarda oyalandılar. Pazarda taze balık, olgunlaşmış sebzeler, sayısız çiçek buketleri, Saint Helens Dağı'nın volkanik patlamalarından kalan küllerle yapılmış heykelcikler vardı. Roy bir kavanoz bal satın aldı ve Maggie bir fırtınanın ortasında kalan Uzay İğnesi'nin fotoğrafını buldu. Kamera tam da bir şimşeğin çaktığı anı yakalamıştı. Bu ilgisini çekti, çünkü onun da tepesinde güçlü bir şimşek çakmıştı ama tıpkı Uzay İğnesi gibi ayakta kalmayı başaracaktı.

Starbucks pazarın tam karşı sokağındaydı, Roy için bir latte ve Maggie için bir kafeinsiz kahve aldılar, sonra karşısındaki yerel peynirciden bir somun ekmek ve taze yeşil üzümle biraz peynir aldılar.

"Ziyafetimizi sonra çekeriz," diye söz verdi Roy. Aldıklarını arabaya bıraktıklarında, "Peki, sırada ne var?" diye sordu.

Aklı karmakarışık olan Maggie yapacak bir şey düşünemiyordu. "Ben... Bilmiyorum."

"İçinden seçebileceğimiz o kadar çok şey var ki," dedi Roy ve kollarını omuzlarına doladı. "Uzay İğnesi'nde öğle yemeği yemek ister misin?"

"Sence rezervasyonsuz bir masa bulabilir miyiz?" Yediği yemeği midesinde tutup tutamayacağını düşünmemeye çalıştı.

"İyi bir noktaya değindin." Roy kıyıya doğru döndü.

Harika bir gündü. Güneş vardı ve etraf canlıydı. Bir bot Amerikan bayrağı renklerindeki bir deniz paraşütçüsünü çekiyor, yelkenli tekneler Puget Sound'un yeşil suları arasından geçiyordu. Beyazlı yeşilli feribotlar arabaları ve yolcuları, Sound'daki adalara bırakıyordu.

"Bir yeraltı Seattle turuna ne dersin?" diye önerdi Roy.

"Yeraltı turu?"

Roy kafasıyla onayladı. "Feribotta bununla ilgili bir broşür okudum. Anlaşılan, Seattle'da 1890 yılında çok büyük bir yangın çıkmış ve binaların çoğu kül olmuş. Şehir tekrar inşa edilirken, yerel yönetim gelgitlerdeki değişimlerin sebep olduğu su basması sorunlarından dolayı rıhtımın ön tarafını bir kat yükseltmeye karar vermiş."

Maggie yıllar önce, Washington State'de tarih dersinde Seattle yangınını okuduğunu hayal meyal hatırlıyordu. "Ve şimdi yeraltı turları mı var?"

"Broşürde öyle yazıyordu."

Maggie hâlâ emin değildi. "Görecek bir şey var mı? Yani, şehir yanıp yok olduysa, geriye ne kalmış olabilir ki?"

"Bilmem ama sanırım bir bakmaya değer, sence de öyle değil mi?"

"Tabii ki, eğer yapmak istediğin buysa," dedi Maggie şu anda kocasının aklını meşgul tutacak her şeyi yapma taraftarıydı. Roy onu o kadar çabuk okuyabiliyordu ki bir şeylerin felaket derecede yanlış olduğunu anlaması pek zaman almazdı.

Kocası arka cebinden broşürü çıkardı ve okumak için arabanın üzerine açtı. "Burada, biletleri Pioneer Meydanı'ndan satın alabileceğimiz yazıyor." Broşürde turların zamanları da listelenmişti.

Roy saatini kontrol etti. "Bir sürü zamanımız var. Biraz etrafta dolaşmak ve şehri keşfe çıkmak eğlenceli olacaktır."

"Evet, öyle," diyerek hemfikir oldu Maggie.

Pioneer Meydanı yönüne doğru ilerlemeye başladılar. Roy konuşkan bir ruh halindeydi. Maggie dikkat etmek için elinden geleni yapıyordu, ama aklı bu hamilelikle ilgili ne yapacağındaydı. Eninde sonunda Roy'a söylemesi gerekecekti. Ama ne zaman? Ne kadar uzun süre saklarsa, kocasının bunun o kadar büyük bir aldatma olduğunu düşüneceğinden korkuyordu. Hemen söylerse ise bu yeni kurdukları iletişimi, yeni bağlarını mahvedecekti. Gerilimle geçen haftalardan sonra, Maggie onun sevgisine ve iyi niyetine olabildiğince uzun zaman tutunmak istiyordu.

"...Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Roy.

Kocasının söylediklerinin ilk bölümü tamamen kayıptı onda. "Pardon, onu duyamadım."

"Tanrım Maggie, dalgın gözüküyorsun. Her şey yolunda mı?"

"İyiyim." Maggie büyük bir gülücük yerleştirdi yüzüne.

"Yine hasta hissetmiyorsun, değil mi?"

"Azıcık bile değil."

"İyi." Roy eğildi ve onu öptü.

Pioneer Meydanı pazar ya da kıyı kadar kalabalık değildi. Küçük kafeler ve restoranlarla çevrelenmiş bir alandı.

"Burası Seahawks'ın oynadığı sahaya çok yakın," dedi Roy, CenturyLink Field'ı işaret ederek. "Bu yıl bize bilet alacağım."

"Bu çok hoşuma gider," dedi Maggie.

"Bir gün oğlanları da getireceğim."

"Onlara iki yıl daha ver ki tam anlamıyla takdir ede-

bilsinler." Biletlerin fiyatı, artı Yakima'dan üç saatlik araba sürüşüyle pahalı bir hafta sonu gezmesi olurdu.

"Bayılacaklar," dedi Roy. "Şimdi çocuklar üç ve beş yaşında olduklarından onlar için tamamen yeni bir dünya. Uzun süre geçmeden, ikisi de okulda olacak."

"Aceleye getirmeyelim," dedi Maggie, geleceklerinde daha çok bebek bezi olacağını düşünerek. Tabii henüz Roy bunu bilmiyordu ve Maggie de şimdi bahsedecek değildi.

"Bir süre önce, Collin okula başladığında kendine yarı-zamanlı bir iş arayabileceğini söylemiştin."

"Arayacağım," dedi Maggie ve sessizce farkına vardı ki bu da birkaç sene ertelenecekti. Şayet kendini geçindirmek için bir iş bulmak zorunda kalmadığı takdirde. Bir sadakatsizlik yüzünden kocasından bağışlanma istemek bir şeydi ama ondan olmayabilecek bir çocuğu sevmesini, kabul etmesini ve yetiştirmesini beklemek bambaşka bir şey. Roy'un onu terk etmesi ihtimali yüzünden sırtından aşağı bir ürperti geçti. Hıçkırığını bastırdı ama bu Roy'un dikkatini çekti.

"Hayatım?"

Başka bir yalandan gülücüğü yüzüne kondurmayı başardı. Eğer bugünü atlatabilirse bu bir mucize olacaktı.

"İyi hissettiğine emin misin?" diye sordu, endişeli gözükerek.

"Sadece her şey biraz fazla geldi."

Roy bunu inanılması güç bulmuş gibi kaşlarını çattı.

Yeraltı Seattle turu için biletlerini satın aldılar ve sonra önlerinde daha bir saat olduğu için Roy öğle yemeği yemeyi önerdi. Kocasının seçtiği restoranın geniş bir menüsü var gibi gözüküyordu.

"Daha fazla balık patates yemek yok," diye takıldı kocası.

"Canım çorba istiyor aslında," dedi Maggie.

"Çorba?" diye tekrarladı kocası, şaşırmış görünerek.

O sırada Maggie, her iki oğluna da hamile olduğunda ilk aylarda midesinde tutabildiği tek şeyin çorba olduğunu hatırladı. İkiyle ikiyi toplamak Roy için çok zor olmazdı.

"İkinci kez düşününce, yengeç keki de kulağa iyi geliyor." Aslında öyle değildi ama Roy'u, hamile olabileceği fikrinden uzaklaştırmak zorundaydı. Bir şekilde yengeç etini midesinde tutacaktı.

Garson sipariş almaya geldi ve Roy bir Fransız sandviç sipariş etti. Ah hayır, bu zor olacaktı. Hamile olduğunda pişirilmiş bifteğin kokusu Maggie'ye hep kötü gelirdi. Yakında önceki hamileliklerinde de ona acı veren her semptom kendini gösterecekti.

Yukarı baktığında, Maggie garsonun onun siparişini almaya hazır olduğunu fark etti. "Dungeness yengeç keki," dedi.

"Mükemmel seçim," dedi garson ve yanlarından ayrıldı.

Roy'un telefonu çaldı ve hemen uzandı. Maggie ise Katherine olmasından korkarak donup kaldı. Diğer kadının ilişkilerinin bittiğini nazikçe karşılamamış olduğunu ve Roy'a birkaç defa ulaşmaya çalıştığını biliyordu.

"Kim o?" diye sordu Maggie.

Roy'un bakışı onun bakışıyla birleşti ve bakışı Maggie'nin kuşkularının yerinde olduğunu söyledi.

"Merak etme, cevap verecek değilim."

"Numarasını engellediğini sanıyordum."

"Yaptım ama cep numarasından aramıyor. Bu evinin sabit numarası." Dudaklarını birbirine bastırıp onaylamazca kenetledi. "Mesajı ne zaman alacağını bilmiyorum ama biz bittik. Olanlar için üzgünüm hayatım ama biliyorsun ki o iş bitti."

Maggie kocasına inanıyordu ama birden merak etmeye başladı: Vereceği haberle kocası Katherine'in fazlasıyla istekli kollarına geri mi dönecekti?

Arama telesekretere düştüğünde, Roy diğer kadının ev numarasını da engelledi.

"Sana olan bağlılığımla ilgili hiçbir kuşkunun olmasını istemiyorum," dedi kocası, elini masanın karşı tarafına uzatıp Maggie'nin parmaklarını yakalarken. "Bizimle ilgili aylardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. O kadınla samimiyet kurarken ne düşünüyordum bilmiyorum."

Maggie uzaklara baktı. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Seni hep seveceğim Maggie. Üniversitedeyken biliyordum ve bu da o mektubu yazma nedenlerimden biriydi. Bunca yıldır onu saklamana memnunum."

"Ben de. Seni seviyorum... Seni hep seveceğim Roy. Her zaman. Gelecekte ne olursa olsun. Bunu hatırla, olur mu?" Gözleri doldu ve kendini tutamadan yanaklarından aşağıya dökülüverdi. Maggie çabucak yaşları sildi. "Halime bak, nasıl duygusallaştım," dedi, kendine gülmeye çalışarak.

Roy bir şey daha söylemek üzereydi ki garson siparişlerle geri döndü. "Afiyet olsun," dedi.

Maggie Roy'un sandviçine bir bakış attı ve neredeyse midesi ağzına geldi. Roy fark ettiyse bile bir şey demedi.

Sonra Roy haftalardır bir şey yememiş gibi öğle yemeğini yutarken, Maggie yengeç kekini önüne çekti.

Garson tabakları almaya geldiğinde Maggie'nin iştahsızlığını fark etti. "Yemekle ilgili bir sorun mu vardı hanımefendi?" diye sordu.

Maggie hızla kafasını sağa sola sallayarak böyle bir şey olmadığına dair güvence verdi. "Sanırım düşündüğüm kadar aç değilmişim."

Garson tabağını aldı ve Maggie bileğindeki saatine bakıyor gibi yaptı. "Tur saati geldi sayılır," dedi, bu dikkat dağıtma için fazlasıyla memnun olarak.

Roy ayağa kalktı ve hesabı ödedi. Sonra birlikte küçük bir turist grubunun turu beklediği yere doğru yürüdüler.

Rehber biletleri topladı ve ardından onları bir restoranın içinden geçirerek, merdivenlerden aşağı yeraltına götürdü.

Maggie'nin kuşkulandığı gibi, görecek pek bir şey yoktu ama Seattle'ın tarihini anlatan rehber sürprizlerle doluydu ve bir sürü hikâye anlatarak grubu eğlendirdi. "Harikaydı." Maggie önündeki kadının tur hakkında yaptığı bu yorumu duydu.

"Gerçekten iyiydi," dedi bir başkası.

"Sen nasıl buldun?" diye sordu Maggie kocasına.

"Fena değildi."

"Roy harikaydı." Diğerleri gibi Maggie de aynı anda hem eğlenmiş, hem de öğrenmişti. Ve şükürler olsun ki rehber, Maggie'nin aklını midesinde hissettiği rahatsızlıktan uzak tutmaya yardımcı oldu.

"Bence otele geri dönmemizin vakti geldi," diye önererek Roy şaşırttı.

"Emin misin? İstersen hâlâ merkezde gezecek kadar vaktimiz var."

"Başka zaman," dedi. "Senin için uygun mu?"

"Peki, nasıl istersen." Maggie neden itiraz ettiğini bilmiyordu, çünkü otele dönmek tam da istediği şeydi. Biraz uykuya ihtiyacı olduğunu hissederek bir kere esnedi. Eğer geri dönerken arabada uykuya dalarsa, Roy mutlaka tahmin ederdi. Hiçbir zaman şekerleme yapmazdı... Eğer hasta ya da hamile değilse.

Park alanına yürümeye başladılar ve bir kez daha Roy gün içinde yaptığı gibi Maggie'nin elini tuttu. Maggie onun olduğu tarafa bakmayı denedi ve kocasını denemek için hafifçe gülümsedi.

Roy da ona gülümsedi.

Maggie anında rahatladı. Sırrını biraz daha tutabilirdi.

"Peki bize bir şişe şarap alsam?" dedi Roy. "Oteldeki terasta peynirimizi, ekmeğimizi ve üzümlerimizi şarapla yiyebiliriz. Günü bitirmenin mükemmel bir yolu olur, sence de öyle değil mi?"

"Çok güzel bir fikir." Maggie şaraptan kaçınmak için uygun bir bahane bulurdu. Hamile olduğunda hep beslenmesine dikkat etmişti ve bu sefer de daha azını yapmayacaktı.

"Arabalı feribot yerine arabayla dönelim mi?"

Başından beri planları buydu zaten.

"Tabii, ama Tacoma'daki araba müzesinde de dursak?" Kocasının bakışı umut doluydu.

Maggie gülümsedi ve başıyla onayladı. Hiçbir zaman arabalara pek dikkat etmemişti ama birkaç araba dergisine abone olan Roy'un en büyük tutkusuydular.

Çevreyolunu bulmaları biraz zor oldu, ama ana geçide geldiklerinde Maggie rahatladı ve tüm gayretine rağmen kendini uykuya dalarken buldu.

Kendini uyandırmak için silkindi ve Roy'u onu incelerken buldu. "Tanrım, senin neyin var?" diye sordu. "Bu hafta sonu son iki yılda uyuduğundan daha çok uyudun. Geçen ay çok stresliydi, değil mi?"

Maggie onunla hemfikir oldu. "Öyleydi."

"Şimdi birbirimize yetişmek için bir şansın olacak. Bu tufanı atlattık Maggie ve evliliğimiz artık daha güçlü, sence de öyle değil mi?"

Roy'un bilmediği aslında derin sularda olduklarıydı ve yakında kasırga rüzgârlarına kapılacaklardı.

Bölüm 20

Ellie babasıyla buluşmayı kararlaştırdıkları yere doğru aceleyle ilerliyordu. Sorular zihninde yankılanırken başı dönüyordu, bu yüzden yapabildiği tek şey yürüyüşüne odaklanmaya devam etmekti. Babası ve aynı zamanda bir yabancı olan o adama ne diyeceği konusunda hem heyecanlı hem de endişeli hissediyordu.

Tom, Ellie'ye cevap olarak gönderdiği mesajında babasıyla tanışması için Pot Belly Mezeci Dükkânı'nı yer olarak önermişti. Yakın ve düzgün bir yerdi. Jo Marie'nin verdiği sokak haritasına bakarak mezeci dükkânının dün gittiği kuaförün hemen yanında olduğunu fark etti.

Kuaför ona Tom'u etkilemek için yaptığı her şeyi hatırlattı. Ama Tom için Ellie sadece bir hayır projesi, üvey babası için bir hediyeydi.

Öğleden sonranın ortasıydı, öğle yemeği kalabalığı çoktan dağılmış ve akşam yemeği için de çok erkendi, bu yüzden birkaç boş masa vardı. Ellie'nin tek ihtiyaç duyduğu mahremiyet sağlayacak bir yerdi.

Bu doğumundan sorumlu olan adamla ilk konuşmasıydı, ayrıca ebeveynlerinin evliliğinde neler olduğunu babasının tarafından duyma şansına erişecekti.

Mezeciye geldiğinde Scott kabinlerin birinde oturuyordu. Yukarı baktı ve Ellie'nin geldiğini görünce suçlu bir şekilde gülümsedi. Masaya yaklaşırken babası ayağa kalktı. Ellie, Tom'un yakında bir yerde olmadığına emin olmak için etrafı kolaçan etti. Yaptıklarından dolayı hâlâ öfkeli ve üzgündü, yine de babasıyla tanışmayı isterken Tom'la uğraşmaya hazır değildi.

"Benimle buluştuğun için teşekkür ederim," dedi Scott. O da Ellie'nin hissettiği kadar gergin görünüyordu. Onlarla ne yapacağından emin olamayarak, ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Ellie yaptığını fark etmeyerek çatala uzandı ve parmaklarını sapına kenetledi. Sonra utanarak çatalı kenara koydu.

Ağzı kurumuştu, o yüzden hiçbir şey söylemedi.

İkisi de konuşmadı. Scott uzun bir süre Ellie'yi inceledi. Dikkatle bakarak, "Annene benziyorsun," dediğinde Ellie kendini başka tarafa bakmak zorunda hissetti.

Garson geldi ve ikisi de kahve sipariş etti.

Kadın gider gitmez, Scott dikkatini ona geri çevirdi. "Annen nasıl?"

"O iyi."

"Bana öfkelisindir diye tahmin ediyorum."

Aslında öfkesi Tom'a yönelikti. Scott hakkında bir fikir sahibi olmasına daha vardı. Bir yanı ona sarılmak ve diğer yanı onu senelerce görmezden geldiği için öfkeyle bağırmak istiyordu.

"Anlat bana," dedi Ellie, kendine mani olup sesini alçak

tutmaya çalışarak, "hayatımda olmadığın onca yıl içinde, beni hiç merak ettin mi?" Bu aklına gelen bir sürü sorunun ilkiydi.

"Her gün." Bakışlarını kaçırmıyordu. "Seni düşünmediğim bir gün bile geçmedi. Ayrı olabilirdik, ama sen kalbimin tam yanındaydın Ellie. Her zaman ve daima. Doğum gününde ve Noel'de. Okulunun nasıl gittiğini merak ederdim ve annen ile büyükannen gibi piyano çalıp çalamadığını. Geceleri uyanık uzanırken, çok az tanıma şansım olan o küçük kızı hayal ederdim."

Ellie ona güvenmek istiyordu. Alaycı olmak istemiyordu ama bu açıklamasının doğruluğunu sorgulaması zordu. "Ama bana bir kere bile yazacak ya da benimle iletişime geçecek zaman bulamadın."

"Hayır," dedi babası ve başarısızlığının ağırlığıyla başını eğdi. "Annenle ben ayrıldığımızda ziyaret hakları için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Sanırım bana annemin bunu imkânsız hale getirdiğini söyleyeceksin."

"Hayır," diye düzeltti Scott. "Sanırım annen hafta sonları benimle vakit geçirmene izin vermek için çok istekli olurdu. Mesele büyükannen ve büyükbabandı. Daha en başından onları gıcık ettim. Akıllarında anneni evlendirmek istedikleri başka bir adam vardı; uzun zamandır aile dostu olan birinin zengin oğlu." Dudaklarını kenetledi ve gözlerinde öfkesi alevlendi.

Ellie onun omuzlarındaki gerilimi görebiliyordu.

"Eski yaraları yeniden açmanın yararı olmaz. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ama pahalı avukat faturalarını ödeyemeyeceğimi biliyorlardı ve senin büyükan-

nen ile büyükbaban bunları karşılayabilecek kadar zenginlerdi. Beni senin hayatının dışında istiyorlardı ve bunun gerçekleştiğinden emin oldular."

"Büyükannem ve büyükbabam, ikisi de öldü çoktan," dedi Ellie ve uzun zamandır bu böyleydi. Babası bunun farkında olmalıydı.

"Öyle olmaları gerektiğini tahmin etmiştim."

"Beni bulabilirdin. Şimdi yetişkinim ve kendi kararlarımı kendim veriyorum."

Scott itiraz etmedi. "Haklısın, tabii ki."

"O zaman neden yapmadın?" derken aşağıya, ellerine baktı ve peçeteyi neredeyse parçalamak üzere olduğunu gördü.

"İyi bir bahanem yok. Sanırım korkmuştum."

"Neden korktun?"

Scott'ın cevap vermesi epey zaman aldı ve cevap verdiğinde de Ellie'yi daha fazla şaşırtamazdı. "Senden korkuyordum."

"Benden mi?" Ellie elini göğsüne bastırdı. "Benden?" diye tekrar etti. "Ama neden?"

"Benden kesinlikle nefret ettiğine emindim."

"Seni tanımadan senden nasıl nefret edebilirim ki?" dedi Ellie, sesi etraftakilerin dikkatini çekecek kadar yükselmişti.

Kahveleri getirildi ve Ellie iki şeker aldı.

Scott da iki tane şeker aldı.

Ellie iki tane krema almak için uzandı. Scott da iki tane krema almak için uzandı.

Ellie kaşığını sol elinde tuttu ve fincanda saat yönünün aksine çevirdi.

Scott da aynısını yaptı.

Ellie onun hareketlerini izledi. "Kahveni hep iki şeker ve iki kremayla mı içersin?"

diye sordu.

Scott ona dikkatlice baktı. "Sen kahveni hep saatin aksi yönünde mi karıştırırsın?"

Ellie başıyla onayladı. "Ya sen?"

Scott başıyla onayladı, sonra yumuşak bir gülümseme dudaklarında şekillenmeye başladı ve endişeli hali dağılarak yüzünde memnun bir gülümseme oluştu.

"Bana benden neden korktuğunu anlat," dedi Ellie, şimdi daha rahattı. Birbirlerine yabancı olmalarına rağmen, Ellie'nin tahmin edebileceğinden çok daha fazla birbirlerine benziyorlardı.

Scott'ın cevap vermesi biraz zaman aldı. "Senin bildiğin kadarıyla *ben* seni terk etmiştim. Eğer benden bahsettiyseler büyükannenle büyükbabanın benim hakkımda ne söylemiş olabileceğinden emin değilim. Tabii annenin sana biz ikimiz hakkında neler anlattığından da." Kahvesinden bir yudum aldı ve Ellie alnının, düşünceli bir şekilde kırışmış olduğunu fark etti.

"Benimle ilgili duyduğun her neyse olumlu olamazdı."

"Neredeyse hiçbir şey duymadım," dedi Ellie. Okul çağına geldiğinde babasıyla ilgili defalarca soru sormuştu ama ya duymazdan gelinmiş ya da hiç cevaplanmamıştı.

"Diğer bir deyişle, bildiğin kadarıyla ben olmayan bir varlıktım." Acılı bir bakış belirdi yüzüne.

"Hayır," dedi Ellie. "Bir defa küçükken ve daha sonra da bir defa olmak üzere annemden seni bulmasını iki defa istedim, çünkü sana mektup yazmak istiyordum." Bir

sürü soru sormuştu, defalarca babasıyla ilgili detay istemişti ama hızla öğrenmişti ki en iyisi Scott Reynolds'ın adının bile anılmamasıydı, özellikle de büyükannesiyle büyükbabasının yanındayken.

"Kaç yaşındaydın?"

"İlk seferinde beş civarındaydım. Doğum günüm için bir bebek istiyordum ve senin benim için alabileceğini düşündüm."

"Bana yazdın mı?" diye sordu Scott ve cevabını duyabilmek için biraz öne doğru eğildi.

"Hayır, gerek kalmadı. Büyükbabam bana bebeği aldı." Ellie, babasına bir mektup yazmak istediğini söylediğinde büyükannesinin nasıl üzüldüğünü hatırladı. Olayın çoğunu hatırlayamayacak kadar küçüktü aslında. Bunun dışında, annesinin gözlerinin o gece yaşlı olduğunu hatırlıyordu. Virginia kızını yatırırken Ellie uzanıp annesinin yanağından gözyaşlarını silmişti. Annesine neden ağladığını sorduğunda, Virginia ona sarılıp mutsuz olduğunu söylemişti. Ellie şimdiye kadar, annesinin neden mutsuz olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı.

"Liseden mezun olduğumda da sana yazmak istemiştim," diye açıkladı Ellie.

"Ve annen izin vermedi?" Yine acılı bir bakış yüzünde belirdi.

"Nerede olduğunu ve sana nasıl ulaşabileceğimi bilmediğini iddia etti."

"O zamana kadar Oregon'u terk etmiş ve Sedir Koyu'na taşınmıştım." Scott elleriyle kahve fincanını kavramıştı ve aşağıya, sütlü sıvıya baktı. "Sen üç yaşlarındayken ben tekrar evlendim. Yalnızdım ve Deana iki çocuklu bir duldu."

"Tom ve erkek kardeşi."

"Evet."

"Beni biliyorlar mıydı?"

"Hayır, ama her yıl senin doğum gününde eve bir pasta getirdim. Hiçbir zaman anlamadılar ve bu benim için sorun değildi. Hiç tanıma fırsatı bulamadığım kızımdan bahsetmek benim için de çok acı verici olurdu."

"Ama Tom'a söyledin." Kendisini nasıl kullandığını ve yönlendirdiğini bildiğinden adını söylemekte zorlanıyordu.

"Deana beklenmedik şekilde öldüğünde, hayatta hiçbir şeyin garantisinin olmadığını fark ettim. Tom'a senden ve seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığımdan bahsettim. En derin pişmanlığım senin hayatımda olman için savaşmamış olmamdı."

"Ve ardından Tom konuyu kendi ele aldı..."

"Ne yapmaya niyetlendiğini bilseydim onu durdururdum," diye güvence verdi Scott. "Bence o da bu şüpheyi taşıyordu, çünkü bu sabaha kadar bana da tek kelime bile söylemedi."

"Bana da bir kelime bile etmedi," diye mırıldandı Ellie, biraz acı bir şekilde.

"Lütfen Tom'a kızma," diye savundu babası. "O sana gerçekten değer veriyor Ellie."

Ellie inanmayı reddederek başını sağa sola salladı.

Babası elini yukarı kaldırdı. "Bunu siz ikiniz çözmelisiniz."

Mesele Ellie'nin kafasında çoktan çözülmüştü. Bu noktadan itibaren, Tom'u asla görmek veya onunla tekrar konuşmak istemiyordu. Yaptığı kolay affedilecek türden bir şey değildi.

"Tom sana ulaşacak cesareti asla bulamayacağımdan korkuyordu ve kabul etmesi üzücü de olsa muhtemelen haklıydı." Scott zorlukla yutkundu ve ardından cesur bir şekilde kızına baktı. "Beni onca yıl sessiz kaldığım için affedebilecek misin Ellie?"

Ellie nasıl cevap vereceğinden pek emin değildi. "Babamın hayatımda olmasını isterim."

"Ben de kızımı tanımaktan mutlu olurum." Sonra gülümsedi ve bu gerçek bir gülümsemeydi. "Şimdi bana her şeyi anlat."

"Her şeyi?"

"Ne iş yapıyorsun? Roman okumayı seviyor musun? Piyano çalıyor musun?"

Sorular dilinden öyle kolaylıkla dökülüyordu ki Ellie bu soruların yıllardır aklında olduğuna inandı.

Derin bir nefes alıp sorularına cevap verdi. "İnsanların evlerini, işlerini ve bazen de kendilerini organize etmelerine yardımcı olan bir şirketin bir parçasıyım. Ve evet roman okumayı severim. Sürekli okuyorum. Ve piyano da çalıyorum."

"Ben de." Aldığı cevaplarla Scott'ın gözlerinin içi güldü. "İlk aşkın kimdi?"

"Dusty adında bir çocuk ve ikimiz de dört yaşımızdayken beni öptü. Benimle evleneceğine söz vermişti, ama bütün gönül ilişkilerimde olduğu gibi kendi yoluna gitti." Ellie kendini gülmekten alıkoyamıyordu.

"Sınıfının en iyisi olarak mı mezun oldun?"

"Evet," dedi Ellie.

"Biliyordum. Annen de zekiydi. Kendi lisesinin mezuniyet konuşmacısı olduğunu biliyor muydun? Tabii ki biliyordun. IQ'suyla ilgili övünmeyi hiç sevmezdi ama

büyükbaban her sohbette bunu dile getirecek bir sebep bulurdu. Büyükbaban kötü bir adam değildi, sadece aşırı korumacıydı."

Bir saat boyunca konuştular ve ikişer fincan kahve içtiler. "Daha sonra seni görebilir miyim?" diye sordu Scott. "Tekrar buluşabilir miyiz? Seni akşam yemeğine götürmek istiyorum."

"Evet, bu hoşuma gider," dedi Ellie. Annesiyle konuşması uzun zaman almayacaktı ve Ellie bunu Virginia'dan gizli tutmak istemediğini fark etti. Scott'ın kızıyla ilişkisine dair pişmanlıkları olduğuna göre, geride bıraktığı kadın hakkında nasıl hissettiğini merak ediyordu. "Anneme söylememi istediğin herhangi bir şey var mı?" Kısacık bir an için, Scott'un gözleri parladı ama sonra yüzü gerildi ve başını sağa sola salladı. "Hayır... Hiçbir şey yok. Ama lütfen onun için en iyisini dilediğimi bilsin."

"Annem bir daha evlenmedi."

Babası hızla kafasını kaldırdı ve gözlerindeki merakı görmezden gelmek imkânsızdı. "Hiç mi?"

"Wally'yle çıktı yıllarca."

"Walter Keller," dedi babası, kaşlarını çatarak. "Ebeveynlerinin evlenmesini istediği adam oydu. Ne oldu?"

"Birkaç yıl önce kalp krizinden öldü. Çok zamansız ve üzücüydü."

"Annen neden onunla evlenmedi? Ben hayatından çıktıktan sonra Walter hemen teklifini yapar diye varsaymıştım."

Ellie bunun cevabını bilmiyordu. "Ona kendin sorman gerekecek. Bence evlenselerdi Wally çok memnun olurdu, ama açıkçası annemin ona ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Babası ne diyeceğini bilmiyormuş gibi kafasını salladı.

Ayrılma zamanı geldiğinde Scott, "Yakınlara mı park ettin?" diye sordu.

"Hayır, kaldığım otelden yürüdüm."

"Gül Limanı Oteli mi?" dedi Scott. "Tom bahsetmişti."

Ellie kaskatı kesildi, sadece Tom'un adını duymak bile yetmişti. Scott elini onun koluna koydu ve doğruca ona baktı. "Tom'a bir şans ver Ellie. En azından diyeceklerini dinle. Niyeti iyiydi."

"Belki yaparım," diye homurdandı, "ama hemen değil. Bunu iyice düşünmem lazım."

Scott bir şeyler daha söylemek istese de kendini durdurdu. Akşam yemeğinde tekrar buluşmak üzere zaman ve mekân belirlediler. Scott kahveleri ödedi ve ona kapıyı açtı. Yakışıklı bir adamdı babası ve Ellie tüm dikkatini ona verdiğinden mezecinin dışında kimin beklediğini görmedi.

"Ellie."

Bu Tom'du. Gözleri uzun bir an için onun gözlerine takılı kaldı. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Lütfen açıklamama izin ver."

Ellie ne yapacağını bilmeden babasına doğru baktı. Scott'ın yüz ifadesi hiçbir beklentisini belli etmeyecek kadar boştu.

Teslim olmak kolay olurdu, özellikle de şimdi babasıyla konuşmuşken. Ancak ne Tom'a ne de Scott'a güvenebileceğinden tamamen emindi.

"Hayır..." diye fısıldadı. "Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. Sana söyleyeceğim her şeyi zaten söyledim Tom. Konuyu orada bırakalım."

Bölüm 21

Mark'ın evinden ayrılıp ailemle akşam yemeği için ihtiyacım olanları tedarik edebilmek üzere yokuştan aşağı çiftçi pazarına yöneldim.

Rover, pazarı ziyaret etmekten keyif alıyor, birkaç köpek arkadaşıyla buluşma fırsatı yakalıyordu.

Satıcıların birçoğu köpek sahibiydi ve yerel hayvan barınağı cumartesi pazarında bir kabin kuruyordu. Her hafta oraya uğrardık ve Rover ile arkadaşları birbirlerinin popolarını koklardı!

Rover yokuştan aşağı inmenin hevesiyle tasmasını çekiştiriyordu. Pazar, kütüphanenin arkasındaki kıyıdaki park alanına kuruluyordu. Hood Kanalı'ndan gelen satıcının taze karideslere ek olarak bu hafta midye ve istiridye de sattığını gördüm.

Kişisel olarak midyeye karşı bir zayıflığım vardı, bu yüzden epey para harcamaya karar verdim. Onları akşam yemeği için buharda pişirir ve suyunu hafta içinde evde yapacağım balık suyuna sebze çorbası için saklardım. Di-

ğer deniz mahsullerine ek olarak tezgâhta taze somon da olmasını umuyordum. Bahçemdeki maruldan bir yeşil salata yapacak ve yeni olmuş patatesleri kazıp çıkaracaktım. Bütün bunlarla aklım öyle meşguldü ki almam gerekenlerle Grace Harding'in sağından yürüyüp geçmişim.

"Jo Marie," dedi beni durdurarak.

"Grace. Merhaba. Tanrım, aklım nerede bilmiyorum," dedim, kendime gülerek.

"Nasılsın?" diye sordu Grace, kolları sahte ve taze çiçeklerle dolu halde.

"Harika." Birbirimizi haftada bir ya da iki kere geçerken görüyorduk ama beraber vakit geçirmeyeli çok olmuştu. Hayat onun için de benim için de yoğundu. Grace kütüphanede yöneticiydi ve bilge bir arkadaştı. Kocamın kalıntıları bulunduğunda bana o şoku ve yası atlatmamda yardımcı olmuştu. Kocam öldükten sonra bir yıldan biraz daha fazla kesin sonuç için beklemiştim, tıpkı Grace'in de ilk kocası Dan Sherman'ın kaderini öğrenmek için beklediği gibi.

Rover, Grace'in ilgisini talep edercesine havladı. Grace boş zamanlarında yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyordu. Rover'ı hayatıma sokmaktan sorumlu olan kişiydi. Yanında Beau, golden retriever'ı yoktu ve Rover biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Demek istediğim, gerçekten nasılsın?" diye sordu yeniden.

Ona ne anlatacağımdan emin olamayarak omuzlarımı silktim. "Daha iyiyim sanırım." Dulluğa alışmam neredeyse iki yılımı almıştı. Yine de zaman o derin kayıp ve acı hissini rahatlatmak için çok az şey yapmıştı. Şu anda

bile Paul zihnimde öylece duruyordu ve bunun yakın zamanda değişmesini beklemiyordum. Şu veya bu şekilde benimle olmadığı bir gün geçmiyordu. Sıklıkla kendimi cevap vermesini beklermiş gibi onunla konuşurken buluyordum. Kocamın kaybıyla ilgili -büyük gibi gelen- küçük şeylerden bahsetmeyi düşündüm ama bu ne zamanı, ne de yeriydi.

"Ya Rover nasıl?" diye sordu Grace, soruyu köpek dostuma yönlendirerek.

Rover kalçalarının üstüne oturmuştu ve Grace eğilerek kulaklarını sevdi. Rover çenesini ona doğru kaldırdı ve Grace çenesinin alt tarafından elini geçirdi.

Tekrar bana bakarak, "Son zamanlarda terapi köpekleriyle ilgili ilginç bir makale okudum," dedi.

"Kurtarma Köpekleri hakkında mı?" diye sordum.

"Yani, sanırım olabilir ama bu fiziksel ve duygusal yaralardan dolayı acı çeken Irak ve Afganistan'dan dönen askerlerle ilgiliydi. Ordu onlara eşlik etmesi için terapi köpekleri veriyormuş."

Rover bana kesinlikle eşlik etmişti.

"Makale bu köpeklerin erkek ve kadınlara, eşlik ve rahatlık sağlama konusunda son derecede yardımcı olduğunu söylüyordu. Makale onlara 'avuntu köpekleri' diyordu." Bakışları bana yöneldi. "Anlattığın Rover ve senin hikâyenizi hatırladım, yani *onun* nasıl seni seçtiğini."

"Rover benim avuntu köpeğim," dedim. Gözümün ucuyla Mark'ın da tezgâhları gezdiğini ve Bob Beldon'la muhabbet ettiğini gördüm. İkisi belli ki arkadaştı ve sohbetlerinden keyif alıyorlardı.

"Buttercup cinsi vardı bende," dedi Grace, ilgimi tekrar

kendisine çekerek. Anında gözlerinin düşünceli ve üzgün hale geldiğini görebildim.

"Buttercup?" diye tekrarladım. Beau bildiğim tek evcil hayvanıydı.

"Birkaç yıl önce öldü ve bu neredeyse kalbimi paramparça etti. İşin ilginç yanı Dan kaybolduktan kısa bir süre sonra, Savcı Olivia'nın annesi Charlotte Rhodes sayesinde bir Buttercup aldım. Olivia en iyi arkadaşımdır. Buttercup da *benim* avuntu köpeğimdi." Grace bileğine göz attı. "Tanrım, geç kaldım. Kocam ve ben bu öğleden sonra torunlarımıza bebek bakıcılığını yapıyoruz. En iyisi acele edeyim. Seni görmek güzeldi," dedi ve hızlıca sarıldı.

Sonra ben bir şey söyleyemeden kütüphanenin park alanına doğru gitti. Mark'ı aramak veya aramamak arasında kaldım ve aramamaya karar verdim.

Rover dikkatlice bana baktı, sanki o da bir karar vermeye çalışıyordu. Grace gidince, meyve satıcısına doğru yöneldim ve bolca taze böğürtlen satın aldım. Olgun, kocaman ve tatlılardı. Çiftçi kadın bana onları daha bu sabah topladığını söyledi. Onları böğürtlenli kapkek dışında bir şeyler için kullanacaktım. Böğürtlenli turta ağabeyimin favorisiydi ve pazar günü akşam yemeğinde onun için bunu pişirecektim.

Corrie McAfee'yi gördüğümde böğürtlenler bir poşette kolumdaydı. O el salladı ve ellerim dolu olduğu için ben de başımla selam verdim. Onun bana doğru kalabalığı yararak geldiğini görünce Rover'ın tasmasını çektim.

"Jo Marie," dedi Corrie, biraz nefes nefese. "Tam da görmeyi umduğum insan."

"Aaa?"

"Bu sabah Peggy Beldon'la sohbet ettim."

Bu iki kadının birbirlerinin en iyi arkadaşları olduğunu ve sık sık bir araya geldiklerini biliyordum.

"Peggy, Mark Taylor ile ilgili mümkün olduğunca bilgi almak istediğinden bahsetti."

Midem kasıldı. Merakımın kontrolden çıkmasına izin vermiştim. Peggy'ye Mark'la ilgili soru sorduğuma pişmandım. Şimdi utanmıştım işte, özellikle de ilgim diğer insanlara yayıldığı için.

"Pek sayılmaz," dedim, hafif bir omuz silkmesiyle.

"Oh, üzgünüm, Peggy dedi ki-"

"Ona birkaç soru sordum ama önemli bir şey değil." Aşırı savunmacı bir cevap vermediğimi umuyordum.

"Sana onunla ilgili bildiğim, sıradanlığın biraz ötesinde bir şey anlatabilirim," diye gönüllü oldu.

"Hmm?" Muhtemelen daha mesafeli davranmalıydım, ama ilgimi gizleyemedim. Mark hakkında o kadar az şey biliyordum ki, önemli olmasa da merakım devam ediyordu.

"Peggy de ben de kasabaya ilk taşındığı zamanı hatırlıyoruz. Evi internetten satın aldı. Emlak işinde olan bir arkadaşımız Mark'ın internette evi gördüğünü, telefon ettiğini ve herhangi bir incelemede bulunmadan evi satın aldığını söyledi. Dahası, nakit olarak ödemiş."

"Nakit mi ödemiş?" O kadar parası olan kimseyi tanımıyordum.

"Bob, Mark'la kasabaya taşındıktan kısa bir süre sonra tanışmış. Onu geçici işler için tavsiye etmiş ve Mark'ı evin etrafında tamir edilmesi gereken birkaç şey için kiralamış. Bir evi peşin ödeyerek alan bir adamın geçici işler almasını ben biraz sıra dışı buluyorum."

Mark'ın güçlü bir çalışma etiğiyle iyi bir çalışan olmasına rağmen, parayla pek ilgilenmemesi birkaç kez benim de dikkatimi çekmişti.

"Bizim verandamızın tamire ihtiyacı vardı," diye devam etti Corrie, benim derin düşüncelerimin arasına girerek.

"Bob adamımızın Mark olduğunu söyledi. Bize mükemmel bir fiyat çıkardı ve işi rekor sürede yaptı."

Mark başkaları için verimli çalışıyor olabilirdi ama benim onunla tecrübem böyle değildi. Neyse ki ona saat başı ödeme yapmıyordum.

"Harika bir adam," dedi Corrie. "Senin için de epey iş yaptığını biliyorum."

"Yaptı," dedim.

Corrie kaşlarını çattı ve bir kez daha bakışı düşünceli bir hal aldı. "Başka bir şey..."

"Evet?" Muhtemelen bu kadar açıkça meraklı görünmemeliydim.

Corrie söylese mi, söylemese mi kararsız gözüktü, ama belli ki söylemeye karar verdi. "Bence orduda görev yapmış olabilir."

Bu ilginç bir gözlemdi. "Sana bunu düşündürten nedir?" Mark'ın hiç böyle bir şeyden bahsettiğini duymamıştım, ama bu olağandışı da değildi.

"Bir süre önce," dedi Corrie, "İskandinavya'da yapılmış bir kitaplık sipariş etmiştim ve geldiğinde bütün talimatlar İsveççeydi. Tüm talimatlar resimliydi ama ne Roy'un, ne de benim yazıları anlamadan sadece resimlere bakarak yapmamız imkânsızdı. Sinir olmuştum ve birkaç denemeden sonra Roy da sinir oldu. Roy hemen Mark'la temasa geçti ve monte edebilir mi diye sordu. İkimiz de Mark'ın o

kitaplığı ne kadar hızlı inşa ettiğine şaşırdık kaldık. Hemen yapıvermişti. Ve yemin ederim o dili okuyabiliyordu."

"Orduda görev yaptığı düşüncesine seni iten başka bir şey oldu mu?" dedim, Corrie'nin bağlantıyı nasıl kurduğunu merak ederek.

"Belki, ama bu izlenimi birkaç kere daha edindim. Roy da. Ve benim kocam insanlarla ilgili sezgiler konusunda çok yeteneklidir. Biraz Almanca biliyor ve Mark'a Almanca bir şey sorduğunda Almanca cevap verdi. O kadar kolay yaptı ki dilbilimci olduğuna inanmak zorunda kaldım."

"Mark?" Bu, hiç görmediğim, tamamen farklı bir yönüydü. Mark'ı yakın arkadaşım olarak kabul etmiş olmam ama geçmişi hakkında bu kadar az şey biliyor olmam beni rahatsız ediyordu.

"Mark'la ilgili bilgi edinmek için daha derine inecek kadar ilgili olmadığını biliyorum," dedi Corrie ve işaret parmağını dudaklarına hafifçe vurdu. "Ama fikrini değiştirirsen, Roy yardım edebilir."

Corrie'nin kocasının emekli bir Seattle polisinden yarı zamanlı bir özel dedektife dönüştüğünü biliyordum, ama Mark'ı takip etsin diye onu tutmak düşünebileceğimden çok daha fazlaydı. İlgilenmediğimi onu ikna etmeye çalışacaktım ki Corrie devam etti.

"Roy'un tanıdığı insanlar var, onlar da bazı insanları tanıyor ve Mark Taylor hakkında bilinecek ne varsa her şeyi bulabilirler. Dilersen ondan bulmasını isteyebilirim."

Hemen kafamı salladım. "Çok sağ ol ama hayır, teşekkürler." Asıl istediğimin, Mark'ın geçmişini gönüllü olarak benimle paylaşacak kadar bana güvenmesi olduğunu fark ettim. Sedir Koyu'na taşındığımdan ve otelde çalış-

maya başladığım günden beri, oldukça emindim ki Mark benimle ilgili bilinecek ne varsa biliyordu.

Ben onu, onun beni gördüğünden daha iyi bir arkadaş olarak görmüşümdür. Onun beni sandığım kadar iyi bir arkadaş olarak değerlendirmemiş olması gururumu incitti.

Rover yorulmuştu ve tasmasını çekiştirdi, arkadaşlarını ziyaret etmeye hevesliydi. Corrie ile güzel bir öğleden sonranın ardından pazardaki turumu bitirdim.

Otele giden yolda ilerlerken kollarımda midye, somon, böğürtlen, taze olgun domatesler, Fransız ekmeği ve bir buket pembe yıldız çiçeği vardı.

Ben yokuşu tırmanırken Rover pek yardımcı olmadı. Yolda temiz, yemyeşil alanlarda hayatın keyfini çıkardı. Yol boyunca her yeri işaretlemeyi kendine görev edinmiş gözüküyordu.

"Haydi Rover," diye onu acele ettirdim. "Elimdekiler ağırlaşıyor.".

"Bir el daha iyi olabilir."

Omzumun üzerinden şöyle bir baktım ve Mark'ı tam arkamda buluverdim. Hemen Corrie McAfee ile onun hakkında konuşurken beni duymuş olabilir mi diye endişelendim.

"Merhaba," dedim.

"Sana yardım etmemi ister misin?"

Yanaklarıma ateş basmıştı ve renk değiştirdiklerine emindim. Eğer kulak misafiri olmuşsa, bu çok utanç verici olurdu.

"İyi misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Aaa... Neden iyi hissetmeyeyim ki?" dedim ve biraz savunmacı konuştuğumu bilerek anında sözcükleri tekrar yutmak istedim.

Mark ikinci bir denemede bulundu. "Bilmem. Sen söyle."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," dedim.

"Yardım ister misin, istemez misin?"

Kol kaslarım titriyor ve canımı yakıyordu. Bu noktaya kadar Rover beni çekiştirerek çıkarmıştı.

"Senin seçimin," dedi Mark ve yanımdan hızla uzaklaştı.

"Tamam," dedim arkasından. "Lütfen."

Geri döndü ve bir savaşı kazanmış gibi sırıttı. "Bugün garip bir ruh halindesin."

En ağır olan poşetleri aldı, bana yalnızca böğürtleni ve Fransız ekmeğini bıraktı.

Tepenin en dik bölümünü tırmanmaya başladık. Mark zar zor nefes alırken ben hızla ilerliyordum. Kabul etmeliyim ki bu yürüyüş gerçekten iyi bir egzersizdi.

"Seni Corrie McAfee ile muhabbet ederken gördüm," dedi Mark gelişigüzel şekilde. "İkiniz de epey yoğun gözüküyordunuz."

Zorlukla yutkundum. Olacağından korktuğum şey buydu işte. Konuşmamızı anlatmamı bekliyor gibiydi ama eğer o sır saklayabiliyorsa, o zaman ben de saklayabilirdim. Ağzımı sıkıca kapadım. Hiçbir şey söylemedim, ki o da cevaplamak istemediği bir şey sorulunca böyle yapıyordu.

"Corrie ve Roy iyiler miymiş?" diye sordu.

"Öyle sanırım." Daha fazlası için bana işkence yapması gerekirdi.

"İyi bir çiftler."

"Bence de," dedim, hemfikir olmaya hevesli bir şekilde. "Roy'un Seattle polisinden emekli bir dedektif olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Hizmetin bir parçası olarak insanların geçmişini de inceliyor diye duydum." Mark konuşurken ileri bakıyordu.

Ses tellerimin iki veya üç saniyeliğine hissizleştiğine yemin edebilirim. "Ya?"

"Bunu biliyordun Jo Marie, kabul et."

Farkında değilmişim gibi yaptım ve omuz silktim.

"Onu tutmayı mı düşünüyorsun?"

"Soruşturmam gereken biri mi var?" diye sordum, sorusunu cevaplamamaya karar vererek.

Mark güldü, aslında kahkaha attı ve benimle açıkça oyun oynadığı hissine kapıldım.

Anlaşılan en iyisi doğrudan bir yaklaşım sergilemekti. "Ne saklıyorsun Mark?"

"Saklamak?" diye tekrarladı. "Gerçekten bir şey sakladığımı mı düşünüyorsun? Neyi? Kimden?"

"Bilmiyorum, o yüzden soruyorum."

"Anlatılacak hiçbir şey yok."

"Yani senin anlatmak *istediğin* hiçbir şey yok."

Gözleri karanlık ve ciddi bir hale büründü. "Haklısın. Benim anlatmak *istediğim* bir şey yok. Konuyu burada kapatalım Jo Marie."

Bölüm 22

Roy güneye Tacoma ve araba müzesine doğru sürerken, Maggie gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. İki veya üç kez uykuya dalar gibi olmuştu ve titreyerek kendini uyandırmıştı.

"Tanrım, tam bir uykucusun," diye yorum yaptı Roy, gözlerini yoldan ayırıp ona bakarak. Uyanık kalamayışını gülünç buluyordu.

"Arabanın sıcaklığı ve müzikten," dedi Maggie, dikkatini asıl nedenden başka yere çekmeye çalışarak.

"Belki de metal müzik çalan bir radyo bulmalıyım," diye dalga geçti Roy.

"Kötü bir fikir değil." Maggie gülümsemeyi başararak radyonun arama düğmesine bastı, ikisinin de sevdiği gibi rock türünde bir radyo buldu. Flört ettikleri zamanlar dinledikleri müzikti bu ve yüksek ses arabayı doldurdu.

"Bu araba sergisi konusunu sorun etmedin," dedi Roy ve nazikçe elini sıkmak için elini uzattı.

"Sen bir araba manyağısın." Maggie antika düğmelere

bakarken Roy müthiş sabırlı davranmıştı. Ona bu küçük hazzı vermek kendini iyi hissettiriyordu. Daha sonra vakti geldiğinde bu kibarlığını da hatırlamasını umuyordu.

Maggie aslında motorlu aletlerden hoşlanmazdı. Arabanın onu bir yerden bir yere götürmesi ve çocuklar için de güvenli olması yeterdi.

Roy içinse pek böyle değildi. Son aile arabasının alımı sırasında, Roy'un elinde Jaxon ve Collin'in Noel Baba'ya yazdıkları mektuplar kadar uzun bir özellikler listesi vardı. Maggie sadece arabanın mavi olmasını istemişti. Ancak beyaz bir araba almışlardı, çünkü üç eyaletlik alanda Roy'un istediği tüm özellikleri kapsayan bir tek bu araç vardı. Maggie'nin rengiyle sorunu yoktu, buna rağmen maviyi tercih ederdi tabii.

"Collin doğduktan kısa bir süre sonra sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedi Roy, gülerek.

"Unutabilirmişim gibi." Uzun süren doğumdan dolayı yorgun olan Maggie, mutlu bir uykuya dalmıştı. Yeni doğmuş oğulları yıkanıp, tartılmış ve büyükanne ile büyükbabaya da haber verilmişti. Roy da Maggie'nin hastanedeki odasındaydı. O uyurken, Roy araba dergilerini okuyordu ve bir gün oğullarına araba kullanmayı öğreteceğine ne kadar memnun olduğundan bahsetmişti. Bu iki oğlu olduğu için ne kadar memnun olduğunu dile getirme şekliydi.

"Hepsini o kadar iyi hatırlıyorum ki."

"Müze yakında," dedi Roy, Fife diye bilinen yerden geçerken.

Maggie uzak mesafeden Tacoma Kubbesi'ni görebiliyordu ve arabadan inerse şükredecekti. Öğlen yemeğine neredeyse hiç dokunmamış olsa da midesi bulanıyordu,

üstelik başı da dönüyordu. Sinirler yüzünden olduğundan şüphelendi.

Alnı ter içinde kalmıştı ve elini midesine bastırırken rahatsızlığı belli olmasın diye dua etti.

Otobandan çıktılar, biraz daha sürdükten sonra müzeyi ve park yerlerini buldular. Maggie arabadan indi ve rahatsızlığını gizlemeye yardımcı olsun diye derin nefesler alarak taze havayı içine çekti. Arabanın yan aynasına bir bakışı yüzünün ne kadar soluk olduğunu anlamasına yetti. Yanakları renksizdi ve ölü gibi görünüyordu. Tek umudu Roy'un müzeye göstereceği ilgiydi.

Roy müzeye giriş ücretini ödedi ve içeri girdiler. Kocasının gözleri sergideki araçların çeşitliliğini takdir ederek kocaman açıldı.

"Sanırım bir tuvalet bulacağım," dedi Maggie, olabildiğince gelişigüzel konuşmaya çabalayarak.

"Seni beklememi ister misin?"

"Hayır, hayır, birkaç dakika alabilir. Ben seni bulurum."

"Peki." Roy keşfetmek için hevesliydi ve bunun için Maggie müteşekkirdi.

Tuvaletleri buldu ve aceleyle içeri girdi, neredeyse yalpalayarak kabine girdi. Neredeyse anında yediği azıcık öğle yemeğini de çıkardı. İşini bitirdiğinde destek almak için sırtını kübik kabinin duvarına dayamıştı. Başı dönmeye ve hasta hissetmeye devam ediyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu arkasındaki kadın.

Maggie kabinin kapısını kapatacak zamanı bulamamıştı. Döndü ve arkasında yaşlı, tonton bir kadın olduğunu gördü. "İyiyim, teşekkürler." Maggie elini alnına bastırdı.

"Pek öyle görünmüyorsun canım. Oturmak ister misin?"

"İyi olacağım," diye ısrar etti Maggie. Yaygara yaparak birilerinin dikkatini çekmekten korkuyordu. Bir avuç dolusu tuvalet kağıdı alarak ağzını temizledi.

"Sana su bulabilecek miyim, bakayım," dedi kadın.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Maggie. Ağzını çalkalamaya ihtiyacı vardı ve içine girip yatabileceği güzel, yumuşak bir yatak düşledi.

Kadın elinde bir kâğıt bardak ve yanında müze için çalışan başka bir kadınla geri döndü.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu ikinci kadın.

"Lütfen, zahmet vermek istemiyorum."

"Zahmet değil," diye ısrar etti müze görevlisi. "Sizin için birini çağırayım mı?"

"Hayır, hayır, kocam burada ve şimdi onun canını sıkmak istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi yaşlı kadın. "Henry de klasik arabaları çok sever. Tanrım, beni ta Olympia'dan buraya sürükledi, sırf bu araba müzesinde durabilelim diye."

"Eğer oturmak isterseniz girişte güzel, rahat bir sandalyemiz var," dedi görevli ve yapabileceği başka bir şey kalmayınca gitti.

Yaşlı kadın Maggie'yi inceledi. "Aynı sorunu hamileyken ben de yaşadım," dedi, sesini alçaltarak. "İlk üç ay berbat geçmişti. Hiçbir şeyi midemde tutamıyordum."

Maggie durumunu bu yabancıya itiraf edecek değildi. Daha sonra kadına şans eseri rastlayabilir ve Roy yanındayken hamilelikle ilgili bir şeyler diyebilirdi.

"Sanırım öğle yemeğinde yediğim bir şey dokundu," dedi Maggie, kadının kuşkularını başka yöne çekmeye çalışarak.

Kadının kaşları çatıldı. "Canım, neredeyse otuz yıl hemşire olarak çalıştım. Hamile birinin nasıl göründüğünü bilirim ve sende o görünüş var. Bana inanmıyorsan doktorundan bir randevu al ya da gebelik testi yap."

Maggie şaşırmış gibi yaptı. "Belki alırım," diye mırıldandı, gözlerini diğer kadının gözlerinden kaçırmaya çalışarak. "Ben... Ben en iyisi kocamı bulayım," dedi, kaçmaya hevesli şekilde.

Roy'u bulması sadece birkaç dakikasını aldı. Roy'un gözleri bir klasiğin, 1936 Mercedes-Benz 540K'nin üstündeydi. Değerli bir sanat eserini bozmaktan korkarmış gibi elleri ceplerinde aracın etrafında geziyordu.

Birkaç dakika boyunca Maggie'nin yanında durduğunu fark etmedi. "Çok iyi durumda," dedi sesini alçak tutarak, sanki kilisede konuşuyormuş gibi.

Maggie birkaç başka araca hayranlıkla bakarken onu takip etti ama yorgun ve güçsüz hissediyordu. "Biraz otursam sorun olur mu?" diye sordu, dinlenme ihtiyacını önemsiz göstermeye çalışarak.

Roy 1960 model sarı bir Chevy Corvette'in içine eğilmiş incelemekteydi ve hızla doğrulup dikkatini karısına verdi.

"Maggie sen iyi misin?"

"Elbette," dedi, neredeyse şaşırarak. "Bu ayakkabılar biraz dar ve bugün epey yürüdük. Düşündüm de biraz otursam iyi olur."

"Otele geri dönmek ister misin?" diye sordu, endişe dolu gözlerle karısını incelemeye devam ederek.

"Hiç istemem." Maggie haliyle yalan söyledi. "Ben girişte olacağım. Girerken bir sandalye görmüştüm orada."

Roy tereddüt etti. "Müzenin kalanını hızlıca gezerim."

"Lütfen acele etme. Bir süre oturmak beni mutlu edecek. Tadını çıkar ve istediğin kadar dolaş."

Roy sanki ona inanmakta zorlanıyormuş gibi karısını gözlemledi. "Bu senin yapacağın şey değil."

"Ne değil?" diye sordu Maggie ve küçük bir kahkaha atmak için kendini zorladı.

"Bu kadar sabırlı olmak."

"Roy bu çok adaletsizce. Doğru olsa bile, benim cömertliğimi değerlendirip bundan yararlanman gerekmez mi?"

"Peki peki, haklısın. Git dinlen ve ben de müzenin geri kalanını bitireyim."

"İstediğin kadar kalabilirsin."

Roy'un bakışları yine şüpheli bir hal aldı.

Kocasını bırakmış olmaktan memnun olan Maggie, müze görevlisinin bahsettiği yere geri döndü. Minderli iskemleye oturup kafasını arkaya dayadı ve gözlerini kapadı. Ayaklarını yerden kesmek çok iyi geldi. Neredeyse hemen bütün gün olduğundan daha iyi hissetmeye başladı.

Roy onu almaya geldiğinde, ne kadar süre o sandalyede oturduğunu bilmiyordu.

"Bu koleksiyon inanılmaz," dedi Roy ve oğulları Jaxon'ın parkta bir saat geçirdiğinde olduğu kadar heyecanlı ve memnundu. "Teşekkürler hayatım."

"Rica ederim." Onun hoşuna giden bir şey yaptıkları için mutluydu Maggie.

"Beni bir sonraki kız filmine sürüklemeye çalıştığında hiç şikâyet etmeyeceğim, söz veriyorum."

"Bu adil bir anlaşma," dedi Maggie gülümseyerek ve kolunu onun koluna doladı.

Çıkışa doğru yöneldiler ve Maggie'nin tuvalette karşılaştığı yaşlı kadın da kapıdaydı. Maggie, kadının tanışmalarından veya şüphelerinden bahsetmemesi için dua etmeye başladı

Maggie'nin tüm dualarına karşılık, "Tekrar merhaba," dedi kadın.

"Merhaba," dedi Maggie sıradan bir şekilde, sesi mesafeliydi ve konuşmak istemediğini belli ediyordu.

"Daha iyi hissediyor musunuz?" diye sordu kadın, Maggie ve Roy'a yetişmek için acele ederek.

"Evet, teşekkürler." Çift müze çıkışı aksi yöne gittiğinde Maggie neredeyse bayılacaktı.

"Yine kötü hissettin mi?" diye sordu Roy.

"Harika hissediyorum." Biraz abartmıştı ama Maggie bu manevralarda gittikçe iyi olmaya başlamıştı. "Öyle görünmüyorsun Maggie. Esasında, biraz solgun duruyorsun."

Arabalarına ulaştılar ve Maggie yan aynaya baktı bir kez daha. "Öyle mi?"

"Görmüyor musun?"

"Belki gribin sonucudur," dedi Roy'un bu bahaneyi kabul etmesini ve konuyu orada bırakmasını umarak.

"Bir hastane bulmamı ister misin?"

"Saçmalama," dedi Maggie ve önerisine kahkaha atarak geçiştirdi.

"Senin hasta olman düşüncesinden nefret ediyorum."

"Şimdiden daha iyiyim." Roy onun tarafına doğru kaşlarını çatmıştı, karısına inanmadığı açıkça ortadaydı. "Otele dönelim mi?" diye sordu.

"Olabilir," dedi Maggie, sanki onun için fark etmezmiş gibi. "Tabii keşfetmek istediğin başka bir yer yoksa."

"Cam müzesi tam yolun aşağısında," diye hatırlattı Roy.

Başka koşullar altında Maggie bu ünlü müzeyi ve hediyelik mağazasını gezmekten keyif alırdı, ama şimdi değil. Tereddüdü Roy'a bilmesi gereken her şeyi anlattı.

"Otele dönmek istiyorsun."

Hafta sonuna gölge düşürmekten nefret ediyordu ama gerçekten hastaydı. "Belki en iyisi budur."

"O zaman kendini iddia ettiğin kadar iyi hissetmiyorsun."

"Sadece biraz keyifsizim," dedi Maggie, bir kez daha kocasının endişelerini savuşturmaya çalışarak.

Roy arabayı çalıştırdı ve sorunsuzca tekrar otobana çıktı. "Seni tanımasam hamile olduğunu düşünürdüm." dedi Roy ve sözcükler ağzından çıktığı anda dondu kaldı.

Korkunç bir saniye için Maggie arabayı yolun kenarına çekeceğinden korktu.

Birkaç kalp durdurucu dakika boyunca ikisi de hiçbir şey söylemedi.

"Doğum kontrol haplarını alıyorsun, değil mi?" diye sordu Roy gergin bir şekilde. Sesi başkasına ait gibiydi.

"Tabii ki alıyorum," diyerek güvence verdi Maggie, sakin konuştuğunu umarak.

"Her gün mü?" diye sıkıştırdı Roy.

"Birkaç kere almamış olabilirim," diye itiraf etti. Aslında Maggie hap kullanmayı tamamen bırakmıştı. Bilinçli bir karar değildi. Başta sadece unutmuştu ama gerçekten, ne gereği vardı ki? Geçen ay sadece iki kere sevişmişlerdi... Maggie'nin evliliklerinde bir şeylerin doğru gitmediği hissine kapılmasının nedeni de kocasının cinsel iştahının olmayışıydı. O *bir* şeyler aslında *birisiydi* ve o kişi de Katherine'den başkası değildi.

"Maggie." Roy neredeyse konuşmakta zorlanıyormuş gibi adını fısıldadı. "Beni hemen hamile olmadığına inandırmaya çalışmadığını fark ettim."

"Çalışmadım mı?" diye sordu Maggie, kaçamak yanıt vererek.

"Öyle misin değil misin?" diye sordu Roy.

Aralarındaki gerginlik elle tutulur cinstendi.

"Hamile misin?" diye sordu yeniden, bu kez yüksek sesle.

Kafasını aşağı eğdi, Maggie ona cevap veremezdi. Kuşkuları doğrulanır doğrulanmaz söylescydi daha iyi gidebilirdi ama bundan da şüpheliydi.

Roy ayağını gaz pedalına bastı ve araba ileri atıldı. "Sanırım bu sorumu cevaplıyor. Ayrıca bu bebeğin babasının kim olduğu hakkında hiçbir ipucun olmadığını tahmin ediyorum."

Bölüm 23

"Üzgünüm Ellie, bunların hiçbiri sonuçlanacağını düşündüğüm şekilde sonuçlanmadı," dedi Tom, Ellie'nin peşinden aceleyle ilerlerken. Görünüşe göre Tom, Ellie'nin onunla hiçbir alakasının olmasını istememesini kabullenemiyordu. Oysa Ellie ona güvenebilmeyi çok istiyordu ama Tom'un onu kendi amaçları için kullandığı bu kadar belliyken bunu yapamazdı. Ona önceden söylemiş olsaydı, bir ipucu olmaksızın aniden babasıyla karşılaştırmak yerine ona açılsaydı bütün bunları görmezden gelebilirdi.

Pek çok cevaplanmamış soru kalmış olsa da babasıyla konuşması beklediğinden çok daha iyi geçmişti. Akşam yemeğinde daha fazla konuşabilecceklerini umuyordu. Babası ve büyükannesiyle büyükbabası arasında hiç sevgi olmadığı çok açıktı ama Ellie annesinin bu ayrılıkta nasıl bir rol oynadığını bilmiyordu.

"Ellie," dedi Tom, adımlarını onunkilere uydurarak. "Bir şey söyle."

Ellie karışık olan duygularını nasıl ifade edebileceğini bilmeden ona baktı. Fena halde kafası karışmıştı.

"Ne olmasını bekliyordun?" diye sordu ellerini sallayarak. Hâlâ çok öfkeliydi. Çevirdiği dalavereyi bu kadar kolay affedemezdi. Yaptıklarının dışında pek çok yönden onu yanlış yönlendirmişti. Tom'a güvenmişti ama o, bu güveni kötüye kullanmıştı.

"Dün senden sonra berbat hissettim," dedi Tom.

"Benim hissettiğimden daha berbat değil," diye sertçe cevap verdi Ellie. "Beni nasıl bu şekilde kullanabildin Tom? Nasıl kullanabildin?"

"Niyetim hiçbir zaman seni incitmek değildi."

"Onu daha önce akıl etmeliydin." Ne düşünüyor olduğunu hayal edemiyordu. Yaptığı şeyi keşfedince Ellie nasıl tepki verir diye düşünmemişti. Belli ki bu konu üzerinde hiç kafa yormamıştı. Ellie onun, en başından beri babasıyla kavuşmalarını sağladıktan sonra arka planda kalıp görünmez olmaya niyetlendiğinden şüpheleniyordu. Böylece Tom'un rolü bitecek ve Ellie'yle de işi bitmiş olacaktı.

"Gözlerindeki bakış kalbimi kırdı. Meseleleri olduğu gibi bırakamam, bunu yapamam."

Ellie'nin buna diyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Sana Scott'la tanışmadan önce söylemek istiyordum," diye devam etti Tom. "Niyetim sana her şeyi cuma gecesi tamamen açıklamaktı ve yapamadım, o kadar çabuk olmazdı. Sen çok güzeldin ve bağımsızlığın için büyük bir mücadele veriyordun. Bana olan güvenini o kadar hızlı sarsamazdım. Hatalıydım Ellie. Çok üzgünüm."

"Öyle birdenbire pat diye söylemek yerine bana anlatmalıydın." Ellie bununla nasıl baş ederdi, emin değildi ama en azından kendini hazırlamak için bir şansı olurdu. Otele ilk geldiği zaman söyleseydi şoke olurdu, evet, ama

yine de biliyor olurdu. Ama her şeyi akşam yemeğinden, tekneyle açıldıktan, öpüştükten ve birbirlerinin gözlerinin içine baktıktan sonra anlatmak... Çok derinden yaralanmış ve ihaneti derinden hissetmişti.

"Daha üzgün olamazdım ama biz buluşmuştuk ve seninle olmak, seni öpmek bana kendimi o kadar iyi hissettirdi ki," diye fısıldadı Tom. "Ne yaptığımı öğrenseydin, benimle bir alakan kalmasını istemeyeceğinden korktum... Seninle o fazladan zamanı istedim. Biz bir arada olursak, umuyordum ki... Tanrım, babanla tanıştığında ne olacağını düşünüyordum bilmiyorum. Bunu onun için yaptım ama sonra kendim için olduğunun farkına vardım. Sana âşık oldum Ellie. Abartmıyorum veya bahane uydurmuyorum. Tüm istediğim seninle başka bir şans. Sana aşığım. Hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan. Seni seviyorum."

Ellie sanki onun sözcüklerinden kurtulmak istermiş gibi kafasını salladı. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Hisleri her taraftan üstüne yağan, golf topu büyüklüğünde dolu taneleri gibiydi. Babasıyla tanışmıştı. *Babası.* Scott'la Tom aracılığıyla tanışmıştı, sevdiği adamın yardımıyla. Sonrasında Tom'un onu çıkarları için kullandığı ortaya çıkmıştı ama şimdi onu sevdiğini söylüyordu. Bu kadarı tek seferde sindirmek için çok fazlaydı. Tom'la uğraşmadan önce her şeyi kafasında çözümlemesi gerekiyordu.

Tom tekrar konuşmaya başladı ama Ellie elini kaldırarak onu durdurdu. "Bana zaman ver."

"Ne kadar?"

"Bilmiyorum..."

"Ama benimle konuşacaksın, değil mi? Bir ara... Yani yakında."

Ellie başını sallayarak onayladı, sonra uzaklaşmasını isteyerek elini kaldırdı ve ona tek başına devam etmek istediğini açıkladı. Tom istemeyerek de olsa hızını düşürdü ve Ellie'nin gitmesine izin vererek arkada kaldı. Ellie tepeyi tırmandığında omzunun üzerinden baktı ve Tom'u tüm dünya başına yıkılmış gibi omuzları sarkmış bir halde kaldırımda otururken buldu.

Ellie otele doğru devam etti, aklı ve kalbi karmakarışık bir haldeydi. Şakakları yaklaşan başağrısıyla zonkluyordu. Odasına döner dönmez iki ağrı kesici yuttu, uzandı ve gözlerini kapadı. Tam şok ve gerginlik vücudunu terk etmeye, rahatlamaya başlamıştı ki telefonu çaldı. Aslında böyle bir şey olmasını beklediğinden, telefonunu yatağın üzerinde yanında tutmuştu. Ekrana bakmasıyla arayanın annesi olduğunu anladı.

"Merhaba anne."

"Ellie?" Annesi şaşkınlığını gizlemeye uğraşmadı. "Gerçekten benimle konuşacak mısın?"

"Evet..."

Annesi derhal bir şeylerin yanlış olduğunu hissetti. "Hayatım, sorun ne?"

"Ah anne..."

"Anlat bana. Sesinden bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum. Kötü bir şey, değil mi? Bana herşeyi anlatabileceğini biliyorsun. Ah Tanrım, bu tam da olmasından korktuğum şey. Biliyor musun-"

"Anne, dur," dedi Ellie, birden sözünü keserek. Yatakta doğrulup sırtını yatak başına dayadı ve parmak uçlarını zonklayan şakaklarına bastırdı.

Annesi derin bir nefes aldı. "Söyle, sadece söyle bana."

Ellie de derin bir iç çekti. "Babamla tanıştım."

Sessizlik. Mutlak sessizlik.

"Anne, beni duydun mu?"

"Evet." Virginia'nın sesi bir fısıltıdan öte değildi.

"Bu nasıl oldu?"

Ellie nereden başlayacağını bilmiyordu, o yüzden kısa versiyonunu anlattı.

"Tom babamın üvey oğlu."

Ellie anında annesinin içerlemesini hissetti, bu kendi hislerine nasıl da uygundu.

"Seni kandırdılar."

"Evet, Tom beni kandırdı."

Aslında bu bir şok olmuştu, ama en azından Ellie'nin bir parçasını sindirmeye zamanı olmuştu. Evet, kötü şekilde sarsılmıştı, ama bununla başa çıkabilirdi. Tom'un iddialarına rağmen, babasının onunla çocukken ve hatta yetişkinken iletişim kurmak için o kadar çaba göstermediği açıktı.

"Buraya gel," diye ısrar etti Virginia. "Valizini topla ve eve gelmek için derhal oradan ayrıl. Bunun olduğuna inanamıyorum... Ne kadar aşağılık bir komplo bu."

"Anne, dahası var..."

"Dahası mı?" Bir kez daha annesinin şoktan sesi kısılmış gibiydi.

"Onunla konuştum."

"Babanla sahiden konuştun mu?"

"Evet ve ilerleyen saatlerde onunla akşam yemeği için buluşuyorum."

"Eleanor... Hayır. Kesinlikle olmaz. Buna izin vermem." Annesinin sesi titredi, ama öfkeyle değil.

Bu Ellie'nin bilmediği bir tondu, bir talepten çok yal-

varma gibiydi. Duyduğu korku muydu? Ya da pişmanlık? Babasının annesi hakkında konuşurken kullandığı ses tonuyla neredeyse aynıydı.

"Neden Oregon'a geri döneyim ki?" diye sordu Ellie.

"Ellie bu hafta sonunun geri kalan kısmını orada geçirmeyi düşünüyor olamazsın. Bu olandan sonra olmaz. Tom sana Scott'un üvey oğlu olduğunu söylemedi. Seni yanlış yönlendirdi ve Scott'ın da bu komplonun içinde olduğunu düşünmek mantıklı olur. Verebileceğin tek akla uygun tepki, o iki adamdan biri seni daha fazla incitmeden hemen oradan ayrılmak."

"Anne, babamla akşam yemeği için buluşmayı kabul ettim bile."

"Ama-"

"Sadece babamın cevaplayabileceği sorularım var."

Telefonun diğer ucundan bir hıçkırık sesi geldi. "Ah, Ellie, korkarım daha çok kalp acısıyla karşı karşıya kalacaksın."

"Haklı olabilirsin."

Hıçkırık sesi bir daha geldi ve şimdi Ellie annesinin ağladığından emindi.

"Biliyor musun, onu seviyordum," diye fısıldadı Virginia, "onu her şeyden daha çok seviyordum. İkimiz de o kadar genç ve gururluyduk ki. Nasıl görünüyordu Ellie? O iyi mi?"

Bu soru Ellie'yi gafil avladı. Bu tür bir sorgulamadan çok, sert sözler veya kınama beklemişti.

"O... İyi görünüyordu." Ellie babasının da ilk olarak annesini sormasını ilginç bulmuştu.

"Onu tanıyamadım," diye ekledi, annesine evlerinde

babasına ait hiçbir fotoğrafının kalmadığını hatırlatarak. Yani Ellie'nin bildiği kadarıyla en azından. Sadece çok küçük olduğu dönemlerden bir şeyler vardı. Siması hafızasından uzun zaman önce silinmişti.

"Onunla ne zaman buluşuyorsun?"

"Anne," dedi Ellie, sabırlı olmak için elinden geleni yaparak. "Nerede ve ne zaman olduğunun ne önemi var?"

"Benim için önemli." Sesi duygusallıkla titriyordu.

Ellie annesinin sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu ve bu onu şaşırtıyordu. "Anne neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum... Sadece sarsıldım... Baban ve ben... Bu uzun yıllar önceydi."

Ellie annesinin tepkisinden ne çıkaracağını bilemiyordu. Babasının adını yıllardır anmamıştı ve beklediği son şey annesinin duygusallaşmasıydı.

"Onunla buluştuğunda, şey yapar mısın... Benden ona bir şey iletir misin?" diye sordu annesi.

"Tabii ki."

"Hayır," dedi annesi, ansızın fikrini değiştirerek. "Benimle ilgili hiçbir şey söyleme, tamam mı?"

"Emin misin?"

"Eminim, benimle ilgili hiçbir şey söyleme. Bekle... Ona de ki... Hayır, hiçbir şey söyleme."

"Anne..."

"Yemeğinizden sonra beni ara," diye talimat verdi annesi ve bu bir emirden çok yakarış gibiydi.

Ellie konuşamadı.

"Ellie?" Annesi ismini fısıldadı. "Hâlâ orda mısın?"

"Evet," diye fısıldadı.

Ellie ilkokuldayken, düşüp kolunu kırmıştı. Hemşi-

renin ofisinde annesinin gelmesini beklerken zonklayan kolunu kendisine yakın tutarak hafifçe ileri geri sallamıştı kendisini.

Acısı dehşet verici bir hal almıştı. Düşünebildiği tek şey annesini istediğiydi. Annesine kavuşunca her şey daha iyi olacaktı. Ellie şimdi de öyle hissediyordu.

"Seni dinlemeliydim... Asla Sedir Koyu'na gelmemeliydim. Bu büyük bir hata oldu. Ayrılmaya hazırım."

"Hayır, yapma," diye fısıldadı Virginia.

"Yapma mı... Ama daha şimdi bana bunu yapmam gerektiğini söyledin."

"Hataliydım. Babana onunla yemek yiyeceğini söyledin ve bunun ikinize de iyi geleceğini düşünüyorum. Şimdi ayrılırsan bu fırsatı kaçırdığın için hep pişmanlık duyacaksın. Sorularının cevaplanmasını hak ediyorsun. Benim olumsuz deneyimlerimin babanla *ilişkini kirletmesine* izin verme Ellie."

Bu annesinin söyleyeceği bir şey gibi gelmiyordu kulağa.

"Emin misin?"

"Evet. Ben senin yanına gelirim."

"Anne, bu çok cömertçe, ama Bend'den buraya pek fazla uçuş yok ve buraya arabayla gelmen de beş-altı saat sürer."

Annesi şüphe uyandıracak bir şekilde sessizleşti.

"Aslında, o kadar uzun sürmez."

"Sürmez mi?"

"Ben geldim bile."

Ellie sıçradı. "Burada mısın? Sedir Koyu'nda?" İnanamayarak elini alnına götürdü.

Virginia konuşmadan önce duraksayarak, "Bilmen gerekiyorsa, geceyi Tacoma'da geçirdim," dedi.

"Ne yaptın?"

"Asla senin bilmeni istememiştim. Sana bir şey olacağından endişeliydim. Bana kızdığını biliyorum ve bunun için seni suçlayamam, ama bir de benim açımdan bak. İnternetten tanıştığın bu adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordun ve senin için endişelenmiştim.

Bana kızacağından korktuğumdan yakınında olmak istediğimi söyleyemedim."

Ellie şaşkına dönmüştü ama annesinin varsaydığı nedenlerden dolayı değil. "Beni takip mi ettin?" Duyduklarına inanamıyordu.

"Takip değil... Tam olarak."

Annesi kendini savunmaya ve aslında Ellie'nin yararını düşündüğünü göstermeye hevesli gözüküyordu. "Kötü birşeyin olması durumunda yakınında olmak istiyordum ve bu oldu, değil mi? Lütfen bana kızma."

Ellie'nin kızgın olması gerekirdi, ama o anda sadece minnettar olabilirdi. "Buraya ne kadar kısa sürede gelebilirsin?" diye sordu.

"Uzun sürmez," diye güvence verdi Virginia. "Bana bir saat ver."

Ellie bu altmış dakikayı uzanıp gözlerini dinlendirmek için kullandı, tabii uyumak şöyle dursun rahatlayamadı bile.

Annesi gelene kadar, otelin araba yoluna bakan penceresinin yanında durdu ve başına gelenleri anlatmanın verdiği hevesle bekledi.

Virginia geldiğinde, Ellie ön basamaklardan acelcyle indi ve ikisi birbirine sıkıca sarıldı.

Virginia Ellie'nin kafasına dokundu ama yeni saç stilin-

den bahsetmedi. Annesi hevesle otele doğru baktı. "Oturup konuşabilir miyiz? Tahmin edeceğin gibi dün akşam iyi uyuyamadım."

"Şüphe yok ki benim için endişelenerek," diye mırıldandı Ellie, annesinin ondan haber almayı bekleyerek sabaha kadar uyanık kaldığını fark etmişti. Hemen annesine davranış şeklinden dolayı suçluluk duydu. İkisi yakındı ve her zaman yakın olmuşlardı.

"Baş ağrılarımdan biri tuttu," diye itiraf etti annesi.

Ellie otele giden yoldan ön basamaklara ve oradan verandadaki iki iskemleye doğru yol gösterdi. Manzara muhteşemdi, ama bunun hakkında ne o ne de annesi yorum yaptılar.

İkisi de oturana kadar Ellie bir şey söylemedi.

"Tamam anne, elinden gelenin en kötüsünü yap."

"Elimden gelenin en kötüsünü mü yapayım?" diye tekrarladı Virginia gücenerek.

"Tom'la buluşmak için Sedir Koyu'na gelmemin kötü bir fikir olmasıyla ilgili tüm nedenleri sıralamak üzeresin."

Geçmişe baktığında ve yaşanan onca şeyi göz önünde bulundurduğunda, o da yaptığının doğru olmadığından şüphelenıyordu.

"Hayır, bunu yapmayacaktım," diye karşı çıktı annesi. "Tek yapmak istediğim seni korumaktı. Yakınlarda olduğuma memnunum."

"Ben de öyle," dedi Ellie, bunu itiraf etmek zor olsa da.

"Senin... Baban," dedi Virginia hafif bir tereddütten sonra, "kalbimi kırdı. Onu seviyordum..."

"Ve o seni terk etti," diye cümleyi onun için tamamladı Ellie, çünkü yıllar boyunca bu hikâyeyi defalarca duymuştu.

"O bizi terk etti," diye düzeltti Virginia. "Tom'un neyin peşinde olduğunu biliyordu, değil mi?"

"Sanmıyorum."

Scott'un yüzünde gördüğü şaşkınlıkla karışık dehşet, kolay yapılabilecek türden bir numara değildi. Tom onu Ellie'yi tanıştırdığında babası da onun kadar sersemlemiş gözüküyordu.

"Tom bunu bu sabah ona pat diye söyleyiverdi. Buluşmamız benim için olduğu kadar Scott için de bir şokmuş gibi görünüyordu."

Virginia buna çok şaşırdı. "Tom'un Scott'a senin kim olduğunu söylemediğini mi anlatmaya çalışıyorsun?"

"Hayır. Babamın bildiği kadarıyla, ben Tom'un internet üzerinden tanıştığı biriydim ve bu kadardı. Hem Scott... Babam hem de ben habersizdik." Aklına başka bir şey geldi. Babasını görene kadar Ellie, sürprizinden bahsederken Tom'un yüzünde oluşan endişeli halin sebebini anlayamamıştı. Babası bu komplonun içinde değilse, o zaman Ellie Tom'un yanlış yönlendirdiği tek kişi değildi. Tüm parçalar bir araya gelmeye başlasa da bu ona kendini daha iyi hissettirmedi.

Tom'un niyeti iyi olsa da Ellie'nin naifliğini ve güvenini onu kandırmak için kullanmıştı.

Onu Sedir Koyu'na gelmeye ikna edince, istediğini elde etmişti. Yine de şu an Tom'la ilgili duygularıyla uğraşamazdı.

"Benim yaptığım hatayı yapma Ellie. Tom'a güvenme. Seni bir kez yanlış yönlendirdi ve bir kez daha bunu yapmayacağını gösteren hiçbir şey yok. Bu ilişkiye devam edersen kötü şekilde incineceğinden korkuyorum."

"Anne kendi kararlarımı verecek yaştayım. Bana güven, olur mu?"

"Babana güvenmiştim."

"Anne..."

Virginia sırtını dikleştirdi. "Bu yaşta senin hayatına ellerini kollarını sallayarak girmesi adil değil. Buna hakkı yok."

Ellie annesinin acısını hissetti ve bunu dindirebilmeyi diledi. Ancak konu babasına gelince kendi kararını kendisi vermesi gerektiğini biliyordu.

Annesi uzaklara dalmış gibi baktı. "Sana kimseyle paylaşmadığım bir şey anlatacağım."

Sesi titreyerek bir fısıltıya dönüştü. "Evi terk ettikten kısa bir süre sonra babana yazdım, yani boşanma kesinleşmeden önce. Bir arkadaşım benim için adresini buldu ve annem ile babamdan habersiz ona yazdım."

Sesi fırtınadaki küçük bir kayık gibi yükselip alçaldı. Devam etmeden önce duygularına tekrar hâkim olmak için kısaca ara verdi. "Ona hatalı olduğumu söyledim ve hem benim hem de senin iyiliğin için ondan evliliğimize ikinci bir şans vermeyi tekrar düşünmesini istedim.

Onun istediği gibi bir eş olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım."

Ellie şoktaydı. Neredeyse tüm hayatı boyunca babasıyla ilgili duyduğu tüm sözler hor gören türdendi. Tüm bu zaman boyunca annesi Scott Reynolds'tan kurtuldukları için şanslı olduklarını iddia etmişti. Babası onları geçindirmekte başarısız olmuştu, tembeldi ve tüm bunların üzerine, zayıf bir karakteri vardı. Annesinin gururunu yenip ona yazması büyük bir şeydi.

"Daha önce bundan hiç bahsetmedin." Bunu anlatması cesaret gerektiriyor olmalıydı ve annesinin dürüstlüğü, onun fikrini değiştirmeye yeterli olmasa da Ellie'yi şaşırttı.

"Annemle babam bile bilmiyordu," dedi Virginia. "Ailem bizim tekrar bir araya gelmemize karşı çıkardı ve bunu biliyordum, ama Scott'a âşıktım ve boşanmamızı istemiyordum."

"Ne oldu?" diye sordu Ellie, bilmek isteyerek.

Annesi konuşmadan önce uzunca bir zaman koyu gözden geçirdi. "Hiç cevap vermedi."

Hemen Ellie'nin aklına birçok olası neden geldi. "Belki mektubu almamıştır, belki yer değiştirmiştir ve mektup ona iletilmemiştir. Büyükannemle büyükbabamın mektubu bulmuş olabileceğini düşündün mü? Ve anne, madem babama ulaşmak istiyordun neden sadece onu aramadın?"

"Numarası bende olsaydı onu ararım," diye açıkladı annesi. "O zamanlar şimdiki gibi değildi. Cep telefonları veya internet yoktu. Annem ve babam boşanmam için bana baskı yapıyorlardı. Babanla kavga ettik, o gitti ve onu bir daha görmedim."

Ellie annesinin yüzündeki acıyı okudu ve kendisi de derin bir rahatsızlık hissetti. Scott'la buluştuğunda neden mektuba cevap yazmadığını soracaktı. Annesine duyduğu aşkın bitmiş olmasından korkuyordu. Ama eğer durum buysa bile, bilmesi gerekiyordu.

Tom ise durumun böyle olmadığını ima ediyor gibiydi. Ona göre, Scott da pişmanlıklarla yaşıyordu... Ve bunu kesinlikle hak ediyordu.

"Sonra..." Annesi durdu, kendini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı var gibiydi. "Sonra yine denedim."

"Ne zaman?"

"Sen beş yaşındaydın ve babanla ilgili sorular sormaya başlamıştın."

Ellie bunu çok iyi hatırlıyordu. "Bu benim doğum günümde o oyuncak bebeği istediğim zamanlardı, değil mi?"

Annesi kafasını salladı. "Annem ve babam bilmiyordu, ama babanla ilgili soru sormana dayanamıyordum. Biraz çaba gerektirse de onu buldum."

"Nafaka ödüyor muydu?" Annesi başını eğerek Ellie'nin gözlerine bakmayı reddetti.

"Evet... Sadakatle."

"Bana böyle dememiştin."

"Ben... İncinmiştim ve senin-"

"Başka bir deyişle, beni yanlış yönlendirdin."

Ellie babasının nafaka ödemediği hakkında duymuş olduğu onca şeyi düşündü. Ayrıca Scott hiçbir velayet hakkının ona verilmemesinden ve onlar için savaş vermek için avukat tutmaya parasının yetmediğinden bahsetmişti.

"Evet, yalan söyledim."

"Ama neden?" Ellie buna anlam veremiyordu.

Annesi yine utanmışçasına başını eğdi. "Hiçbir mazeretim yok... Kendime bunun koruyucu bir tedbir olduğunu söyledim. Baban hakkında olumsuz bir izlenimin olursa, o zaman bana yaptığı gibi seni de incitmeye fırsatı olmazdı."

"Ah anne."

"Biliyorum ve üzgünüm Ellie."

"Sonradan yine ona ulaşmaya çalıştığını söyledin?" Konu dağılmıştı ama annesinin anlatacaklarını duymak istiyordu. "Ben beş yaşındayken ve doğum günüm için bir oyuncak bebek isterken."

"Evet."

Virginia yutkunmaya zaman bulacak kadar tereddüt etti, düşüncelerini toparlamaya ihtiyacı varmış gibiydi. "Annem ve babam iyi niyetliydiler, ama annem üstüne çok titrerdi. Sen onun tek torunuydun ve gözbebeğiydin. Ama bir babaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu görebiliyordum. Benim babam denedi, ama o çok yaşlıydı ve çoğu zaman sabırsızdı. Artık aileme yük olmaya başladığımı hissediyordum. Sonra sen babanla ilgili sorular sormaya başladın ve buna dayanamadım. Scott'ı aradım ve onu geri getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım, bu anne ve babama karşı çıkmak anlamına geliyor olsa bile."

"Onu buldun mu?" diye sordu Ellie, sanki sesli konuşması annesini gerçekleri söylemekten alıkoyacakmış gibi fısıltıyla konuşuyordu.

Virginia ellerini kenetledi ve başını evet anlamında salladı.

"Ve?" diye ısrar etti Ellie.

Yine annesinin kendini toparlaması için zamana ihtiyacı var gibiydi. "Onu buldum... Tacoma bölgesinde yaşıyordu. Onu görmeye gittim."

"Büyükannemle büyükbabam ne yaptığını biliyorlar mıydı?"

"Hayır, onlara söylemeye cesaretim yoktu... En azından sonrasına kadar..." Daha fazlasını anlatmaya cesareti yokmuş gibi kısa kesti. "Onlara ne olduğunu söylediğimde, annem hayli bozuldu. Beni Scott'la ilgili tekrar tekrar uyardı, ama ben onu dinlemeyi reddettim.

Babam benim ne yaptığımı duyduğumda küplere binmişti."

"Babamı mı buldun?" Ellie annesinin buluşmalarında ne olduğunu anlatmasını istiyordu.

Bunu bilmesi önemliydi, özellikle de babasıyla akşam yemeği için buluşmadan önce.

Şimdiden bugüne kadar duymadığı birçok şey öğrenmişti ve dahasını duymak istiyordu.

"Babamı bulmak için Tacoma'ya gittin."

"Evet," diye basitçe cevap verdi Virginia.

Ellie bu defa annesinin ne kadar kırılgan olduğunu göz önünde bulundurarak nazik bir şekilde, "O ne dedi?" diye sordu.

Annesinin omuzları, sanki yılların mutsuzluğu ve acısı onlara yük oluyormuş gibi hafifçe öne düştü.

"Ben... Ben onunla konuşmadım."

Ellie annesinin ağlamamak için kendini tuttuğunu fark etti. Onun için kötü hissederek uzanıp annesinin elini tuttu. "Neden anne, hem de o kadar yol tepmişken?"

Anne babasına karşı geldiği ve Scott'ın yerini bulmak için ne kadar çabaladığı göz önünde bulundurulduğunda, Virginia'yı işin sonunu getirmekten alıkoyacak dehşet verici bir şey meydana gelmiş olmalıydı.

"Scott'ın yeni bir eşi ve ailesi olduğunu keşfettim," diye fısıldadı annesi kırılmış bir şekilde. "Hepsini bir arada gördüm... Ve mutluydular, birlikte şakalaşıp gülüyorlardı. Scott ön bahçede iki genç oğlanla beysbol oynuyordu. Arabamda oturup onları izledim."

Ellie kolayca sahneyi canlandırabiliyordu. Annesi köşede arabasıyla durmuş ön kapıya yürüyüp kapıyı çalmak için kendini hazırlarken, birden Scott'ı bahçede üvey oğullarıyla beysbol oynarken görmüştü. Onlardan birisi Tom olmalıydı. Ellie acısını ve hayal kırıklığını yuttu.

"Arabamda ne kadar zaman oturduğumu hatırlamıyorum, ama sonunda bir kadın limonata bardakları ve kurabiyelerin olduğu bir tepsiyle dışarı çıktı."

Ellie bu mükemmel aile portresinin annesinin kalbini paramparça ettiğini anladı.

"Sonra," diye devam etti annesi aynı kısık tonda, "Scott kollarını o kadının beline sardı ve onu öptü. Sevecek başka birisini bulmuştu. Oğlanlar ona baba diye seslendiler ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Çok geç kalmıştım. Eğer onunla konuşmak için arabadan inip yanına gitseydim sadece bir utanç konusu olacaktım."

Bu Ellie için epey çok şeyi açıklığa kavuşturmuştu. İşte bu noktadan sonra annesinin babası için olan aşkı nefrete dönüşmüştü. Bu Virginia'nın reddedilme ve kederle başa çıkmak için bulduğu tek yoldu. Ellie'yi babasından uzak tutma ikisi için de bir tür korumaydı. Bu bir açıklama olsa da bunu yapması doğru değildi.

"Neden onunla konuşmadan ayrıldığını anlayabiliyorum," dedi Ellie annesine. Eski kocası yeni bir aile ve yeni bir hayat bulmuşken baskıcı ebeveynlerle ve bir çocukla kalmış olmanın onu ne kadar perişan etmiş olduğunu fark etmişti.

"Kendimi bunu yapmaya zorlayamadım," diye fısıldadı annesi. "Yol boyunca ağlayarak eve geri döndüm ve sonra annemle babama ne yaptığımı itiraf ettim." Onların ne kadar kızdıklarını söylemesine lüzum yoktu. "Annem beni teselli etmeye çalıştı, ama babam benim ona geri koşmakla hak ettiğimi aldığımı söyledi."

Ellie başka bir şey hatırladı. "Büyükbabam bana oyuncak bebeği aldı."

"Evet."

"Ve ona bayılmıştım."

Annesi şaşırmış görünüyordu. "Hayır bayılmadın Ellie, hem de hiç."

"Nasıl yani?" Ellie beş yaşına bastığında can attığı hediyeyi alınca hissettiği sevinci hâlâ hatırlayabiliyordu. "O hediyeyi açtığımda o kadar heyecanlıydım ki."

"O oyuncak bebeği, babandan olmadığını öğrenene kadar sevdin. Sonrasındaysa onunla neredeyse hiç oynamadın." Ellie ise olanları öyle hatırlamıyordu. "Hatta, onu senden almak zorunda kaldım, çünkü seni onun üzerinde tepinirken ve ağlarken buldum. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştın. Şaşırmıştım ve bebeği ortadan kaldırdım."

Bu Ellie'ye imkânsız geliyordu, çünkü o her zaman terbiyeli bir çocuk olmuştu - en azından kendini öyle düşünmeyi seviyordu.

"Bir süre sonra onu sana geri verdim. Seni durduramadan, bebeğin kolunu tuttun ve ondan nefret ettiğini söyleyerek duvara fırlattın."

"Böyle bir şey yapmadım!" Herhangi bir eşyasına böyle davrandığı düşüncesinin yarattığı şaşkınlıktan Ellie'nin eli göğsüne gitti. Büyükbabası küplere binerdi.

"Durmadan ağladın ve onu artık istemediğini söyledin. Fikrini değiştireceğinden emindim, ama değiştirmedin. Sonunda, onu senden aldım."

Ellie'nin böyle bir anısı olmasa da davranışının nedeni açıktı.

"Birkaç sene sonra oyuncak bebeği bir hayır kurumuna verdik."

Ellie'nin tek hatırladığı şey bu özel oyuncak bebeği ne kadar çok istemiş olduğuydu, ama annesinin bu hikâyeyi tekrar anlatması ona gerçekten istemiş olduğu şeyin hiç tanımadığı babası olduğunu gösteriyordu.

Bölüm 24

Pazardan eve geldiğimde hemen midyeler ve taze somonlarla ilgilenerek onları buzdolabına yerleştirdim. Corrie McAffee'yle olan konuşmamızı aydınlatıcı bulmuştum. Azar azar, Mark'la ilgili detaylar öğreniyordum ve bazı şeyler zihnimde bir araya gelmeye başlamıştı.

Mark'ın parası vardı veya bir zamanlar olmuştu. Eğer öyleyse bile, şimdi tutumlu bir şekilde yaşıyordu. Corrie'nin, Mark'ın muhtemelen orduda görev yapmış olmasıyla ilgili söyledikleri şaşırtıcıydı. Otele yürürken Mark'a bunun hakkında soru sormuştum ve beni başından savmıştı. Maalesef o konuşma kontrolümden çıkmıştı ki buna pişmandım.

"Boş ver," demişti bana.

"Boş ver," diye tekrarladım ve sonra, beni sinir etmiş olduğu için, "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum.

Mark sanki bu soru onu hazırlıksız yakalamış gibi kalın kaşlarını kaldırdı. "Efendim?"

"Bana böyle bir şey söyleyip sonra da sessiz kalmamı bekleyemezsin."

Kaşlarını derin bir şekilde çatmasıyla alnı kırıştı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," diye direttim. "Az önce beni başından savdın."

Tamamen zırvalıyormuşum gibi kafasını sağa sola salladı ve sonra, "Hayır, savmadım," deme cüretinde bulundu.

Yorumunu alttan alacağımı düşündüyse çok yanılıyordu. "Yapmam gereken şey Roy McAffee'yi aramak," dedim, onu süzerek, "ve ona senin özgeçmişini araştırması için para vermek."

"Hiç durma." Mark az da olsa tedirginmiş gibi görünmüyordu. Gülümsüyor ve tuhaf atışmamızdan keyif alıyor gözüküyordu. "Bulunacak bir şey yok, ama paranı boşuna harcamak istiyorsan hiç durma."

Ona kötü kötü baktım. "Umarım beni ne kadar sinir ettiğini biliyorsundur."

"Seni sinir mi ediyorum?" diye sordu, sanki hayrete düşmüş gibi. "Beni sürekli didikleyen sensin."

"Kesinlikle değilim." Ah, bu adam ümitsiz vakaydı.

"Ben muhtemelen tanışacağın en soğukkanlı ve sevilebilir kadınlardan biriyim. Biliyor musun?" dedim. "Bir süre birbirimizden uzak durmamız ikimize de iyi gelebilir."

Ne kadar ciddi olduğumdan emin olmasam da sözümden dönmek niyetinde değildim.

Onun için fark etmeyecekmiş gibi omuzlarını silkti. "Bana uyar. Kameriye üzerinde çalışmayı bırakmamı ister misin? Bu aşamada başka projem olmadığını düşünme.

Uzak durmamı istiyorsan, istenmediğim yerde durmak bana yakışmaz."

Birdenbire Rover ikimizi de irkilten bir şekilde tiz bir sesle ulumaya başladı.

Şaşkınlıktan nefesim kesildi ve Mark da eşit derecede afallamış gözüküyordu.

Rover kalçalarının üstüne oturdu ve bu anlaşmazlığın yeterince uzun sürdüğü yorumunu yaparmışçasına ikimize doğru baktı.

"Kavga ettiğimizi duymayı sevmiyor," diye tahmin yürüttüm.

"Muhtemelen." Mark yere baktı ve ayağının ucuyla zemini kazıdı.

Öfkemin beni ele geçirdiğini kabul etmeye razıydım. Bu benim için nadir olurdu. Genelde öfkeden kendini kaybeden veya başıboş tehditler yağdıran birisi değilimdir. Mark'ın üstüne çok gitmiştim ve ona bir özür borçlu olduğumu hissediyordum.

"Rover haklı. İyi bir arkadaşsın ve geçmişinde sakladığın her ne ise senin sorunun. Beni ilgilendirmez."

Mark'ın kaşları çatıldı. "Bir şey sakladığımı kim söylemiş?"

"Doğru." Bu konuda anlaşamadığımızı düşünürsek daha fazla deşmemek en iyisiydi.

Mark iç çekti. "Benim de epey sinirlendiğimi söyleyebiliriz. Hâlâ kameriye üzerinde çalışmamı istediğini varsayıyorum."

"İstiyorum." İstemediğim tek şey, gül bahçesinde olduğu gibi bunun da aylar boyunca sürmesiydi.

Barış teklifimi kabul ederek başını salladı. "Benim ger-

çekten gönlümü almak istiyorsan, dün sabah pişirdiğin kurabiyelerden birkaç tane daha isterim."

Tanrım, öyle tahmin edilebilirdi ki. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

"Jo Marie?"

"Evet?" Kurabiye kavanozunu bırakıp döndüğümde Mark'ı bana dikkatle bakarken buldum.

Bana bir şey söylemek istiyormuş ama emin olamıyormuş gibi görünüyordu. "Ne?" diye sordum.

"Seninle ilgili bir şey fark ettim."

"Ya?"

Tereddüt etti. "Bu aralar biraz tuhaf davranıyorsun."

"Öyle mi?" Neredeyse sesli bir şekilde gülecektim. Abarttığına emindim. Yine de kendini açıklaması için ona bir fırsat vermemin gerektiğini hissettim. "Nasıl mesela?"

Mark rahatsızmış gibi silkindi, ama bir kere başlamış olduğu için artık duramazdı.

"İlk olarak, benim hayatıma burnunu sokuyorsun."

"Evet, yani..."

"Ve huysuz davranıyorsun."

"Hayır, davranmıyorum," diye karşı çıktım. Gerçekten bu çok fazlaydı.

"Ve garip."

"Garip?" Bu sefer kendimi durduramadım ve bir kısa kahkaha attım.

Mark ellerini ceplerine soktu. "Geçen gün, durup dururken, Paul'ün kazağından bahsetmeye başladın."

Donup kaldım.

"Kokusunu kaybetmesiyle ilgili anlamsız bir yorum da bulundun."

Hareket edemedim, neredeyse nefes bile almadım.

"Tamamen farklı bir şeyden bahsediyorduk ve sonra sen bir anda söyleyiverdin ve bir an ağlamak üzere olduğunu düşündüm. Bunu anlamıyorum."

Açıklamamı istiyormuş gibi bekledi ama yapamadım. "Bu kadar mı?" diye sordum, onu hafife alarak.

"Hayır, başka bir şey daha var."

Daha fazlası mı vardı?

"Bir temizleme çılgınlığının içerisindesin. Çekmeceleri tekrar düzenleyip raf kâğıdı seriyorsun, sonra çatı katından bir şeyler çıkarıyorsun ve bunlar sadece benim gördüklerim. Birkaç akşam otele uzaktan baktım ve senin ışıkların gece yarısının epey sonrasına kadar açık olduğunu gördüm. Uyumakta da zorlanıyorsun, değil mi?"

Bu doğruydu, ama kabul edecek değildim.

"Benim tek çıkarabildiğim, bütün bu tuhaf davranışlarının Paul'ün son mektubunu aldığın zaman başlamış olması."

"Oh." Muhtemelen bir savunma yapıp, tamamen yanlış yönde ilerlediğini açıklamam gerekirdi. Yapmak istedim ama yapmadım, çünkü doğru olmasından korkuyordum. Bunu kabul etmek kolay değildi.

Birden gözleri kısıldı. "İyi misin?"

"Tabii ki iyiyim," dedim hissettiğimden daha abartılı bir şekilde.

Ona kurabiyeleri vermemi bekliyor gibiydi. Verdim, ama yine de oyalandı. "İyi görünmüyorsun."

"İyiyim," diye ısrar ettim ve bana baskı yapmasından hoşlanmadığımı belli ettim.

Tartışmaya niyetli olmadığını söylemek istercesine silkindi. "Öyle diyorsan, tamamdır."

Gitmeden önce, düşünceli bir şekilde Rover'ın su kabını doldurdu ve sonra "avuntu köpeğim" hevesle kabından su içerken kenara çekildi.

Mark gittikten sonra yerimde duramaz oldum. Odadan odaya, aklımda bir amaç olmaksızın geçip durdum.

Afallamıştım ve Mark'ın sözlerini ne kadar düşünürsem o kadar sinirim bozuluyordu.

Kollarımı bedenime sardım ve ağlama dürtümü yenmeye çalıştım.

Kocam ölmüştü. Tabutunun askeri sembollerle yerin altına indirilmesini izlemiştim.

Paul eve geri dönmüyordu. Bu yeni gerçekliği kabullenmek için elimden geleni yapmıştım ve iyi olduğumu düşünüyordum.

Belki *de zannettiğim kadar iyi değildim.*

Tam olarak ne yapacağımı bilemeyerek, telefonuma uzandım ve annemi aradım. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı ve Mark'ın yorumlarını kafamdan atmak istiyordum.

"Merhaba tatlım," diye açtı annem, benim o anki ruh halimin tam zıttı olan neşeli ve mutlu bir sesle.

"Merhaba."

Kısa bir tereddüt izledi bunu ve annem, "Ters giden bir şey mi var?" diye sordu.

Annem beni kitap gibi okuyabilirdi ve bunu her zaman yapabilmişti. Nereden başlayacağımı pek bilemiyordum.

"Akşam yemeği planlarımız hâlâ geçerli, öyle değil mi? Baban ve ben seninle zaman geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz."

"Evet, hayatta iptal etmem... Ama Mark Taylor'ın gelmeyeceğini sana söylemem gerektiğini düşündüm."

Aklımda onca şey varken, ona bu bilgiyi vermemin neden bu kadar gerekli olduğunu hissettiğimi bilmiyorum.

"Ah, bu üzücü işte," dedi annem bir iç geçirmeyle. "Onunla tanışmak istiyordum."

"Sorun değil anne. Senin Mark'la tanışmanı isterdim, ama çok önemli değil. O bir çalışan ve hepsi bu."

"Ve bir arkadaş," diye ekledi annem.

"Doğru," diye cevapladım, buna inanmadan.

Annem durdu. "Tatlım, sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedim hızla. Mark'la konuşmamızın hemen sonrasında aynı konuya girmek istemiyordum. Paul'ü ne kadar özlediğimi de söylemek istemiyordum.

"Mark'ın akşam yemeğinde bize katılmayacağı için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Onunla tanışmaya hevesliydim ve baban da öyleydi. Belki başka zaman. Benim onu okumama gelince, bence sen benden çok daha iyi bir yargıç olursun," diyerek tavsiye verdi annem.

"Bundan şüpheliyim." Zaten bunu denemiştim ve pek az başarı elde etmiştim.

"Belli ki Mark senin için önemli-"

"Mark? Benim için önemli mi?" dedim, lafını keserek.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Mark bir çalışan ve onu işinde iyi olduğu için tuttum ama genelde beni sinir ediyor. Hayatımda bunun gibi bir gerilime ihtiyacım yok ve açıkçası, ondan bıktım. Bu kameriye projesi nihayete erdiği anda bitecek."

Kararımı vermiştim.

"Sen öyle diyorsan hayatım."

"Öyle diyorum." Ve bunda ciddiydim de.

Arkama döndüm ve mutfağa giden kapı aralığında duran bir kadın olduğunu gördüm. Korkudan sıçradım ve elim hemen göğsüme gitti.

Evde başka birinin olduğunu bilmiyordum, özellikle de bir yabancının.

Bu bir konuk değildi ve kayıtlı yeni bir konuk da gelmeyecekti.

"Bir dakika bekle anne," dedim. Telefonu kulağımdan çekerek aşağı eğdim. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Gerçekte bilmek istediğim ise bildiğim kadarıyla kapısı kilitli olan eve nasıl girdiğiydi.

"Konuşmanızı bölmek istemezdim," dedi kadın. "Ben Virginia Reynolds, Ellie'nin annesi."

"Ellie'nin annesi," diye tekrarladım. Tanrım, bu iyiye işaret değildi.

"Bu akşam için bir oda kiralayabilir miyim, onu merak ediyordum."

Bölüm 25

Maggie'nin hamile olduğu haberini aldıktan sonra Roy sessizleşmişti. Sedir Koyu'na ve otele doğru arabayı sürerken Maggie kocasına göz attı, ama Roy ona bakmayı reddederek, bakışlarını yoldan ayırmadı. Roy'un elleri direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Maggie bir şey söylemek istedi, ama aslında, söylenecek ne vardı ki? Her bir oğluna hamile olduğunu öğrendiğinde hissettiği duygular şu an hissettiklerinden o kadar farklıydı ki. Neşe, heyecan ve mutluluk duymuş, umutla beklemeye başlamıştı. Şimdiyse bunların hiçbirini hissetmiyordu. İçinde baskın olan tek duygu dehşetti.

"Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verebildin?" diye sordu Roy.

Öfke karnında buruldu. Maggie içgüdüsel olarak kocasına saldırıp, bu fiyaskoda onun da pek masum olmadığını hatırlatmak istedi. Doğru yoldan ayrılan sadece kendisi olmamıştı. Roy incinen tarafmış gibi davranabilirdi, ama Maggie onun sataşmalarına tahammül etmeyecekti.

"Bunu sormadığını varsayacağım Roy," dedi, bir araya getirebildiği bütün gururla. Maggie şok ve ümitsizlikle mide bulantısını bastırmaya çalışırken, ellerini kucağında kenetledi.

Kocası yine sessizleşti.

Roy konuşana kadar bir ömür geçti. "Bununla ilgili ne yapacaksın?"

"Bu?" diye tekrarladı Maggie

"Bu hamilelik hakkında Maggie. Bana aptalı oynama."

"Bir çocuğa 'bu' denmez," diye hatırlattı Maggie. Bu konu her zaman başlıca şikayet konusu olmuştu ve Roy da bunu çok iyi biliyordu. Bu bir bebek ve insanoğluydu, içinde büyüyen bir yaşamdı.

"Bana göre sadece bu," diye cevap verdi Roy. "*Bunu* istemiyorum."

"Bir başka deyişle, benim kürtaj yaptırmamı istiyorsun." Maggie böyle bir öneride bulunduğuna inanamıyordu. Kalbi bir davuldan daha güçlü ve sesli çarpıyordu. Sesin sağır eden şiddetini sadece kendisinin duyması onu hayrete düşürdü.

"Bunu gerçekten kastetmiyorsun," diye ısrar etti Roy.

"Neyi kastettiğimi bilmiyorum artık," dedi Maggie, zar zor konuşarak. "İstediğin bu. İtiraf et. Kürtaj her şeyi çözerdi, değil mi? Bebekten kurtulurduk ve her şey normal seyrine dönerdi. Düşündüğün bu, kabul et Roy."

"Tamam, evet. Bu her şeyi çözerdi."

Maggie kafasını çevirdi ve yolcu penceresinden dışarı baktı. "Beni tanımadan gerçekten bunca yıl evli mi kaldık Roy?" diye sordu fısıldayarak. "Gerçekten benim bu çocuğu aldırabileceğime ve bunun durumumuza çare olacağına inanıyor musun?"

Roy cevap vermedi ama sonra, "Tamam, haklısın. Bu işe yaramazdı. Bunu gerçekten yapsaydın, kendinle yaşayamazdın," diye fısıldadı.

Roy şimdi daha mantıklı konuşuyordu ve Maggie bunun için minnettardı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bu benim bebekle ilgili hislerimi değiştirmiyor. Bu hamilelikle ya da çocukla hiçbir bağım olsun istemiyorum. Hiçbir şey."

"Veya benimle?"

Roy yine duraksadı, sessizlik o denli gürültülüydü ki sanki bağırsa her şey daha kolay olurdu.

Kocası onunla hiçbir bağının kalmamasını mı istiyordu?

Kelimeleri sindirmesi biraz zaman aldı ve o zaman bile Roy'un neyi kastettiğinden tam olarak emin değildi. Evliliklerini sonlandırmak istediğini öneriyor gibiydi.

Bunun düşüncesi bile Maggie'nin kanının donmasına yetti. "Ama... Bu bebeğin senin olup olmadığını bilmiyoruz."

"Bu riski almayacağım, çünkü sana şimdi söylüyorum Maggie, başka bir adamın çocuğunu yetiştirmeyeceğim."

Tam kocasına itiraz etmek üzereydi ki Roy küfretti ve hemen arabayı yavaşlattı. Maggie arkaya döndüğünde ışıkları yanıp sönen bir polis arabasının peşlerine düştüğünü gördü.

"Hız yapıyor muydun?" diye sordu. Roy ona sinirli bir şekilde baktı ve bu cevap için yeterliydi. Roy kenara çekti ve polis aracı da arkalarında durdu. Maggie ön gözü açıp ruhsat ve sigorta makbuzunu alırken Roy emniyet kemerini açıp cüzdanına uzandı ve ehliyetini çıkardı.

Polis memuru yaklaşırken, Roy penceresini indirdi.

"İyi günler arkadaşlar," dedi polis memuru.

Roy cevap vermedi.

"Arabayı ne kadar hızlı kullandığınızın farkında mısınız?"

Roy yine sessiz kaldı ve polis memuruna gerekli belgeleri verirken dümdüz ileri baktı.

"Hızınızı saatte 131 km olarak ölçtüm."

Maggie bu kadar hızlı gittiklerini fark etmemişti.

"Burada hız sınırı 90."

Bu hafif bir ceza olmayacaktı.

Polis memuru resmi kâğıtları aracına götürdü ve birkaç dakika sonra cezayla geri döndü. Talimatları okudu ama Maggie dikkatini vermedi ve Roy'un dikkatini verdiğinden de şüpheliydi. Öfkeden donmuş gibiydi.

Memur gider gitmez, Roy penceresini kapattı ve yola düştü.

"Sanırım hız cezası da diğer her şey gibi benim suçum," dedi Maggie.

Roy sonraki birkaç kilometre boyunca sessizdi. Arabayı dolduran gerginlik çimento kadar yoğundu ve Maggie aşağı doğru çekiliyor gibi hissediyordu.

"Ne yapmak niyetindesin?" diye sordu Roy, sessizliği bozarak eşini şaşırttı.

"Sanırım... Bu senin cevaplaman gereken bir soru, benim değil." Maggie'nin görebildiği kadarıyla kendisinin bir seçeneği yoktu. Hamileydi ve masum olan bu çocuğu doğuracaktı.

Roy'un sessizliği de ona bilmek istediği her şeyi anlatıyordu.

Kocası evliliklerini bitirmek istiyordu.

Maggie kafasını çevirdi ve gözlerini kapattı. Bu hafta sonu çok yol kat etmişlerdi. Affetmekten ve yeni bir başlangıçtan söz etmişlerdi ama şimdi bu olmuştu. Bir umutsuzluk hissi Maggie'yi yutmakla tehdit ediyordu. Daha o sabah her şeye rağmen bir çift olarak devam edeceklerine emin olmuştu. Şimdi ise öyle görünmüyordu...

"Bence ikimiz de bu işin bittiği konusunda hemfikir olabiliriz. Benden bu kadar Maggie. Bununla uğraşamam."

"Boşanmak mı istiyorsun?" diye fısıldadı Maggie, neredeyse kocasına inanamayarak. Yine de ciddi olmaması için dua ederken ciddi olduğunu biliyordu.

"Bu evlilik bitti," dedi Roy. "Anladın mı?"

Acı Maggie'nin üzerinden sert dalgalar halinde geçmeden önce gözlerini sımsıkı kapadı ve yavaşça kafasını salladı.

"Başka bir adamın çocuğunu yetiştirmeyeceğim."

"Bunu yeterince açık ifade ettin," diye fısıldadı Maggie, sesi titreyerek.

"Birkaç gözyaşının fikrimi değiştirmemi sağlayacağını düşünme. Daha ciddi olamazdım."

Maggie'nin bundan kuşkusu yoktu. "Sana inanıyorum."

"Nafaka da ödemeyeceğim. Anladın mı?"

"Anladım, ama endişelenmene gerek yoktu. Senden bunu asla istemezdim." Maggie alnına düşen saçlarını geriye iterken elleri titredi.

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

Neyse ki hız sınırında gidecek kadar yavaşlamıştı.

"Söylemek istediğin başka herhangi bir şey var mı?" diye sordu Roy.

"Hayır" diye fısıldadı Maggie.

"İyi." Sesi kutuplar kadar soğuktu.

Geçmişi düşününce var olduğuna karar verdi. "Aslında var... Söylemek istediğim bir şey var yani." Herhangi bir duygusal tepkinin sadece Roy'u kızdıracağını bilerek gözyaşlarını yuttu.

"Bu pekâlâ senin çocuğun olabilir Roy."

Roy onun sözlerini tartar gibi bekledi. "Fark etmez."

Maggie'nin neredeyse nefesi kesildi ama kendini durdurmayı başardı. "Fark etmez mi?"

"Bildiğim kadarıyla biz bittik."

Maggie'nin yapması gereken geriye kalan tek şey Roy'un kararını kabul etmekti. "Bebek var ya da yok, zaten hüküm verildi demek," dedi.

Roy buna ne katıldı, ne de karşı çıktı.

"Kaybolduğum gece," diye fısıldadı Maggie, "sen bana endişeden hasta olduğunu söylemiştin... Bana kasabadaki her hastaneyi aradığını, polisle irtibata geçtiğini söyledin."

"Sen eve gelmeyince ne düşüneceğimi bilemedim, sana bir şey olduğundan korktum."

"Neredeyse bir kaza geçiriyordum..." Maggie şimdi bile araba kullanamayacak kadar kötü titrediğini ve durana kadar frene basarak bir kamyonla çarpışmaktan kıl payı kurtulduğunu hatırlayabiliyordu. "Ölebilirdim," diye fısıldadı. "Ölseydim daha iyi olurdu."

Roy'un onu duymuş olduğunu gösteren tek kanıt neredeyse yürüme hızında arabayı yavaşlatmış olmasıydı. Arkalarındaki şoför kornasını çaldı ve Roy hemen yine hızlandı.

"Böyle şeyler söyleme," dedi Roy.

"Bu cehennemi yaşamaktan daha kolay olurdu."

"Maggie."

"Merak etme Roy, aptalca bir şey yapmayacağım." Ve yapmazdı. Roy'a karşı çıkmayacaktı. O niyetini belli etmişti ve Maggie de öyle. Her ne kadar Maggie'ye duyduğu aşkını ve bağlılığını ifade etse de artık bu yolda beraber yürüyemezlerdi.

Roy otelin park alanına girdiğinde Maggie şaşırdı. Kendi dünyası ve gelecekle ilgili düşüncelerinde kaybolmuşken etrafa dikkat etmemişti. Roy motoru durdurana kadar otele geri dönmüş oldukları hakkında bir fikri yoktu.

Roy arabada oturmaya devam ederken Maggie hızla indi. Maggie ön basamaklara doğru acele ederken, kocası arabada kalmaya devam etti. Şimdi yapabileceği en iyi şey eşyalarını toplayıp ayrılmaktı. Yakima'ya Roy'la beraber arabayla geri dönmek çekilmez olurdu. Anladığı kadarıyla, söylenmesi gereken her şey zaten söylenmişti.

Basamakları tırmanırken adımları yavaş ve gözyaşlarından dolayı görüşü bulanıktı. Ara verip veranda sütununa yaslandığında dayanılmaz bir keder duydu.

Bir elini kalbinin üzerine bastırarak derin bir nefes aldı ve tüm gücünü kullanarak doğrulup devam etti.

Ön kapıdan girer girmez Jo Marie'yi gördü. "Geldiniz bakıyorum. Nasıldı-" diye neşeli bir şekilde konuşurken durdu. "Maggie her şey yolunda mı? Çok solgun görünüyorsun."

Maggie hafifçe gülümseyip kafasını salladı.

"Hasta mısın? Bir doktora ihtiyacın var mı? Burada iyi bir klinik var-"

"Hayır, iyiyim," diye güven verdi diğer kadına.

"Roy nerede?"

Maggie cevap vermedi. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Roy hâlâ arabada oturuyor olabilirdi. Tabii arabayla buradan ayrılıp onu temelli terk etmiş olabilirdi.

Merdivenleri yavaşça birer birer çıktı, en fazla bir ayağı diğerinin önüne koyacak kadar enerjisi vardı. Basamaklar bittiğinde nefessiz kalmıştı. Keder onu ağırlaştırsa da gururu onu odalarına taşıdı.

Jo Marie merdivenlerin altında durmuş, yüzünde endişeyle onu izliyordu.

Maggie odaya girdi ve kapıyı kapadı. Dolaptaki bavulu çıkardı ve eşyalarını topladı, bu sadece birkaç dakikasını aldı. İhtiyacı olan şey kaçmaktı, uzaklara gitmekti. Ama öncesinde yaptığı gibi değil.

Duvarlar üstüne üstüne geliyor gibiydi, sanki aldığı her nefeste oda küçülüyordu.

Ne yapacağını veya nereye gideceğini bilmeden, Maggie bacakları titreyerek ayakta durdu. Cüzdanına ihtiyacı olacağı aklına geldi. Cüzdanını açtı ve oda anahtarını çıkarıp yatağın üzerine koydu. Anahtara artık ihtiyacı olmayacaktı. Tıpkı, çıkarıp komodinin üzerindeki kocasının okuduğu romanın üzerine koyduğu alyansı gibi.

Bir de mektup vardı, Roy'un ona üniversitede yazdığı ve onu her zaman seveceğini iddia ettiği aşk mektubu. Onu da artık saklamanın gereği yoktu. Maggie mektubu zarfından çıkararak yastığın üzerine koydu ve lavaboya giderek yüzünü yıkadı.

Odadan çıktığında, Jo Marie merdivenlerin altında duruyordu.

"Maggie" dedi, sesi endişeyle ağırlaşmış bir şekilde. "Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

Maggie kafasını salladı. "Hamileyim," diye fısıldadı.

Jo Marie ona sarıldı. "Bunun mutlu bir haber olmadığını sanıyorum."

"Kocam için değil."

Jo Marie bakışlarını sabit tuttu. "Arabasıyla ayrıldı."

"Bunu yapabileceğini düşünmüştüm... Geri dönecektir," diye güvence verdi.

Jo Marie onu kapıya kadar takip etti. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Roy'a ne söyleyeyim?"

"Ona bir şey söyleme... Geri dönmeyeceğim." Bir kez daha idareten gülümsedi. "Her şey için teşekkürler... Otel çok hoş ve sen de öylesin." Ve söylemek istedikleri bundan ibaretti.

Bölüm 26

Kalbim acıdı. Maggie'nin o şekilde gitmiş olması için -valizini sürükleyerek ve her adımında bir ruhun taşıyabileceğinden fazlasını çekiyor gibi omuzları sarkmış halde- Roy ile arasında bir şeylerin şiddetli biçimde yanlış gidiyor olması lazımdı. Arkasından acceleyle gidip onu istediği yere arabayla bırakabileceğimi söylediğimde kafasını hayır anlamında salladı. Israr ettim ve nereye gittiğini bilip bilmediğini sordum. Bana verecek bir cevabı yoktu ve nereye gideceğinden emin olmadığını söyledi. Ona biraz akıl vermeye çalıştım, ama işe yaramadı. Garaj ile cadde arasındaki yolun yarısına gelene kadar onu izledim ve fikrini değiştiremeyeceğimi fark ettim.

İşin en kötü tarafı da Maggie'nin ayrıldığı vakitte Roy'un da gitmiş olmasıydı. Geri dönmemişti ve bendeki tek telefon numarası Maggie'ye aitti, bu nedenle Roy'a karısına ne olduğunu anlatmamın imkânı yoktu.

Maggie hamileydi. Bu kadar ciddi bir tepkiye neden olduğuna göre, belli ki bu istenilmeyen bir haberdi. Yardım

etmek istiyordum, ama bunu yapabileceğimden veya denemem gerektiğinden şüpheliydim.

Bu kesinlikle bana yabancı olan bir alandı.

Onları rahatsız etmek veya sınırlarımı aşmak istemiyordum, ama yardımcı da olmak istiyordum.

Maggie ve Roy'a olanlar hakkında endişe etmem yetmiyormuş gibi, bir de Ellie ve annesi vardı. Virginia bir oda kiralamıştı ve kısa bir süre sonra Ellie ile annesi dışarıda oturmuş, ciddi bir biçimde konuşuyorlardı. Vücut dilleri bana yalnız bırakılmaktan başka bir şey istemediklerini söylüyordu. Ne veya kim hakkında konuştuklarını bilmiyordum ama Tom'la ilgili olduğunu tahmin ediyordu. Varlığım istenmiyordu, o yüzden Rover ile onları kendi hallerine bıraktık.

İlk fikrim akşamların serinliğinde sıkça oturduğum, evin kenarındaki avlunun üstü kapalı olan alanına çekilmekti. Üç kenarlı yapı, otel inşa edilmeden çok öncelere dayanan bir çiftlik evinin ek binasıydı. Önceki ev sahipleri Frelinger'lar burayı rahat bir inziva köşesine çevirmişlerdi. Çoğu gece orada oturmuş ve şöminede bir ateş yakmıştım. Bu nokta Paul'ün varlığını ilk olarak hissettiğim yer olması açısından benim için özel bir anlam taşıyordu. Orası çatı tarafından güneşten korunduğundan daha serindi ve bir sorun dışında neredeyse kusursuzdu.

Mark geri dönmüştü. Avluda kameriyenin yapılmasını istediğim yerdeydi ve orada bir şeylerle meşguldü. Beni görmediğinden neredeyse emindim. Eğer o tarafa gidersem konuşacağı kesindi ve doğruyu söylemek gerekirse birileriyle muhabbet edecek havada değildim, daha doğrusu Mark'la. Öğlen saatlerindeki konuşmamız aklımday-

dı. Ne kadar itiraf etmek istemesem de o haklıydı. Son zamanlarda bir temizleme deliliğine kapılmıştım; dolaplarımı yeniden düzenliyor, baharatlarımı organize ediyor, yatak odası çekmecelerimi elden geçiriyordum. Başka bir şey hakkında daha haklıydı. Bu yerimde duramama durumu kocamın ölümünü kabul etmenin perişanlığıyla bağlantılıydı. Hissettiğim kederden yorulmaya başladığımı ve bu yüzden her şey iyiymiş gibi davranarak bu ruh halini görmezden geldiğimi fark ettim. Bunu yapmakta o kadar marifetli olmuştum ki artık ikinci doğam haline gelmişti. Temizlik yapmak ve Mark'ın gizemli geçmişine olan merakım için de durum aynıydı.

Mark'la ilgili bulabileceğim her şeyi ortaya çıkarmaya çabalamıştım, çünkü ona konsantre olursam o zaman aklımda olan şeyleri düşünmem gerekmeyecekti. Ve bu da kocamın ölümüydü.

Mark sadece birkaç dakika kaldı. İstediğini bulmuş olmalı ki ayrıldı. Bir noktada beni görmüş olduğunu düşünsem de belli etmedi. Görünüşe göre, benim zamana ihtiyacım olduğunu o da fark etmişti.

Birkaç dakika sonra odama çekildim. Rover da geldi ve en sevdiği bölgelerden biri olan şöminenin önündeki halıya yerleşti. Her misafir odası için battaniye örmeye karar vermiştim ama bugün örgü örmek için fazla sıcaktı. İğne işleri üzerine başka projelerim de vardı, ama örgü şu anda ilgimi çekmiyordu. Kendimi boşta ve rahatsız hissettim. Yerinde duramama hali geri gelmişti ve kendimi endişeli ve huzursuz şekilde ellerimi ovuşturarak odamda ileri geri yürürken buldum.

Mark yüzünden tedirgin edilmiş olmam ve misafirle-

rim hakkında ciddi şekilde endişelenmem de bu duruma yardımcı olmuyordu. Kendimi oyalayacak bir yol bulmakta çaresiz kalmıştım, önceki günlerde başladığım romana uzandım ve vücudumu rahatlamaya zorlayarak ayaklarımı uzattım. İşe yaramadı. Hikâyeye kendimi kaptırmak için elimden geleni yaptım, ama birkaç sayfa sonra pes ettim. Aklım bir düşünceden diğerine geçerek bir göçebe gibi dolandı durdu. Bulaşık makinesini boşaltmalıyım derken, bunu önceden yaptığımı fark ettim. Makineye atılması gereken kirliler yok muydu? Bu da halledilmişti. Pekâlâ, o zaman bir şey pişirebilirdim. Pişirmekte teselli buluyordum, ama öğlenin en sıcak kısmında neden buna girişecektim ki?

Kitabı sertçe kapatmış olmalıydım, çünkü Rover sersem ve şaşkın halde ayağa sıçradı.

"Özür dilerim oğlum," dedim. "Derdimin ne olduğunu bilmiyorum." Mark'ı suçlamak fazla kolay olurdu ve bunu düşündüm. Daha derinlerde, Mark'ın ve hatta misafirlerimin sorunlarından fazlası olduğunu fark ettim. Mark'ın iddiaları beni yiyip bitiriyordu.

Rover yatağın benim tarafıma doğru yürüdü ve orada kaldı. Bana önemli bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi bakışlarını üzerime çevirmişti.

"Ne var Rover?" diye sordum, sabırsız bir şekilde. Erken vakitte dışarı çıkmıştı, bu yüzden sorunun bu olmadığını biliyordum.

Tabii ki bana cevap vermesini beklemiyordum, ama ikimizin güçlü bir iletişimi vardı. Ne kadar delice görünse de genellikle bana ne anlatmaya çalıştığını çıkarabiliyordum.

Birkaç dakika sonra Rover gözlerini komodinime çe-

virdi. Bu tuhaftı, çünkü yatak odamda köpek ikramları saklamazdım. Rover'ın oradan ne isteyebileceğini hayal edemiyordum.

Onun tarafına gittim ve yatağın ucuna oturdum, şilte ağırlığımın altında çöktü. Elimi sırtından aşağıya kaydırarak derin bir nefes verdim ve çekmeceyi açtım... Donup kaldım.

İçinde Paul'ün bana yazdığı son mektup. Ölmesi durumunda bana verilecek olan mektup. Bana mezardan gelen aşk mektubu. İlk ulaştığında okumayı reddetmiştim, çünkü kocamın öldüğüne dair son kanıtı görmek istemiyordum. Bir yılı aşkın bir süre boyunca bir umuda, helikopterinin Afganistan'da düştüğünde Paul'ün bir şekilde hayatta kaldığı düşüncesine tutunmuştum.

Kalıntıların saptanması bir yıl sürdü ve sonra, kader buymuş ki ceset bulunamadı. Bir süre boyunca ise kocamın hayatta olduğuna inanmama izin veren bir olasılığa, mantıksız bir umuda tutundum.

Paul'den kalanlar bulunup teşhis edildiğinde bu umut hızla son buldu. O andan itibaren ise kendimi bu mektubu okumaya zorladım. Yastan gözümün hiçbir şey görmediği bir ruh halinde olduğumdan, ne yazdığını neredeyse hatırlayamıyordum. Söyleyeceğini tahmin ettiğim şeylerdi, sadece onu biliyorum. Yaşadığımız şeyler için mutlu ol, hayatına devam et gibi şeylerdi.

Mektubu sadece o zaman okumuş ve derhal komodinimin çekmecesine koymuştum. Aylar boyunca onu görmezden gelmeyi seçmiştim, çünkü Paul'ün bana bıraktığı son sözleri okumak bana teselliden çok acı verecekti.

Rover'a tekrar göz attım ve yine uzanmış olduğunu

gördüm. Paul'ün mektubu elimdeydi ve başımı eğerek sade beyaz zarfa baktım. Sayfaları çıkarıp açarken karnım kasıldı. Ellerimin de titrediğini fark ettim. Duygular adeta boğazıma yapıştı ve nefes almaya devam etmek yapabileceğim tek şeydi.

Çok sevgili Jo Marie, diye okumaya başladım.

Paul daha önce bana hiç böyle hitap etmemişti ve bunun önemini -eğer bir önemi varsa- sindirebilmek için bir an durdum.

Bu mektubu okuyorsan, olabileceklerin en kötüsü olmuş ve çarpışmada öldürülmüşüm demektir. Seninle tanışıp evlenmeden önce gelecekle çok ilgilenmiyordum. Bir asker olmaya karar verdiğimde riskleri biliyordum ve ölümümden etkilenecek veya benim yasımı tutacak sadece babam ile birkaç iyi arkadaş vardı. Bu bana az da olsa özgürlük ve korkusuzluk vadediyordu; geleceği planlamak benim için daha az önem taşıyordu. Görevime odaklandım ve ötesini düşünmeden ne olursa olsun kabullenmeye karar verdim.

Sonra seninle tanıştım ve sana âşık oldum. Senin kadar sevebileceğim bir kadınla tanışabileceğimi düşünmemiştim. Seninle önümde yepyeni bir dünya açıldı. Olanaklar ve vaatlerle dolu bir dünya. Uzun zamandan beri ilk kez bir evim olmasını, bir aile hayatını ve Tanrı izin verirse, iki veya üç çocuk yetiştirmeyi hayal ettim. Seni sevmek bana hayal kurma izni verdi. Günün ötesini düşünebilir, hayat benim için savaşmaktan ve bir asker olmaktan daha fazlası anlamına gelebilirdi.

Sen benim için bir armağandın Jo Marie. Çelimsiz kalbimin veya sade sözlerimin asla dışarı vuramayacağı kadar değer verdiğim, beklenmedik ve sevinç dolu bir armağan. Bana kahkaha ve mutluluk verdin, bunun için sana ebediyen minnettar olacağım.

Evlendikten kısa bir süre sonra Paul ile bir aile kurmaktan bahsetmeye başlamıştık. Hemen hamile kalmamı ümit etmiştik, ama olacağı yokmuş. Paul'ün ölümüyle birlikte pek çok şey gibi bu hayal de son bulmuştu.

Zorlanarak yutkundum ve kendimi okumaya devam etmeye zorladım.

Söylediğim gibi, eğer bu mektubu okuyorsan, o hayaller ikimiz için de küle dönüşmüş demektir. Birbirimize evlilik yeminlerimizi söylerken seni sevmeye söz verdim ve kutsal bulduğum her şeyin üzerine yemin ederim ki, tüm gücüm ve irademle seni seviyorum Jo Marie. Elimden geldiği kadar sana bakacağıma, seni destekleyeceğime ve sana değer vereceğime söz verdim.

İnsanları ölürken gördüm. Bir arkadaşımı hayatındaki son anlarında teselli ettim ve savaş alanında ölümle ilgili tecrübelerim olsa da hayatın ötesinde ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama yine de sana söyleyebilirim ki... Eğer ufacık da olsa mümkünse, seninle olacağım.

Yapabildiğim her şekilde seni destekleyeceğim ve hayatının geri kalan kısmını yaşarken seni seveceğim. Ve eğer Tanrı bana izin verirse sana ulaşacağım. Senden ayrılmış olabilirim, ama aşkımız asla ayrılmayacak. Benim için gözlerini açık tut Jo Marie. Sana geleceğim ve seni koruyacağım. Eğer mümkünse, mezarın ötesinden sana giden bir yol bulacağım.

Şimdi senden benim için önemli bir şey yapmanı istiyorum. Lütfen dinle. Lütfen anlayış göster. Hayatının geri kalanını bizim için yas tutarak geçirme.

Senden tek bir şey istiyorum; kalbini açık tut. İkimiz için de yaşa. Bir fark yarat. Hayata âşık ol... Âşık ol. Başkalarına verebileceğin o kadar çok şeyin var ki. Gelecek sana kollarını açmış,

sonsuz olasılıklarla seni beklerken geçmişte takılı kalmak gerçekten ziyan olur.

Bu mektubu kalbimdekileri söyleyerek sonlandırmak çok zor. Kelimelerle aram iyi değildir. Kısa bir zaman sürmüş olsa bile, senin tarafından sevildiğime ve seni sevdiğime ne kadar minnettar olduğumu sana hatırlatmak dışında ne söyleyeceğimi de bilmiyorum.

Sözlerimi hatırla.

Paul

Gözyaşlarımı sildim ve kendimi kontrol edebilene kadar nefesimi tuttum. Rover bana doğru geldi ve beni yatıştırırcasına çenesini dizime yasladı. En başından beri, Rover'ı bana Paul'ün göndermiş olduğuna inanmıştım. Rover benim daimi yoldaşımdı ve Grace'in söylediği gibi, benim avuntu köpeğimdi.

"Paul'ün mektubunu tekrar okuduğuma memnunum," diye fısıldadım ve burnumu silmek için bir mendile uzandım. Özünde, Paul bana hayatıma devam etmemi ve her zaman benimle olacağını söylüyordu. Günlerimin geri kalanını onun için yas tutarak geçirmememde ısrarcıydı ama tutacaktım. Kaybı hayatımı tamamen etkilemişti. Yaşayabileceklerimiz için yas tutmama engel olamıyordum. Benden bir fark yaratmamı istemişti ve otel aracılığıyla bunu yaptığımı umuyordum.

Otel.

Otelin her zaman bir iyileşme yeri olmasını ummuştum. Kimi konuklarımın acısını görmüştüm. Hayatın sorunlarını yüklenerek geldiklerini görmüştüm. Ama ayrıldıkları zamana doğru, ruh halleri hafiflemişti ve benimle

birçok yönden aynı şekilde avuntu bulmuşlardı. Otelin bir fark yarattığına ve her zaman umut ettiğim iyileşme yerine dönüştüğüne inanmıştım... Tâ ki bu hafta sonuna kadar.

Görebildiğim kadarıyla, Maggie ile Roy arasındaki her şey alt üst olmuştu.

Beklenmedik bir anda, Rover hareketlendi ve kapının önünde durdu. Ayağa kalkıp onun için kapıyı açtım. Hemen dışarı fırladı ve benim de onu takip etmem gerektiğini söylercesine bir an durdu. Kabul etmek ne kadar gülünç olsa da onun buyruklarına uymaya alışmıştım.

Sorununun ne olduğunu çıkarmam uzun sürmedi.

Ellie geri dönmüştü ve salonda annesiyle oturuyordu.

Kafaları birbirlerine yakındı ve Virginia teselli edici bir jestle elini Ellie'nin omzuna koymuştu. Konuşmalarını bölmek veya onları izinsiz dinlemek istemiyordum ve tam geri dönecektim ki Virginia kafasını kaldırdı. Beni gördüğüne minnettar gibiydi.

"Bir demlik çay almamız mümkün olabilir mi acaba?" diye sordu.

"Tabii ki."

Rover yanımdan ayrıldı ve sanki Ellie'yi avutmak, ona güven vermek istiyormuş gibi ayaklarının yanına yerleşti. Genç kadını yerinde tutmak istiyormuş gibi çenesini ayaklarının üstüne yaslamıştı. Ellie bunun farkındaysa bile belli etmedi. Sesi kısık ve dertliydi, kulak misafiri olmak istemesem de konuşmalarını duymaktan kendimi alamıyordum.

"Scott onun için bahaneler yarattı, ama diyeceği herhangi bir şeyi daha fazla dinlemeyi reddettim. Dersimi aldım."

"Tom sana ne dedi?"

"Ne diyebilirdi ki?" diye sordu Ellie, üzgün bir sesle. "Beni asla incitme niyetinde değilmiş. Üvey babası için iyi bir şey yaptığını düşünüyormuş, ama bir kez bile bana ne yaptığını göz önünde bulundurmadı."

Virginia kafasını kızına yaklaştırdı ve ona sarıldı. "Ah, Ellie, çok üzgünüm."

"Öyle misin anne?" diye sordu Ellie. "Gerçekten öyle misin? Bu bana en başından beri söylediğin şey değil miydi? Benim hatam, senin yanıldığını ve beni sevecek iyi bir adam bulmamın mümkün olduğunu sana göstereceğimi düşünmemdi." Yanılmış olanın asıl kendisi olduğunu söylercesine iç çekerek hıçkırdı.

"O kadar üzgünüm ki... Senin erkekler hakkındaki görüşünü etkilediğim ve benim hatalı olduğumu ispat etmeyi istediğin için üzgünüm."

Ellie'nin iç çekerek hıçkırması hüzünlü bir kahkahaya dönüştü. "Eve gitmek istiyorum... Tüm bu yolculuk başından sonuna kadar bir felaketti."

"Ah, Ellie."

"Kalmak için bir neden yok..."

"Peki ya babanla olan yemeğiniz?" diye sordu Virginia.

Ön kapının şiddetle açılmasıyla konuşmaları yarıda kesildi.

Normalde, Rover ayağa fırlayıp havlıyor olurdu, ama Ellie'nin yanı başından ayrılmayı reddediyordu.

Roy kapıyı menteşelerinden sökmek istiyormuşçasına kapıyı çarpıp içeri girdi. Etrafına baktı ve Ellie ile annesini salonda, beni ise mutfakta gördü. Bir an boyunca durdu ve sonra merdivenlerden hızlıca yukarı çıkmaya başladı.

Virginia gözleri açarak bana baktı. "Onun derdi ne?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek, omuzlarımı silktim.

Roy yukarı çıkalı iki dakika geçmeden geri döndü ve mutfakta beni buldu. "Maggie nerede?" diye ters bir şekilde sordu.

"Bilmiyorum."

"Valizi yok."

"Evet, biliyorum. Sen onu bıraktıktan kısa bir süre sonra otelden ayrıldı."

Roy kaşlarını çattı. "Sana nereye gideceğini söylemedi mi?"

Bunu öğrenmeye çalışmıştım ama ağzından laf alamamıştım. "Kendisi de bilmiyordu sanırım."

"Yapacak onca aptal şey varken... Bu kadın mantıksız ve..."

"Hamile," diye cümlesini bitirdim onun için.

Gözleri suçlar bir halde kısıldı. "Sana söyledi mi?"

"Sadece bunu." Daha fazlası olduğunu doğal olarak tahmin edebiliyordum ve görünüşe göre çok daha fazlası vardı.

Roy duvara bir tane patlatmamak için kendini tutuyormuş gibi yumruklarını sıkıp açtı. "Uzaklaşmış olamaz."

"Hayır, uzaklaştığını sanmıyorum."

"Onu bulacağım." Roy'un suratı kararlılıkla sertleşti. "Ve onu bulduğumda, buradan çıkışımızı yapacağız."

Roy'un o anki ruh haliyle, bunu bir kayıp olarak düşünmezdim ama ona otelden erken çıkışlarla ilgili politikamı söylemekle yükümlü hissettim.

"Pazar gününe kadar ödemeniz yapılmış durumda ve size iade yapamam."

"Umurumda değil," dedi gerginlikle. "Para sende kalsın."

Karısının kaybolması hakkında kaygı duyduğunu sanmıyorum, sadece öfkeliydi ve başta ne olduğunu çözemediğim başka bir şey daha vardı, ama sonra anladım. Roy keder ve kayıpla cebelleşiyordu.

"Ne tarafa doğru gittiğini biliyor musun?" diye sordu, araba anahtarlarını cebinden çıkarırken.

Başımı sağa sola salladım. "Araba yolundan çıktıktan sonra onu görmedim."

Tamam derecesine başını salladı ve otelden çıkıp gitti.

Roy gidince Virginia, Ellie ve ben birlikte derin nefes verdik.

Çaydanlık kaynamaya başladı ve ben ilgimi anne ile kızına bir tepsi hazırlamaya geri çevirdim. Kapı zili çaldı ve Rover anında kulak kesilip kapıya koştu.

Kapıyı açtığım zaman karşımda saçları siyahlı beyazlı, orta yaşlı çekici bir adam vardı. Bana baktı ve bir an boyunca ne diyeceğini bilemiyormuş gibi göründü.

"Ellie Reynolds'ı görmeye geldim," dedi adam. "Ben onun babasıyım."

Bölüm 27

Scott Reynolds salona girer girmez, Ellie'nin annesi ayağa fırladı. Kendisiyle, bir zamanlar sevdiği adamla arasına bir set koymak istercesine koltuğun arkasına geçti. Ellie önce annesine sonra babasına bakmak için döndü.

Babasının konuşmasını bekledi. Babasını son gördüğü zamandan beri olanlar yüzünden, ki buna Tom'la konuşması ve annesinin gelişi de dahildi, Ellie onunla akşam yemeği için buluşmak üzere sözleştiklerini unutmuştu.

Ellie'yi şaşırtan bir şekilde ilk konuşan annesi oldu. "Scott."

Babası da aynı derecede afallamış görünüyordu. "Ginny."

Ginny mi? Ellie asla annesine Virginia dışında başka bir isimle hitap edildiğini duymamıştı. Anneannesi bunda ısrar etmişti.

Birbirlerine ilk hamleyi karşı tarafın yapmasını bekleyen okul bahçesindeki çocuklar gibi baktılar.

Babasının yüzü yumuşadı. "Yıllar sana nazik davranmış," dedi, boğazını temizledikten sonra.

"Sen de... İyi görünüyorsun," dedi Ellie'nin annesi, neredeyse transtaymış gibi.

Scott elini kafasının kenarından geçirdi. "Saçlarım daha seyrek... Tıpkı seni hatırladığım gibi görünüyorsun."

Görünüşe göre, ikisi de Ellie'nin odada olduğunu unutmuşlardı. Onlara yalnız olmadıklarını hatırlatmak için neredeyse kollarını başının üzerinde sallayacaktı.

Tuhaf bir duraklamadan sonra, konuşan Virginia oldu. "Anladığım kadarıyla bugün öğlen kızımızla buluşmuşsun."

Babasının bakışları kızına kaydı. Ellie küçük bir kızken ve sonra büyüdüğünde bile, babasının nasıl biri olduğunu hayal ederdi. Onu kafasında resmetmişti, aslında neye benzediğinden çok nasıl biri olacağını ve onu ne kadar çok seveceğine dair bir hayaldi bu. Babası onun piyano çalışını dinler ve ona methiyeler düzerdi. Beraber baba-kız danslarına gider ve dans pistinde mükemmel bir şekilde birbirlerine uyum sağlarlardı. Ellie'nin bir flörtü onu evden almaya geldiğinde, babası genç adamı sorularla köşeye sıkıştırır ve koruyucu davranırdı. Maalesef, bu fantezilerinden hiçbiri gerçekleşmemişti. Babası hayatında eksik bir figür olarak kalmıştı. Ta ki şu ana kadar.

"Ellie harika bir kız. Öğlen saatlerinde buluştuk. O çok hoş, kabiliyetli bir kadın olmuş," dedi babası.

Öyle miydi? Ellie bu sözlerin tadına vardı, bunlar babasından duymaya hasret kaldığı övgü dolu sözlerdi.

"Tom onun dünyası olduğunu düşünüyor. Ve Ellie'nin adını ağzından hiç düşürmüyor... Bana seninle ilk tanıştığımız zamanı ve birbirimiz için nasıl delirdiğimizi hatırlatıyor." Ellie babasına Tom hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek üzereydi ki bu fırsatı kaçırdı.

"Tom senin üvey oğlun mu?" diye sordu annesi, her ne kadar Ellie ona bu gerçeği açıklamış olsa da.

Scott kafasını salladı."Niyeti iyiydi, her ne kadar bizim kavuşmamızla ilgili yanlış bir yol izlemiş olsa da. Yine de iyi bir genç adam."

"Benim gözlerimde hiç de o kadar iyi değil." Ellie daha fazla sessiz kalamayacaktı.

Hem annesi, hem babası sanki onun odada olduğunu unutmuşlar gibi baktılar, ki görünüşe göre unutmuşlardı.

"Tom beni yanlış yönlendirdi. Bana yalan söyleyip, benim ona karşı hislerimi kendi amaçları için kullandı."

"Tom, benim kendi kızımı tanımayışıma veya kızımın hak ettiği baba olamayışıma ne kadar derinden pişman olduğumu biliyordu."

"Bana yalan söylemeye hakkı yoktu... Beni yanlış yönlendirmeye de." Ellie bu konuyu açıklığa kavuşturmak istiyordu. "Hem de hiç."

Babası başını salladı ve ona doğru bir adım yaklaştı. "Söylediğim gibi, niyetleri iyiydi ama kullandığı yöntemler pek uygun değildi."

"Hadi canım." Ellie neler olduğunu anlamıyordu. Anne ve babasının tek yapabildikleri şey birbirlerine bakmak gibiydi. Bu ona akla uygun gelmiyordu. Bu an, annesinin Scott'a onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemesi için altın fırsattı. Virginia pekâlâ bu hisleri Ellie'yle sık sık paylaşmıştı. Bu tam da Virginia'nın yıllar boyunca sabırsızlıkla beklediği fırsat değil miydi? En sonunda annesi kalbini kırmış olan bu adama hayatını nasıl mahvettiğini söyleyebilirdi. Belki de biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı.

"Scott," dedi Ellie, büyüyü bozmak isteyerek. "Açıklaman gereken şeyler var."

"Haklısın, var," diye katıldı kızına ve onlara doğru bir adım daha ilerledi.

Öğlen buluştuklarında, Ellie ona birkaç sorudan fazla bir şey sormaya fırsat bulamamıştı ama bu babasının suçu değildi. Ellie babasıyla konuşuyor olmaktan dolayı kendini kaybetmişti.

Babasının bakışları Ellie'ye odaklandı. "Seni görmek annenle ilgili bir dolu anıyı beraberinde getirdi."

"Cevaplanmasına ihtiyaç duyduğum sorularım var," dedi Ellie ve en önemli olanı sormak için en iyi zamandı.

"Annem ve beni neden terk ettiğini bilmek zorundayım. Neden bizi o şekilde bıraktın?"

Babasının yüzü gerildi ve Ellie'nin annesine suçlayıcı bir bakış attı. "İkinizi de terk etmedim."

"Evet ettin. Annem öyle dedi..." Ellie durdu ve annesine baktı ama annesi bakışlarına karşılık vermedi.

Virginia orada enteresan bir şey bulmuş gibi yere bakıyordu.

"Anne?"

"Bana bir ültimatom verilmişti," diye açıkladı babası.

"Annen ailesinden para almamı istiyordu ve ben bunu reddettim. Dedenle işbirliği yapmadığımda beni kovdurttu ve hayatımın berbat hale geldiğinden emin oldu."

"Babam sadece yardımcı olmak istiyordu," diye ısrar etti Virginia, babasını savunarak.

"Hayır, istemiyordu," diye karşı geldi Scott aynı hararetle. "Bizi kontrol etmek istiyordu, en fazla da beni. Seni parmağında oynatıyordu ve beni kontrol edemediğini keş-

fedince gerekeni yaptı. Buna daha fazla dayanamayacak hale geldiğimde taşınmamız gerektiğini düşündüm. Beni ailenden ayrılmaya yetecek kadar sevdiğini ummuştum."

"Aç mı kalsaydık?"

"Tanrı aşkına Ginny, aç kalmazdık. Birbirimizden başka bir şeyimiz yoktu ve bana kalırsa bu yeterliydi, ama belli ki senin için değildi."

"Aşkla beslenemezsin," dedi Virginia.

Bu anneannemle dedemin söyleyeceği bir şeye benziyor, diye düşündü Ellie.

"İlk iki sene aşkla beslendik ve evet, zor zamanlarımız oldu. Cebimizde nadiren birkaç kuruştan fazlası oldu, ama hayatta kaldık ve öyle daha iyiydik."

"Evet, hayatta kaldık," diye hemfikir oldu annesi, "ama zordu Scott. İki işte birden çalışıyordun ve seni çok seyrek görüyordum. Ellie'nin senin hakkında hiçbir anısı yok. Babamın tek yapmanı istediği şey o parayı borç olarak kabul etmendi."

"Öyle bir borç ki sanki boğazıma ip geçiriliyormuş gibi hissettiriyordu."

Ellie'nin annesi bu suçlamayı reddedercesine kafasını salladı. Scott yirmi yıldır bu tartışmadan yorulmuş gibi Virgina'ya baktı. "Artık ne önemi var? Köprünün altından çok su aktı."

"Evet," diye katıldı Virginia. "O su çoktan denize ulaştı."

Ellie annesinin kocasının evi terk etmesinden kısa süre sonra yazdığı mektuptan bahsetmesini bekledi. Virginia bu konuyu açmadı ve o anda Ellie nedenini anladı. Uzattığı elin reddedilmesinden bahsetmek annesinin gururunu incitirdi.

Puget Sound bölgesine inen sis gibi, sessizlik yoğunlaştı ve odayı sardı.

"Başka bir sorum var," dedi Ellie ve hem annesi hem de babası başka bir konuya geçmekten dolayı rahatlamış göründü.

"Evet?" dedi babası, ona beklentiyle bakarak.

"Aslında, sana sormak istediğim bir sürü soru vardı." Ellie iki ebeveyni de aynı odadayken bunun uygun zaman olmadığını düşündü.

Scott sırıttı. Hem de resmen. "Tam şu an annen gibi konuştun."

"Sorularını sor Ellie," diye ısrar etti Virginia. "Belki de hepimiz oturmalıyız. Jo Marie'den bir demlik çay rica etmiştim. Ben servis ederim."

Ellie ve annesi masaya yerleşirken, Scott büyük koltuğa geçti. Çaydanlığın olduğu tepsi kahve masasının üstündeydi. Annesi mutfağa gitti ve Scott için bir kupayla döndü. Çayı doldurdu ve ilk fincanı Ellie'ye uzattı, kupayı Scott'a ve kendisine de fincanı aldı. Arkalarına yaslanıp beklediler. Ellie elini fincanın etrafına sıkıca sardı.

"İlk olarak, neden annemin mektubuna cevap vermediğini bilmek istiyorum."

"Ellie," dedi annesi usulca onu uyararak.

Öne eğilerek, fincanı tabağının üzerine koydu ve doğrulup kollarını göğsünde birleştirdi. Scott kaşlarını çattı. "Hangi mektup?" Bu soru sessizlikle karşılandı. Görünüşe göre, annesi bu konuyu konuşmaya niyetli değildi ama Ellie bu şekilde hissetmiyordu.

"Annenin sana bizi terk ettikten hemen sonra yazıp gönderdiği mektup."

"Evden ayrıldıktan sonra mı demek istiyorsun?"

"Hangi ifadeyi uygun görüyorsan!"

Virginia elini "Yeter." demek istercesine Ellie'nin dizinin üzerine koydu. Scott'ın kaşları çatılıp kalın bir çizgiye dönüştü. "Bana mektup mu yazdın Ginny? Ne zaman?"

Annesi kollarını kendi vücuduna o kadar sıkı sarmıştı ki Ellie nasıl normal bir şekilde nefes alabildiğini merak etti.

"Sen gittikten yaklaşık bir ay sonra."

Ellie annesini duymakta zorlanıyordu. "Bir ay mı anne?"

Virginia kafasını salladı.

"Ne yazdın mektupta?" diye nazikçe sordu Scott.

"Ne önemi var? O köprünün altından çok su aktı, değil mi?"

"Hayır," diye karşı çıktı babası. "Bu önemli."

Virginia o mektubun tek bir kelimesini bile ikisine de açıklamayacakmış gibi dudaklarını sıkıca kapadı.

"Annem bana bundan daha bugün bahsetti," diye açıkladı Ellie. "Çok pişman olduğunu ve gelip bizi almanı istediğini söylemek için yazmış."

"Hain," diye fısıldadı Virginia, sadece Ellie'nin duyabileceği şekilde.

"Ginny, sen bana yazdın mı?" Scott afallamış gözüküyordu.

Kimse bu kadar iyi bir oyuncu olamazdı. Yaşadığı şok babasının yüzünün her çizgisine kazılıydı, ama en çok açılmış gözlerinde.

"Boşanmak istemiyor muydun?"

"Hayır. Harap olmuştum ve sonrasında annemle babama ne yaptığımı anlattım. Beni boşanmanın en iyisi ol-

duğuna ve eğer senin hislerin değişmiş olsaydı mektuba cevap vereceğine ikna ettiler. İşte o an beni boşanma davası açmaya ikna ettiler."

Babası kupasını tepsiye koydu ve konuştuğunda her kelimeyi kuvvetle sarf etti. "O mektubu hiç almadım Ginny. O evden çıktıktan sonra senden bir daha hiçbir şey almadım."

"Ama ben... Mektubu kendim yolladım. Postacı alsın diye bizimki yerine komşunun evine götürüp onun posta kutusuna koydum."

"Bayan Mullin'in posta kutusuna mı?"

"Evet. Nasıl bildin?"

"Tanrım, Ginny. Annen ile Bayan Mullin çok samimilerdi. Benim tahminim, Bayan Mullin senin mektubunu buldu ve sonra annene verdi, çünkü Tanrı şahidimdir o mektubu asla almadım."

"Bu bir fark yaratır mıydı?" diye sordu Virginia, güçlü ve cüretkar bir şekilde.

Scott tereddüt etmedi. "Dünyalar kadar fark yaratırdı. Sensiz ve Ellie'siz perişandım. Mektubumu geri gönderdiğinde..."

Ellie'nin annesi oturduğu yerden hafifçe doğruldu. "Ne mektubu?"

"Üzerine 'Gönderene İade' yazıp hiç açmadığın mektup."

"Ama ben böyle bir şey yapmadım," diye ısrar etti annesi. "Ben mektup falan görmedim."

Annesi ağlamak üzere gibiydi. "Her gün senden bir kelime duymak için dua ettim. İşten eve döndüğümde ilk işim, tüm kalbimle bize bir şans daha vermeye razı olacağını umarak postalara bakmak oluyordu."

Kimsenin Ellie'ye ne olduğunu açıklaması gerekmiyordu. Büyükannesi ile büyükbabası müdahale etmişti ve ne annesi ne de babası birbirleriyle iletişim kurmaya fırsat bulabilmişti.

İkisi de birbirlerine söylemeleri gereken çok şey varmış gibi baktılar, ama Ellie'nin sormak istediği başka sorular vardı.

"Ben büyürken bir kez bile beni görmeyi istemedin," diye atıldı. "Bunun nedenini öğrenmek istiyorum."

"İyi bir bahanem yok," dedi Scott, gözleri acısını açığa vurarak, "ve bundan hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım. Boşanma kesinleştikten sonra annenin avukatından haber aldım.

Senin hayatının bir parçası olmak için herhangi bir teşebbüste bulunursam dedenin beni her mahkemede sürüncüreceğini söyledi. Onlara karşı çıkacak param yoktu, o yüzden denemedim."

"Neden sonrasında, yani yetişkin olduğumda denemedin?" diye sordu Ellie, babasının önceden söylediklerinden daha fazlasına ihtiyaç duyarak. "Bunun için bir bahanen var mı?"

"Hayır." Cevabı açıktı. "Hiçbir bahanem yok. Bütün hayatını bensiz geçirmiştin.

Artık benden haber almak istemeyeceğini ve muhtemelen benden nefret ettiğini düşündüm.

Doğruyu söylemek gerekirse, seni suçlayamazdım. Kısacası korkuyordum."

Ellie elini göğsüne bastırdı. Keşke bir babaya ne kadar hasret olduğunu bilseydi.

Scott gözlerini kaçırıp onun bakışlarına karşılık verme-

di, ama yüzü pişmanlığını belli ediyordu. "Hayatını altüst etmek istemedim. Annenin, büyükbabanın ve büyükannenin beni senin gözlerinde lekelemek için söylediklerini tahmin edebiliyordum. Beni hayatında istemeyeceğini düşündüm."

"Senden nefret etmiyordum," diye fısıldadı. Babasından nefret etmek istemişti ama bunu yapamayacağını fark etmişti.

"Seni yemeğe götürmeye geldim," diye devam etti babası. "Ama başka bir neden için de buradayım. Tom için geldim. Seni kaybettiğini düşünüyor ve bu onu mahvetti. Kim olduğunu sana en baştan söylemesi gerektiğini fark etti, ama bunu hep sonraya ertelemiş ve sonrasında seni uyarmak için fırsat kaçmış."

"O güvenimi boşa çıkardı." Ellie annesinin yaptığına çok benzer bir şekilde kollarını kenetledi. "Ben ve Tom'un bir ilişki yürütebileceğimizi sanmıyorum. Yapabilmeyi çok isterdim, çünkü onun için samimi hisler taşıyordum ama yaptıklarının üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum."

"Bunu tekrar düşünmeni istiyorum Ellie," diye üsteledi babası.

"Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum." Ellie, Tom'dan bahsetmek istemiyordu. Önemli olan tek şey Bend'e gitmekti, tanıdık ve huzurlu olan her şeye. Böylece bu hafta sonunu analiz edip karar verebilirdi.

Scott ise sanki onu duymamıştı bile. Bakışları Virginia'ya odaklanmıştı ve ona bakmaktan kendini alamıyor gibiydi.

"Ginny'nin burada olduğunu bilmiyordum."

"Daha yeni geldim," diye açıkladı Ellie'nin annesi.

"Geldiğine minnettarım... Hem de çok."

"Nasıl?" diye sordu Virginia, konuşurken kızararak.

"Yirmi yıldan sonra ilk defa evliliğimizin yürümediğine ne kadar üzgün olduğumu söylemeye fırsatım var artık."

Annesinin gülümsemesi sanki nasıl cevap vereceğini bilmiyormuş gibi kararsız ve sarsaktı.

Ellie aynı pişmanlığı annesinde de gördü ve bunca yıl boyunca Virginia'nın Scott Reynolds'a âşık kaldığını fark etti.

"Kızımızı yetiştirmekte harika bir iş çıkarmışsın," dedi Scott, sesi alçak ve yoğundu. "Bunun için teşekkür ederim."

Bir süre annesi konuşmakta zorlandı. "Bu çok nazik bir söz Scott."

Babası dikkatini Ellie'ye çevirdi. "Yargılamakta bu kadar aceleci olmamanı dilerdim. Üvey oğlumu biliyorum ve o iyi bir adam. Bunu benim için yaptı. Bana seni tanımam için bir şans vermek istiyordu ve bunu bizi bir araya getirmenin tek yolu olduğunu düşünerek ikimize de sürpriz olacak şekilde planladı. O seni asla bilerek üzmez. Hatta onun sana derinden âşık olduğunu düşünüyorum. Olanlar yüzünden kendine çok yükleniyor ve ben kendimi suçlu hissediyorum."

"Git ona Ellie," dedi annesi.

Ellie duyduklarına inanamıyordu. "Anne?" Annesinin erkeklere güvenmek hakkında yaptığı onca ikazdan sonra, bu tamamen karakterinin dışındaydı.

"Benim yaptığım hatayı tekrarlayıp gururunun seni yönetmesine izin verme."

"Ya da benim hayatınızın bir parçası olabilmek için sa-

hip olduğum her şeyle savaşmak yerine sizi geride bırakmakla yaptığım hatayı," diye ekledi babası.

"Git Ellie, Tom'a git."

Kalbi bir şeyi söylerken inatçılığı tamamen başka bir şey söylüyordu.

"Benim yapmış olduğum gibi pişmanlıkla yaşama," diye ısrar etti babası.

"Ve benim de yapmış olduğum gibi," diye ekledi annesi.

Ellie hâlâ kararsız bir şekilde ayağa kalktı ve sonra, "O nerede?" diye sordu.

Scott ona söyledi ve sonra arabasının anahtarlarını uzattı. "Bunlara ihtiyacın olacak."

"Benim arabamı kullanmaya daha alışık," diye ısrar etti Virginia ve odasına doğru aceleyle gidip birkaç saniye içinde cüzdanıyla geri döndü.

Anahtarlarını Ellie'ye verdi.

"Ben yokken iyi olur musunuz?" diye sordu Ellie şakayla karışık.

"Bize bir şey olmaz." diye ısrar etti annesi.

"Evet, iyi oluruz," diye katıldı Scott. "Öyle görünüyor ki konuşacak çok şeyimiz var."

Bölüm 28

Maggie valizini tepeden aşağı, Sedir Koyu'na sürükleyerek inene kadar duygularını kontrol altına almayı başarmıştı. Artık bir amacı vardı. Her şeyin bir sırası vardı. Yakima'ya, yani evine kocası olmadan ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı.

Durdu ve yavaşça nefes verdi. Bundan sonra Roy'u kocası olarak düşünmeyi bırakmalıydı.

Roy boşanmak istiyordu ve ona bunu verecekti. Acı hızla geldi ve neredeyse öne doğru sendeledi. Evliliği bitmişti. Roy Katherine'le duygusal bir ilişki başlattığında bitmişti, ama o zamanlar bunu farketmek için fazla inatçı ve âşıktı. Suçu ona atmak kolaydı, ama gerçekte ikisi de kabahatliydi. Birbirlerini yarı yolda bırakmışlardı. Maggie'nin hayatı çocuklarının etrafında dönüyordu ve kocasının ihtiyaçlarını göz ardı etmişti. Kör ve ahmakça davranmıştı, ama diğer yandan Roy da öyle davranmıştı. Tek umudu önlerindeki seneyi birbirlerinden nefret etme raddesine ulaşmadan geçirmekti. Boşanmalar karmaşık olabilirdi; öfkenin bu ayrılıkta yer almaması için elinden geleni yapacaktı.

Kasabanın içinden geçen ana yol olan Liman Caddesi'ne geldiğinde, Maggie Java Joint isimli bir kafe buldu. Kasaya yaklaşınca cüzdanını yokladı, üstünde ne kadar para olduğundan şüpheliydi.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu yaka kartında 'Connor' yazan genç bir adam.

"Bir bitki çayı lütfen," dedi Maggie, hamile olduğunu hatırlayarak kafeinden uzak durması gerektiğini fark etmişti.

"Seçebileceğiniz birçok değişik bitki çayımız var," diye neşeyle bilgilendirdi onu Connor.

"Buyurun listeye bir göz atın." Dik bir şekilde asılmış menüye işaret etti.

Maggie, sinirlerini yatıştırmasına yardımcı olmasını umarak papatya çayını seçti.

"Kasabaya yeni mi geldiniz?" diye sordu Connor, valizini fark ederek. "Otobüs durağı yakınlarda ve insanlar çoğu zaman bir fincan kahve için uğrarlar."

Maggie başka sorulara neden olmadan nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Öyle gibi." Bu delikanlıyla sohbet etmek istemiyordu.

"Sedir Koyu harika bir kasabadır." Siparişini getirdi ve, "Bir dolar elli sent," dedi.

Maggie tezgâhın üzerine birkaç dolar koydu.

Connor para üstünü verdi ve Maggie bahşiş kavanozunun tezgâhta tam önünde olduğunu fark ederek içine bir çeyreklik attı.

"Teşekkürler," dedi Connor. "Üniversite için para biriktiriyorum ama hafta sonlarında topladığım bütün bahşişlerle Seahawk maçına gitmeye karar verdim. Biraz da

eğlenmek lazım, öyle değil mi?" Konuşurken büyük bir bardağa uzanıp ağzına kadar sıcak suyla doldurdu ve bunu çay poşetiyle birlikte Maggie'ye uzattı.

Java Joint'in iki müşterisi daha vardı ve Maggie arkalara doğru gidip, pencereden uzak bir yere yerleşti. Öbür çift ayrıldı ve böylece kafedeki tek müşteri oldu. Çay poşetini açıp sıcak suyun içine daldırdı ve demlenmesine izin verdi. Maggie çayını açık seviyordu. Aklı Roy'a kaydı ve duyduğu üzüntü neredeyse ona fazla geldi. Derin düşüncelere dalmıştı ki Connor ona doğru yaklaştı.

"Kullanılmış çay poşetinizi bunun içine koyabilirsiniz," dedi ve ona plastik bir kaşıkla birkaç peçete verdi.

"Ah, teşekkürler," diye mırıldandı Maggie. Çay poşetini bardaktan çıkarıp ipini kaşığın etrafına sardı ve olabildiğince çok sıktı. Çayını tattı ve neredeyse dudaklarını yaktı.

"Buz parçaları ister misiniz?" diye seslendi Connor tezgâhın ardından. "O su çok sıcak olabilir."

Görünüşe bakılırsa bu genç kendisini meşgul edecek bir şey arıyordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Sizi akşam yemeğine kadar tutacak bir şey istiyorsanız çok iyi latte yaparım. Günün ürünü tuzlu karamelli mocha. Bizim en çok satanlarımızdan."

"Teşekkürler ama hayır."

Maggie ona sırtını dönük bir şekilde oturmuş olmayı diledi, ama şimdi yerini değiştirmek çok kaba bir davranış olurdu. Ona dönük olarak oturması ve kafede yalnızca ikisinin olması anlaşılan bu genç adamı sohbet etmeye cesaretlendiriyordu. Maggie ise hiç sohbet havasında değildi.

Birkaç dakika sonra, çayını tekrar yudumladı.

"Birkaç dakikalığına arka tarafa gitmem gerekiyor," dedi Connor. "Eğer biri gelirse, lütfen tezgâhtaki zili çalmalarını söyleyin."

"Peki." En sonunda huzur, diye düşündü Maggie ama kendisi için huzur diye bir şey olmadığını farketti. Şimdi ve muhtemelen uzun bir süre boyunca da olmayacaktı.

Telefonunu kontrol etti ve minnetle şarjının tamamen dolu olduğunu gördü. İnternete girip kiralık araba şirketlerini aradı. Araba kiralamak Yakima'ya uçmaktan daha ucuza gelirdi. Eve ulaşınca uğraşması gereken bir sürü sorunu olacaktı. Kuzeni Larry Morris avukattı ve ona boşanma sürecinde yardımcı olurdu. Bir iş bulması da şarttı, tabii bebeği doğurduğunda zaman ayırması gerekeceğinden biraz zorlanacaktı.

Bebek.

Bebeği aldırmak hızlı ve kolay bir çözüm gibi geliyordu kulağa ve bazıları için öyle olabilirdi ama onun için değil. Aslında aldırmak neredeyse her şeyi çözerdi. Şimdilik evliliğini bile kurtarabilirdi, ama uzun vadede yardımcı olmazdı. Bir kürtaj Roy ve onun evliliğinde gerçekten yanlış giden şeylere sadece bir yarabandı olurdu. Bir an, sadece bir an için bunu tekrar düşündü. Belki bunu yapabilirdi... Yardımcı olurdu. Yine de bu fikrine olan inancı uzun sürmedi. Bunun manasız olacağını biliyordu ve sonrasında suçluluktan delirirdi. Maggie hamileliği bitirmenin onun için bir çözüm olmadığını bilecek kadar kendini iyi tanıyordu.

Neyse ki Roy da bu gerçeğin onun kadar farkındaydı.

Boşanmayla ilgili onu rahatsız eden şey iki oğlunun yarı zamanlı bir babayla büyüyecek olmasıydı. Gerçek şu ki,

Maggie boşanmak istemiyordu. Eğer zamanı bir ay öncesine alabilseydi asla kavga ettikleri akşam evi terketmezdi, ama bu düşünce şeklinin şimdi ona bir yardımı yoktu.

Bir bebek.

Maggie içindeki herşeyle hamile olmamayı istiyordu. Roy bu çocuğu istemiyordu. Ve gerçek şuydu ki, Maggie hamile olduğuna biraz bile heyecanlı değildi. Üst bedeni kararsızlıkla sarsıldı, şüphe ve korkuyla dalgalandı. Evet, bu bebeği dünyaya getirmek sorun yaratacaktı.

Dürüst olmak gerekirse kendi başına üç çocuk yetiştirip haftada kırk saat çalışarak, evle de ilgilenip hayatını yaşamayı nasıl başaracağını bilmiyordu. Maggie kararlılıkla kasıldı. Diğer bekâr anneler bunu ve daha fazlasını azimle, kararlılıkla başarmışlardı ve o da başaracaktı. Üniversite diplomasının getirdiği bir avantajı vardı. O işe alınabilir biriydi.

Yine de kaygılar ve tereddütler ona dalgalar halinde çarparken kalbi acıdı ve yaklaşmakta olan bir histeri krizini yutmaya çalıştı

İlgisini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyarak, dikkatini internete verdi ve kiralık arabaları gözden geçirdi. Bulabildiği en ucuzunu ayırttı ve bu maalesef Sea-Tac Havaalanı'nın yakınına, Seattle merkezine seyahat etmesini gerektiriyordu. Connor yakınlardaki otobüs durağından bahsetmişti, otobüsü kullanarak arabasını almaya gidebilirdi. Eğer bu konuda bilgi alabilirse harika olurdu. Connor kuşkusuz onu yönlendirebilirdi.

Cep telefonu hâlâ elindeyken Roy'dan bir mesaj geldi.

Neredesin? Senin böyle ortadan kaybolmandan hoşlanmadım. Olabilecek en yakın zamanda buradan ayrılmak istiyorum.

Maggie mesajına cevap verdi: *O zaman git.*

Ona göre söylenebilecek her şey zaten söylenmişti. Bu bir oyun ya da bir numara değildi ve birlikte geçirdikleri onca seneden sonra Roy bunu bilmeliydi.

Üniversitedeyken Roy'dan ayrıldığında da numara yapmamış veya onun davranışlarını değiştirmesi için bir plan hazırlamamıştı. Hiçbir zaman başıboş tehditlerde bulunacak birisi olmamıştı, söylediklerinde ciddiydi.

Elindeki telefona bakarken Maggie ailesini özlediğini fark etti, ablasıyla konuşması gerekiyordu... Ama şu anki durumuyla ilgili değil. Bunu yapamazdı, bununla ilgili bir şeyden bahsetmeyecekti... şu anda olmazdı. Öncelikle eve ve çocuklarına geri dönmeliydi. Sonra ailesine ve arkadaşlarına, ne kadar talihsiz olsa da evliliğinin bittiğini açıklamak için kendini hazırlayabilirdi.

Çok düşünmeden, ablası Julia'yı aradı.

"Maggie," diye açtı telefonu Julia, sesi enerjik ve mutluydu. "Roy'la hafta sonu kaçamağınız nasıl gidiyor?'

"Harika," dedi sesine coşku katmaya çalışarak. "Günü Seattle'da geçirdik ve Yeraltı Seattle turuna katıldık."

"Seattle'ın yeraltı mı var? Bunu bilmiyordum."

"Etkileyiciydi. Harika bir tarih dersiydi. Sen ve Sam'in Seattle'a geldiğinizde bu tura katılmanızı öneririm."

Julia kuşkulu bir şekilde güldü. "Sam'in Seattle'da görmek istediği tek şey futbol. Arabayla Spokane'den dört ya da beş saatlik bir yol ama konuşmasını görsen yolun karşısında olduğunu sanırsın."

"Aranız iyi mi?" diye sordu Maggie.

"Harika." Ablası tereddüt etti. "İyi misin? Sesin pek iyi gelmiyor. Son bir aydır böylesin. Aklına takılan bir şey var,

değil mi? Fark etmediğimi mi düşünüyorsun? Hadi Maggie, ben senin ablanım. Ne oldu?"

"Ben iyiyim. Ne olabilir ki?" dedi Maggie, hayatındaki karmaşıklığı önemsiz göstererek. "Farkındaysan kocamla romantik bir seyahatteyiz. Çocuklarımız olmadan üç fevkalade günümüz var."

"Amaa?" Ablası kelimeyi soruya dönüşecek şekilde uzattı.

Maggie'nin ablasını her şeyin iyi gittiğine inandırabileceğini düşünmesi mantıksızdı. "Bil bakalım ne oldu?" diye ona takıldı.

"Tahmin etmeyeceğim," dedi Julia, sesi şimdi kasvetli ve ciddiydi.

"Ben hamileyim." Sesine mutlu bir hava katmaya çalıştı ama başaramadı.

"Maggie, bu muhteşem... Değil mi?"

"Evet."

Julia tereddüt etti. "Sesinde neşe duymuyorum. Sen ve Roy'un üçüncü bir çocuk istediğinizi biliyordum. Geçen konuştuğumuzda, Roy'un bir dahaki sefere bir kız çocuğunu istediğini söylemiştin."

"Buna sevinirdi."

"Hamileliğin planlı olmadığını sanıyorum."

"Öyle de diyebilirsin." Keşke ablasına doğruyu söyleyebilseydi. Zamanı geldiğinde ona söyleyecekti, ama şu an değil.

"Üç çocuğun idare edilmesi zor olduğuna katılıyorum," dedi Julia, "ve bunu bilen birisi varsa o da benim, ama ayak uydurursun. Benim için Trevor ve Travis'e sahip olduktan sonraki dönem büyük bir geçiş süreciydi. Sonra

Ted dünyaya geldi ve ilk altı ay boyunca hayatım bir curcunaydı. Tracy'ye hamile olduğumu öğrendiğimde ise nasıl başa çıkacağımızı bilmiyordum, ama fena değildi. Üçten dörde çıkmak nispeten daha kolay."

Ablasının bu konuşmaları yatışmasına, şimdiki zamanla ve gelecekle nasıl başı çıkacağını düşünmesine yardımcı oldu.

"Roy nerede?" diye sordu Julia birdenbire.

"Dinleniyor." Bu gerekli bir beyaz yalandı.

"Burada, Sedir Koyu'nda bir pansiyonda kalıyoruz. Harika bir yer. Roy'un annesi bir romantik, bu yıldönümü hediyesini karşılayan da o oldu. Sen ve Sam'in bir kaçamak yapmaya ihtiyacınız varsa, buradan daha iyi bir yer düşünemiyorum."

"Siz kaçamak yaptınız ve hamile olduğunu öğrendin. Bizim ailemiz tamamlandı, ben bu riski almayacağım," diye takıldı ablası. "Roy mutlu mu?"

Bu soru Maggie'yi hazırlıksız yakaladı. "Mutlu mu?"

"Hamilelikle ilgili."

Maggie başka bir yalanla paçayı kurtarabileceğini sanmıyordu. "Gerçeği söylemek gerekirse, ikimize de biraz sürpriz oldu."

"Bazen aklımızı bu yeni fikre alıştırmak biraz zaman alıyor. Yeni bir bebek bir ailede çok büyük bir değişim demektir. Annemle babama söyledin mi?"

"Henüz değil... Sen söylediğim ilk kişisin."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana söylersin, değil mi?"

Maggie'nin aklı oğullarının bebek eşyalarını sakladıkları garaja kaydı ve derhal başka bir kaygıya zıpladı. Ev onda kalmayabilirdi.

"O anlamda bir kaygım yok. Çocukların beşikleri dahil her şeylerini sakladım."

"Bebek eşyasından bahsetmiyordum Maggie. Duygusal destek ve cesaretlendirmeden bahsediyorum. Ben bu yollardan geçtim. Senin ablanım ve eğer bana ihtiyacın olursa sana yardım etmek için buradayım."

"Teşekkürler Julia."

Ablasının, Maggie'nin gelecek aylar içinde ona ne kadar çok ihtiyacı olacağıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Maggie telefonu kapatmaya hazır olana kadar güvenli bir konu olan çocuklardan bahsettiler.

"Gitsem iyi olacak," derken Maggie, Connor'un tezgâha geri dönmüş olduğunu fark etti.

Bir adam Java Joint'a gelmişti.

"Sen her şeyin yolunda gittiğine emin misin?" diye sordu Julia yine.

"Tabii ki. Her şey yolunda," diye cevap verdi Maggie.

"Pek kendinde değilsin," diye mırıldandı Julia. "Bir şeyler var. Herhalde paylaşmaya hazır değilsin, ama hazır olduğunda benim burada olduğumu bil, tamam mı?"

Maggie ablasının sesinden kaşlarını çatmış olduğunu duyabiliyordu. "Ben iyiyim, gerçekten," diye ısrar etti. "Seni önümüzdeki hafta ararım ve o zaman daha fazla konuşuruz."

"Bu bir randevu."

Konuşma bittiğinde Maggie telefonunu çantasına koydu. Kasadaki müşteri de içeceğini alıp çıkmıştı. Connor şeker ve yapay tatlandırıcı kaplarını doldurmakla meşguldü. Maggie tezgâha yaklaşınca kafasını kaldırıp baktı.

"Yeniden doldurmamı ister misiniz? Bu ücretsiz."

"Hayır, teşekkürler. Şiştim." Üç tabak yemek yemiş gibi elini karnının üzerine koydu.

"Sedir Koyu'ndan havaalanına giden otobüsle ilgili beni ilgilendirebilir misin diye merak ediyordum."

"Ah, tabii. Bende zaman çizelgesi var. Çoğu insan binmeden önce burada durup kahve alıyor, özellikle de sabah ve öğleden önceki otobüsler için." Bir çekmeceyi açtı ve plastikle kaplanmış bir kâğıt çıkarıp ona uzattı.

"Yer ayırttırmam gerekir mi?" diye sordu Maggie, bunun çizelgede tavsiye edildiğini fark ederek.

"Zararı olmaz ama bir yer bulmak zor olmasa gerek."

Maggie telefon numarasını bir kenara yazdı, tezgâhtan uzaklaştı ve telefonla aradı.

Tam da Connor'ın tahmin ettiği gibi kolayca bir yer ayırtabildi. Hattın diğer ucundaki kadın ona alınacağı yeri söyledi ve bu bulunduğu yerden çok da uzak değildi.

"Otobüs on beş dakika içerisinde gelecektir," dedi kadın ona.

"Oraya doğru gideceğim şimdi," diye güvence verdi Maggie kadına. "Çok yakındayım."

"Şoför beklemez."

"Orada olacağım," dedi Maggie. Valizini almak için masaya geri döndü ve dışarıya çıkmak için kapıya yönelirken Connor'a teşekkür etti. Tam çıkarken, başka bir müşteri dükkândan içeri girdi. Bu kadın kapıyı çıkabilmesi için açık tuttu ve o sırada bir sorun olmasa Maggie de çıkacaktı.

Roy.

Kocası arabasıyla tam o anda Java Joint'un yanından geçti.

Maggie kahve dükkânından çıkmadı, görünmemek için

telaşlandığından neredeyse arkaya doğru sendeledi. "İlk siz geçin," diye ısrar etti Maggie, kendini duvara mıhlamadığı kalmıştı.

Kadın ona tuhaf bir bakış attı ama sonra dediğini yaptı. Maggie'nin ikinci kez dışarıya çıkmaya çalışmadan önce nefesinin normale dönmesi biraz zaman aldı.

Tek hedefi Roy onu görmeden gidip otobüse binmekti. Kocası istediği kadar arayabilirdi, ama Maggie bulunmamakta kararlıydı.

Bölüm 29

Diğer odadan gelen sesler duydum ve mutfağın kenarından kafamı uzattığımda Ellie'nin babasını Virginia Reynolds'la konuşurken buldum. Yalnızlardı ve derin bir konuşmaya dalmış gibilerdi. Beni fark etmediler ve böylesi daha iyiydi.

Ön kapı yarı açık bırakılmıştı ve bu bana Ellie'nin gitmiş olabileceğini anlatıyordu. Dışarıyı kontrol ettiğimde, Virginia'nın arabasının olmadığını gördüm ve buradan Ellie'nin arabayı almış olduğunu çıkardım. Porter'ların arabası da yoktu. Roy'u son gördüğümde kötü bir ruh halindeydi. Maggie'yi bulunca düzelmiş olduğunu umuyordum. Evlilik sorunları yaşayan bu çiftle ilgili endişeliydim. Durumlarının düzeldiğini sanıyordum, ama belli ki yanlış bir tahminde bulunmuştum. Tam da bu sabah, onlar Seattle'a gitmeden önce ikisini de rahatsız eden ne varsa çözüldüğüyle ilgili güçlü bir his vardı içimde. Belli ki ikisini de derinden üzen bir şey olmuştu. Bunun Maggie'nin hamile olduğunu öğrenmeleri olduğunu düşünüyordum.

Aslında bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyordu, ama endişelenmekten kendimi alamıyordum. Hiçbir zaman kendimi her şeye burnunu sokan biri olarak düşünmemiştim ve aslında bunu kendimi oyalamak için yapıp yapmadığımı merak ettim.

Örülmüş hasırdan beyaz sepetin sapını koluma geçirip bahçe makasımı aldım ve iki iri ortanca çiçeğin bulunduğu avlunun kenarına gittim. Mark önceden indirdiği keresteyle meşguldü. Kameriyenin krokisini kamyonetinin garaj kapağının üzerine sermişti. O çizimlerin üstünden geçişini birkaç kere izlemiştim.

Mark'la ilgili takdir ettiğim bir şey vardı: Söz konusu işi olunca mükemmeliyetçiydi. Onun bir projeyi bitirmesi istediğimden uzun sürebilirdi, ama Mark işi bitirdiği zaman, ne üzerinde çalışıyor olursa olsun, ustaca yapılmış oluyordu.

Ona kameriyeyle ilgili bir soru sormak üzereydim ki Roy Porter arabasının tekerlekleri delice dönerken etrafına çakıl taşları sıçratarak geri döndü. Sert bir şekilde durdu. Arabadan inmek için acelesi var gibi görünmüyordu ve birkaç dakika öylece oturdu. Sorunları neyse çözülmüş gibi görünmüyordu, çünkü arabadan inerken kapısını pencereleri titretecek kadar kuvvetle çarptı.

Mark irkildi ve taşıdığı iki keresteyi bıraktı. "Bir sorunun mu var?" diye seslendi Roy'a.

Roy durdu ve ona sert bir bakış attı. Eğer Mark yardımcı olduğunu sanıyorsa yanılıyordu.

Roy'un gözlerinden ateş fışkırıyordu.

"Herkesin kendince sorunu vardır," diye yanıtladı Roy.

Mark kıkırdadı. "Ve çoğu da kadınlarla ilgilidir."

Bu yorumu hiç takdir etmedim, ama işime devam edip duymamış gibi yaptım.

"Bana mı diyorsun!" dedi Roy. Mark'ın durduğu yere doğru yürüdü ve ellerini ceplerine soktu. "Ne inşa ediyorsun?"

"Jo Marie düğünler ve o tip şeyler için bir kameriye istiyor." Mark kamyonuna doğru yürüdü ve çizimlerini Roy'a göstermek için eline aldı. "Senin inşaat işinde olduğunu duydum."

Roy çizimlere uzandı ve Mark'a geri vermeden önce onları inceledi. "Kadınların çoğu sorunun merkezinde yer aldığı konusunda haklısın."

"Hiç bilmez miyim," diye mırıldandı Mark. "Onlar bir adamın hayatını gerçek bir cehenneme dönüştürebilirler."

Sanki bunu bilebilirmiş gibi! Mark yalnız yaşıyordu ve bir zamanlar evliyse bile, buna dair bir kanıt yoktu. Kendi deneyimlerinden yola çıkarak mı bunları söylediğini düşünmekten kendimi alıkoyamadım, gerçi bu bir hayli olasılık dışı görünüyordu.

"Bunun için işlenmiş kereste mi kullanıyorsun?" diye sordu Roy, aniden konuyu değiştirerek.

"Evet, tahmin ettiğimden daha pahalı çıktı ama Jo Marie'yi uzun vadedeki sorunlardan kurtarmış olurum diye düşündüm."

Roy, Mark'ın kamyonuna doğru yürüdü. Görünüşe göre, iki adamın da beni göremeyeceği kadar evin kenarındaydım ki bu benim için uygundu. Konuşmalarını dinlediğimi bilseler rahatsız olurlardı.

"Maggie'den boşanmaya karar verdim," dedi Roy.

Tanrım, Maggie'nin sinirlerinin bozuk olmasına şaşmamalıydı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Mark rahat bir şekilde garaj kapısına yaslanarak.

İki adam da kollarını birleştirip öylece durdular. Her ikisi de konuşmaya hevesli görünmüyordu ve Roy evine geri döner mi diye merak ettim. Dönmediğine bir parça şaşırmıştım.

"Bu en iyisi," dedi Roy Mark'a.

"Yani Maggie bu yüzden mi otelden ayrıldı?"

Roy omzunu silkti. "Kadınlar nasıldır bilirsin. Duygusallaştı ve mantıksız davrandı, sonra da başını alıp gitti. Valizini de almış ve bana nereye gittiğiyle ilgili hiçbir şey söylemedi.

Yakima'ya kendi başına gitmek istiyorsa, benim için sorun yok. Onu aradım ve bulamadım. Yapabileceğimi yaptım işte, değil mi?"

"Evet," diye katıldı Mark.

"Aslında, onun histerisiyle başa çıkmak zorunda kalmadığım için muhtemelen daha iyi oldu."

"Evet, bu muhtemelen daha iyidir." Mark fazla uysaldı.

Araya karışıp ikisine de tamamen hatalı olduklarını söylemek üzereydim ki kendimi durdurdum. Mark hızlıca konuyu değiştirip Roy'a inşaat hakkında birkaç soru sordu. Bu konuşma yaklaşık beş dakika sürdü. Çoktan bir buket toplayacak kadar çiçek kesmeyi bitirmiştim ve otele geri dönecektim ki Mark yine konuştu.

"Maggie'nin kötü bir anne olduğunu duyduğuma üzüldüm. İki oğlunuz var, öyle demiştin değil mi?"

"Doğru. Jaxon ve Collin."

"Onsuz daha iyi olurlar," diye bitirdi Mark.

Roy hızla dönüp baktı. "Maggie harika bir annedir. Benim üstesinden gelemediğim başka şeyler var."

"Ah, pardon, yanlış anlamış olmalıyım. Oğullarının vesayetini isteyeceğini farz etmiştim."

"Hayır," dedi Roy tereddütlü bir şekilde, sanki bunu ilk defa düşünüyor gibiydi. "Şimdilik çocukların anneleriyle kalmaları daha iyi olurdu. Ona ihtiyaç duyacak kadar küçükler hâlâ. Bende kalsalar, bütün gün kreşte olmaları anlamına gelecek ve Maggie ile ben çocuk yapmadan önce onun evde çocuklara bakmasına karar vermiştik."

"Yani Maggie çalışmıyor mu?"

"Hayır, o açıdan şanslıyız. Öğretmenlik diploması var ama oğullarımızla olmak için kariyerini askıya aldı."

Mark bu bilgiyi tartıyormuş gibi başını salladı. "Duyduğuma göre bazı kadınlar iyi anne olsalar da berbat eş oluyorlarmış. Bir adamın ihtiyaçları vardır, bilirsin ve karıları bu annelik işlerinde kendilerini o kadar kaybediyorlarmış ki evli olduklarını unutuyorlarmış."

Gözlerimi devirdim. Oraya hiddetle yürüyüp evlilik sorunları hakkında nasıl bu kadar uzmanlaştığını sormamak için kendimi zor tuttum. Becerikli elemanım bir evlilik danışmanı gibi davranıyordu. Konuşmasına bakılırsa, bu konu üzerine seminerler verebilirdi.

"Maggie bu zamana kadar iyi bir eşti," dedi Roy, biraz tereddütle.

"Neyse, sorun yok, denizde bir sürü balık var. Kısa zaman içinde başka bir kadın bulursun ve bir dahaki sefere neyi aradığını bilirsin."

"Bir dahaki sefere mi?"

"Bu deneyimin seni durdurmasına izin vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu Mark. "Yazık olurdu. Üstelik çocukların bir üvey anneyle de aynı derecede mutlu olurlar."

Roy başını salladı. "Tekrar evlenmeyi düşünmeye hazır değilim."

"Tabii değilsin," diye katıldı Mark. "Yalnız olacaksın ve bir süre sonra başka bir birlikteliği aramaya başlayacaksın. Özellikle de çocuklarının eski karınla kalmasını istiyorsan senin yalnız kalman doğru olmaz."

"Maggie benim eski karım değil."

"Daha değil," diye katıldı Mark. "Ama yakında olacak, doğru değil mi?"

"Doğru," dedi Roy kararlılıkla. "Bu benim istediğim şey değil ama başka seçeneğim yok."

"Bu senin istediğin şey değil mi?" diye tekrarladı Mark. "Bana boşanmaya senin karar verdiğini söylediğini sanıyordum."

Bir an boyunca Roy'un kafası karışmış göründü. "Evet, sanırım öyle."

Mark şapkasını çıkarıp anlayamıyormuş gibi kafasının kenarını kaşıdı.

"Maggie tanıdığımı sandığım kadın değil," diye açıkladı Roy. "Çizgiyi fazla aştı ve şimdi bunun sonuçları var. Bir adam bazı şeyleri görmezden gelebilir, ama bazılarını değil. Ne demek istediğimi anladığına eminim."

"Tabii anladım." Mark oldukça anlayışlıydı. "Bir adam ailesini geçindirebilmek için köpek gibi çalışır ama sonunda işe yaramaz, sadakatsiz karısı onu sırtından bıçaklar. Kolay kandırılabilir ve safızdır, çünkü tüm dikkatimiz sevdiklerimizi korumaya yöneltilmiş durumdadır. Bizim dünyamız işten ibarettir. İş, iş, iş."

Roy kamyondan uzaklaştı. "Ben ve Maggie için durum öyle değildi."

"Ah, özür dilerim, ben şey sanmıştım, bilirsin işte, senin arkandan iş çevirip başka biriyle gezdiğini."

"Pek değil," diye mırıldandı Roy, ama sonra aklını toparlamış gibi göründü, "ama bazı şeyler affedilebilir ve bazıları affedilemez. Adil olmak gerekirse, her şey tek taraflı değildi..."

"Yine haklısın," dedi Mark. "Bir adam düğün yeminlerinin bazı taraflarını kolayca görmezden gelemez veya affedemez, kendisi başka bir kadına bir-iki kere bakmış olsa bile."

"Beni yanlış anlama," dedi Roy, elleri ceplerine sokarak. "Ben de hatalar yaptım."

"Tabii yaptın, hepimiz yaptık ama Maggie'nin yaptığı kadar kötüsünü değil."

"Doğru," diye karşılık verdi Roy, ama önceki kadar kararlı değildi.

"Benim kadınlarla ilgili fark ettiğim şey," diye devam etti Mark, yine bu konuda uzmanmışçasına, "affetmenin bir kadının doğasında olmadığı. Affettiklerini iddia edebilirler, ama her tartışmada, yaptığımız en ufak hatalar bile yüzümüze vurulur. Bir kadın yirmi senelik günahları mezarlarından çıkarabilir. Bağışlayıcılık onların yapılarının bir parçası değil."

Roy başka yere bakıp sonra şu yorumu yaptı, "Maggie hiçbir zaman öyle olmadı."

"Şaka yapıyorsun?"

"Hayır," diye mırıldandı Roy. İleri geri yürümeye başladı, gerçi ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum.

"Sorun değil, adamım," dedi Mark. "Sen kararını vermişsin. Ne yapacağını biliyorsun, aferin sana. Benim oku-

duklarıma göre, istatistikler çoğunlukla boşanma davası açanların kadınlar olduğunu gösteriyor, kocaları değil. Sen bir direniş sergiliyorsun ve Maggie'nin seni itip kakmasına izin vermeyeceksin."

"Maggie öyle yapmaz," diye mırıldandı Roy.

"O şu göze çarpmayan kurnaz tiplerden, öyle mi? Bilirsin ya, pasif agresif tiplerden. Sana akşam yemeğini pişiriyor, ama buz gibi önüne koyuyor, çamaşırlarını yıkıyor ama iç çamaşırlarını renklilerle atıp kıpkırmızı yapıyor."

Roy, Mark sanki yabancı bir dil konuşmuş gibi yukarı baktı.

"Onun sorunlarıyla bırak başka bir adam uğraşsın," diye öneride bulundu Mark.

"Başka bir adam mı?" diye tekrarladı Roy, sanki bu hiç aklına gelmemiş başka bir şeymiş gibi.

"Söylediğim gibi, denizde daha çok balık var. Sen eninde sonunda yine evlenirsin ve büyük bir ihtimalle, Maggie de öyle."

Roy ileri geri yürürken Mark'ın söylediklerini yeni anlamış gibi aniden duruşunu izledim.

"Çocuklarının vesayetinin onda kalmasına izin vereceksen, evde başka bir adam varken alışması biraz zor olacak. Her üvey baba iyi bir baba olmaz."

Roy çimenlikten arabasına geri yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Mark.

Roy cevap vermek istemiyormuş gibi kafasını salladı. Arabanın kapısını açtı ve omzundan arkaya baktı. "Maggie'yi bulacağım," dedi. "Ayrıca beni kandıramadın. Ne yaptığını biliyorum. Benim bu boşanmaya görmek istememiş olduğum yönlerden bakmamı sağlıyorsun. Ama haklısın. Maggie ve benim işleri yoluna sokmamız lazım.

Karımı kaybetmek istemiyorum ve oğullarımın başka bir adam tarafından yetiştirilmesini de istemiyorum."

Mark yanına gitti ve nazikçe Roy'un sırtına vurdu. "Senin söylediğin gibi, bazı şeyleri affetmek diğerlerinden daha zordur, ama büyük bir kabahati affetmek büyük bir adama düşer. Karını bul Roy ve evliliğini bir arada tutmak için elinden geleni yap."

"Niyetim de bu."

Bir kez daha Mark onun sırtını sıvazladı. Roy arabaya binip gitti ve bu sefer tekerleri etrafa çakıl saçmıyordu.

Evin kenarından çıkmak için Roy'un araba yolunda uzaklaşmasını bekledim. Mark'ın bakışları benimkilerle buluştu.

"Bununla iyi başa çıktın," dedim ona.

Mühim bir şey değilmiş gibi omzunu silkti. "Bazen bir insanın tek ihtiyacı olan şey biraz yol gösterilmesidir."

"Senin için biri bunu yaptı mı?" diye sordum.

İç çekti ve kafasını sağa sola salladı. "Yine bu konuya mı geldik?" diye sordu, sanki bana karşı sabrı azalıyormuş gibi.

"Aslında, hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır," diye tekrarladım. "Roy senden tavsiye alan tek kişi değil. Ben de tavsiyeni dinledim."

Mark sakinleşti ve hızla bana baktı. "Paul'ün mektubunu mu okudun?"

Onaylarcasına başımı salladım. "Çok güzel bir aşk mektubuydu..." Daha fazlasını söylemeyi imkânsız buldum. Kocamın yazdıkları sadece benim içindi. Boğazım düğümlenmeye başladı.

Mark'ın önünde duygusallaşacak değildim. "Merak et-

mene gerek yok, sırların için seni daha fazla sıkıştırmayacağım."

"Bilmem iyi oldu, tabii sırlarım olduğundan değil."

"Elbette," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

Mark'ın bakışları sepetimin içindeki çiçeklere kaydı.

"Yarın akşamki ailemle yemek için. Masada bir buket olsun istedim. Bu sene ortancalar gerçekten çok güzel." Hem pembe hem mor tomurcuklarım vardı.

"İstersen, sezonun daha sonralarında senin için onları gübrelerim."

"Gerek yok, ben yapabilirim."

Bütçem sınırlıydı ve kendim yapabileceğim herhangi bir şey için para vermeye hazır değildim.

Mark aklımı okumuş gibiydi. "Bunun için senden para almayı düşünmüyordum."

"Başka bir deyişle, bahçemde iyi bir kalbin olduğu için çalışmak istiyorsun?" Oysa uzun bir süre Mark'ın kalbinin olduğundan şüpheliydim.

"Tam olarak değil."

"Ah, şimdi gerçekler ortaya çıkıyor," dedim, gülümsememi bastırmakta zorlanarak.

"Yediğim tüm o kurabiyeler ve benimle paylaştığın yemekler için sana borçlu olduğumu farz ediyorum."

"İyi bir noktaya değindin, öyleyse bahçemde bedavaya çalışmakta kendini özgür hissedebilirsin." Gördüğüm kadarıyla, nereden bakılırsa bakılsın bu iyi bir anlaşmaydı.

Eve yöneldim ve merdivende Mark'a bakmak için geri döndüm. Durduğu yerde, beni izliyordu. "Tekrar teşekkürler," dedim, "Roy'un aklını başına getirdiğin için."

Ve sonra yapılacak en tuhaf şeyi yaptım.

Mark'a bir öpücük gönderdim.

Bölüm 30

Ellie'nin kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki sanki göğsünden fırlayacak gibiydi. Şimdi bile, Tom'un evinin önüne park etmişken, ona gelmekle doğru şeyi yapmış olduğundan emin değildi. Dahası, Scott'ın dile getirdiği gerekçelere rağmen onu affetmek için hazır olduğundan tamamen emin değildi.

Ellie'yi bunu yapmasının gerektiğine inandıran annesinin gözlerindeki bakış olmuştu. Verdiği mesaj tanıdıktı ve Ellie onu kolayca okuyabiliyordu: Benim yaptığım hataların aynılarını yapma. Ama bu sefer erkeklere güvenmeme veya kalbini kaptırmamasıyla ilgili bir ikaz değildi. Tam tersini yapmaya, âşık ve mutlu olmaya gönüllü olmakla ilgili bir teşvikti. Ellie'nin kafasının karıştığını söylemek hafif kalırdı.

Uzun bir süre boyunca tek yaptığı şey gergin ve kararsız bir şekilde arabanın içinde oturmak oldu. Tom'a ne diyeceğinden emin değildi. Bu ümitsiz bir vakaydı, gitmeye niyetlenerek anahtarı kontağa soktu ve arabayı çalıştırdı, ama sonra aynı hızda fikrini değiştirip durdu.

Tom'u gördüğünde eli anahtarlığın üzerinde duruyordu. Ellie'nin arabasını evin önünde görmüş olmalı ki verandaya çıkmıştı. Tom elleri kot pantolonunun arka ceplerinin içinde, dirsekleri dışarı doğru çıkmış bir şekilde orada öylece durarak bekledi. Bakışları doğruca ona odaklanmış gibiydi.

Eğer Tom dışarı çıkmamış olsaydı, Ellie pes edip geri dönmüş olabilirdi. Onunla yüzleşmek kolay olmayacaktı, ama Ellie görünmüş olduğunu fark ederek, kendini bir şey yapmaya mecbur hissetti. Hem dehşet hem de beklentiyle dolu olarak arabasından çıktı ve gerilim dolu bir süre boyunca sürücü tarafında durdu. İkisi de hareket etmedi.

Tom ondan gözlerini ayırmadan verandada durmaya devam etti. Annesinin arabası aralarında dururken Ellie kendini daha güvende hissetti. Tom'un ilk hamleyi yapmasını bekledi.

Yapmadı.

Tom'un bakışları Ellie'ye, ona bir daha asla görüşmek istemediğini söylediğini hatırlattı. İlk hamle Ellie'den gelmeliydi. O da inatçı davranabilirdi ama gurur yapmak anne ve babasına yardımcı olmamıştı ve onun için de meseleleri çözmeyecekti.

"Babam... Scott otele geldi," dedi Ellie, elini arabanın üzerinde tutarak yavaşça etrafından dolaştı. "O ve annem hâlâ oteldeler, konuşuyorlar."

"Annen mi?"

Ellie kafasını salladı. "Yakınlardaydı, geldi." Daha fazlasını açıklaması gerekmiyordu.

"İkisi arasında işler nasıl gidiyor?"

"İyi sanırım. Ayrıldıktan sonra birbirlerine asla ulaşmayan aşk mektupları yazdıklarını öğrendiler."

Tom beton geçide inen üç basamağı adımladı. Ellie de kaldırımın kenarından uzaklaştı.

Ev ile arabanın arasındaki mesafenin tam ortasında buluştular ve Ellie attığı her adımın bir kilometre uzunluğunda olduğunu hissetti. Mayın tarlasını geçen bir askerin özeniyle yürüdü.

"Babana sorularını sorma fırsatın oldu mu?" diye sordu Tom.

"Birkaçını."

"Seni her zaman sevdi Ellie, her zaman, ama senin ona karşı doldurulduğundan korkuyordu."

Sanki bu her şeyi açıklarmış gibi. "En azından deneyebilirdi."

"Haklısın, ama mesele şu ki babanın ilk evliliğinden kalan birçok kötü deneyimi vardı."

"Hepimizin deneyimleri var," diye itiraz etti Ellie.

"Ama bazılarının diğerlerinden daha kötüdür. Bir yükü ne kadar uzun süre peşinden sürüklersen, o kadar ağır gelir. Umarım geçmişte yaşadığı o kötü deneyimleri anlar ve ondan nefret etme ihtimali yüzünden seninle buluşmasının Scott için ne kadar zor olduğunu anlarsın."

Ellie böyle görmüyordu. Tom'un babasını savunması ona yanlış geliyordu, ama sonra Scott'ın aralarında konuşmak için güvenli bir konu olduğunu fark etti. Yaşlı adamın korku ve şüphelerinden bahsetmek kendi sorunlarından kaçınmalarını kolaylaştırıyordu. Ellie babasının Tom'u savunmasını da ilginç bulmuştu. Tom'un babasıyla bu kadar güçlü bir ilişkisinin olması onu incitiyordu.

"Babamla ilgili konuşmasak olur mu?" diye sordu.

Tom kabul etti. "Benim için sorun değil."

Bunu sessizlik izledi, sanki başka bir şeyden bahsetmeye ikisi de korkuyordu. En sonunda, Ellie bu gerginliğe daha fazla dayanamadı. "Beni incittin," diye fısıldadı. "Sana karşı beslediğim hisleri aldın ve onları kendi bencil amaçların için kullandın."

"Biliyorum ve üzgünüm." Tom ne inkâr etti ne de bahane üretti.

"Üzgün," diye tekrarladı Ellie, bunun ne denli yetersiz ve sönük bir kelime olduğunu düşünerek.

"Bunu geri alıyorum." Tom şimdi onun önünde duruyordu. İkisi de kaldırımda yüz yüzeydi. Tom uzanıp omuzlarından tuttu.

"Özrünü geri mi alıyorsun?" Ellie tutunuşundan kurtulmaya çalıştı, ama Tom onu bırakmıyordu.

"Seninle temas kurmaktan, sana ulaşmaktan pişman değilim. Evet haklısın, asıl niyetim pek parlak değildi. Amacım seni hiçbir zaman tanımadığın babanla tesadüfi ve gözünü korkutmayacak bir şekilde karşılaştırmaktı. İlk birkaç günden sonra soğukkanlı bir şekilde Scott'ın üvey oğlu olduğumu söyleyeceğimi ve sohbetin buradan devam edeceğimi düşünmüştüm."

"Neden yapmadın?" Bu bir sorudan çok suçlamaydı.

"Çünkü sana kim olduğumu söylediğimde beni engelleyeceğinden ve bir daha seninle konuşamayacağımdan korktum. Bir risk aldım, ama bu babamın ve senin iyiliğin içindi."

Ellie gizliden gizliye hoşnut olsa da kendini, "Bu iyi bir bahane değil," demekte zorunlu hissetti.

"Belki de değil," diye kabul etti Tom biraz tereddütle, gözleriyle anlayış göstermesi için yalvararak. "Ama Ellie,

seni hayatımda tutmayı gittikçe daha önemli bulmaya başladım."

Ellie de aynı şekilde hissetmişti, ama bunu itiraf etmeye pek niyetli değildi. Arkadaşlıkları geliştikçe her gün Tom'dan haber almak gittikçe daha önemli olmuştu. E-postalaşmaya ve telefonda konuşmaya başladıklarında, Ellie ona yarı âşık olmuştu bile.

"Niyetimin iyi olduğunu bil," dedi Tom, sanki bu Ellie'nin hayatında neden olduğu karmaşayı ve acıyı açıklamak için yeterliymiş gibi.

"Hayır değildi. Beni kullandın..."

"Babanı tanımaya hakkın vardı," diye karşı çıktı Tom. "Seni sevdiğini ve geçmişten pişmanlık duyduğunu bilmeye hakkın vardı. Benim iyi, saygın ve onurlu bir adam olarak tanıdığım adam hakkında senin yalnızca yalanlarla beslenmiş olduğunu anlamak çok uzun zamanımı almadı."

"Annem sadece beni korumaya çalışıyordu."

"Babanı hayatının dışında tutarak mı?" diye sordu Tom.

"Bence ikisinin ayrı kalmasında birçok farklı etmen söz konusu."

"Aynı şeyin bize olmasını istemiyordum Ellie. Bana kızmaya hakkın var, bunu anlıyorum. Ama bir de benim tarafımdan bak. Bir baba ile kızını bir araya getirmek istiyordum.

Evet, hatalar yaptım ve evet, ikinize karşı da anlayışsız davrandım, ama bu meseleyi ele almanın başka bir yolunu düşünemedim."

"İlk andan itibaren bana dürüst olmanı dilerdim."

"Öyle yapmış olsaydım beni hayatına alır mıydın?" diye sordu Tom.

İşte gerçek soru buydu ve Ellie buna cevap verebileceğinden emin değildi. "Ben... ben bilmiyorum." Babasıyla tanışma fırsatını sıcak karşılayacağını düşünmek isterdi, ama kuşkusuz ki emin olamazdı. Üstelik, eğer Scott kızının hayatının bir parçası olmayı istemiş olsaydı, bunu üvey oğluna yaptırmak yerine kendi temas kurmaz mıydı?

"İşte tam da bundan bahsediyorum," diye devam etti Tom.

"Seni kaybetme riskini göze almak istemiyordum ve sonra meseleyi bu şekilde ele alarak kendimi, sen gerçekleri öğrenince aklayamayacağım bir duruma soktuğumu fark ettim. Bu yüzden senden bu hafta sonu ne olursa olsun bana güvenmeni istedim."

"Eğer Scott otele gelmemiş olsaydı beni kaybederdin," diye fısıldadı Ellie. Kızgın ve kararlıydı, aslında şimdi bile Tom'u hayatına geri alacağından emin değildi.

Tom yavaşça nefes vererek alnını Ellie'nin alnına dayadı. "Bana bir şans daha vermeye razı olduğun için burada olduğunu söyle."

"Ailem beni seninle konuşmaya zorladığı için buradayım." O andan itibaren Ellie hiçbir şeyden emin değildi. Sonra birden fark etti. Annesiyle babasına ailem diye hitap ettiği ilk andı bu, çünkü birliktelerdi ve hemfikirlerdi.

"Burada olduğuna, nedeni her ne olursa olsun mutluyum," diye fısıldadı Tom ve ellerini Ellie'nin kolları üzerinde gezdirdi. "Sandığından daha çok ve bana ikinci bir şans verirsen bunu heba etmeyeceğime söz veririm."

Tom'un dokunuşunun sıcaklığı o sabah olan her şeyin acılığını silip attı.

"Yapmak istediğim son şey seni incitmekti. Eğer başka hiçbir şeye inanmayacaksan, buna inan."

"Babam da az çok özünde aynı şeyi söyledi," diye itiraf etti iç çekerek ve kalbini birine açmış olmanın onu incinmeye, aşka ve mutluluğa karşı da korunmasız bırakmış olduğunu kabullendi. "Babamı hayatımda istiyorum ve onun da beni tanımak istediğini düşünüyorum."

Tom onun alnını, burnunu ve çenesinin kavisini öptü. "Peki... Ya beni?"

Bu öpücük Ellie'nin düşüncelerini allak bullak etti. "Buna henüz karar verilmedi," dedi imalı bir biçimde fısıldayarak.

Tom onun dizlerini titreterek dudaklarını dudaklarıyla kavradı. "Bu kararını vermene yardımcı oldu mu?" diye sordu.

"Yardımcı oldu."

"İyi," diye fısıldadı Tom ve onu daha şiddetli bir şekilde öptü. *Ellie kollarını Tom'un boynuna doladı, kalbinin ona* açıldığını hissederek ayak uçlarında yükselerek ona tutundu.

Öpüşmeleri bittiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı.

Yine de Ellie'nin bilmesi gereken şeyler vardı. "Eğer buraya gelip seninle konuşmak için gelmemiş olsaydım ne yapardın?" diye sordu fısıldayarak.

"Bilmiyorum, ama sana şunu söyleyebilirim ki bu durumu olduğu noktada bırakmazdım.

Savaşmadan çekip gitmene izin veremeyeceğim kadar önemlisin benim için."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Ellie iç çekti ve yumuşadığını hissetti. Tom'un kollarına çekildiğinde Ellie kendini tam olarak olması gereken yerdeymiş gibi hissetti. Artık onsuz yaşamak çok güç olacaktı.

"Bana bir şans daha vermeyi kabul ediyor musun?" diye sordu Tom, onun gözlerine bakabilecek kadar uzaklaşarak.

"Bu bana başka sürprizin olup olmadığına bağlı." Ellie gözlerini onun gözlerine sabitleyerek.

"Bazı kadınlar onlara sürpriz yapılmasından hoşlanır."

"Ben başka kadınlar değilim, ben benim."

"Tamam, daha fazla sürpriz olmayacak."

Ellie güldü ve kollarını Tom'un belinde birleştirip yüzünü göğsüne yasladı. "O zaman anlaştık," dedi.

Tom güldü ve uzun bir süre boyunca ona sarıldı. Sonunda onu bıraktı ama Ellie'nin eline uzanarak parmaklarını birbirlerine geçirdi. "Bence hem annen hem de Scott otele uğramamıza sevineceklerdir."

"Yani şimdi mi?"

"Şimdiden daha iyi bir zaman olamaz," dedi Tom, Ellie'yi kendisine doğru çekerek. "Ve sonrasında birbirlerine yazdıkları şu aşk mektuplarından bana bahsedebilirsin."

"Olur."

Gül Limanı Oteli'ne ayrı arabalarda gittiklerinde Ellie'nin ruh hali gözle görülür biçimde hafiflemişti. Otelin dışında dururlarken Tom'u mektuplarla ve ailesinin birbirleri hakkında öğrendikleri konusunda bilgilendirdi.

Ellie bitirdiğinde, "Görünüşe göre büyükannenle büyükbabanın cevaplaması gereken birçok soru var," dedi Tom.

Ellie ona hak verdi, ama aynı zamanda onların da iyi niyetle hareket ettiklerini düşünüyordu.

"Büyükannemle büyükbabamın annemin tekrar evleneceğini farz ettiklerini düşünüyorum. Akıllarında başka biri vardı, ama bu asla gerçekleşmedi."

"Neden?"

Ellie şu ana kadar bundan hiç emin olamamıştı. "O babama âşıktı. Bir kez gururunu yenip ona gitti, ama çok geç kalmıştı. Çoktan annenle evlenmişti."

Tom hafifçe onun elini sıktı. "Bunun için üzgünüm."

"Olma. Hayatın gerektiği gibi ilerlediğini düşünüyorum. Geleceğimize hâkimiz, ama sadece bir seviyeye kadar, sonra Tanrı devreye giriyor ve bu da en iyisi."

"Affedici bir tabiatın var," dedi Tom, "ve bunun için minnettarım."

"Eğer ailem ben çocukken yeniden bir araya gelmiş olsalardı, ikimiz büyük olasılıkla hiç tanışmazdık," diye hatırlattı ona.

Tom bir an bunu düşündü ve hemfikir oldu. "Baban iyi bir adam Ellie ve onu daha iyi tanıyınca bunu sen de anlayacaksın. Hayatında hatalar yaptı, ki hepimiz yapıyoruz. Biz de yaptık, ama hatalarımızın bizi çıkmaza sokmalarına izin veremeyiz."

Tom ön basamaklara doğru yürürlerken Ellie'nin elini tuttu.

Rover onları karşılamak için kapıdaydı, ama havlayıp olay yaratmadı. Bunun yerine, onları tekrar birlikte olduklarını ve geri dönmüş olmalarını görmekten ne kadar memnun olduğunu söylemek istercesine kuyruğunu salladı.

Ellie ile Tom içeri girdiklerinde Virginia Reynolds kafasını kaldırdı. Bakışları tutuşmuş ellerine kaydı ve gülümsedi.

"İkiniz sorunlarınızı çözdünüz mü?" diye sordu.

"O noktaya doğru ilerliyoruz," diye açıkladı Ellie, annesinin yanındaki sofaya oturarak.

Tom ise Scott'ın yanındaki sandalyeye geçti. Gelecek hakkında konuşmamışlardı. Şimdilik, gerginliği giderip ileri doğru yol almaya karar vermişlerdi. Ellie geleceğin onlara ne vaat edeceğini bilmiyordu, ama içtenlikle geleceklerinin birlikte olmasını umuyordu. Zamanla belli olacaktı.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Scott Reynolds, "kutlama yapmamız için birçok nedenimiz var. Hepimizi koydaki DD's'te güzel bir yemeğe davet ediyorum."

Virginia kızına onun iznini ister gibi baktı. "Bence bu çok hoş olurdu," dedi Ellie.

"Kızımı tanımamın zamanı geldi."

"Benim de babamı tanımamın," diye karşılık verdi Ellie.

Virginia kıpırdanıp biraz rahatsız göründü. "Belki de ben burada kalsam daha iyi olur."

"Anne, hayır," diye ısrar etti Ellie. "Gelmeni istiyorum. Sensiz olmaz."

"Ama..."

"Ginny," dedi Scott aynı anda. "Seni de davet ettim. Bize katılmanı isterim."

"Ben geliyorum," dedi Tom. "Ellie Oregon'a geri dönmeden önceki zamanımızın bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyorum."

Virginia bakışlarını kızından eski kocasına çevirdi ve sonunda razı oldu. "Peki."

Ellie annesini ikna edilmek istediğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Yokluklarında anne ve babasının konuşup aralarındaki gerginliği giderdiklerini anladı. Onun görebildiği kadarıyla, buna yirmi iki yıl geç kalınmıştı. Yine de iletişim kurabildiklerinden dolayı inanılmaz memnundu.

"Yani..." dedi Tom, üvey babasına bakarak. "İkiniz konuşuyor musunuz?"

"Konuşuyoruz." Scott başka bir şey söylemedi.

Ama Ellie annesinin biraz kızardığını fark etti.

"Konuşuyoruz," dedi annesi. "Birçok incinme ve yanlış anlaşılma olmuş. Ne yazık ki Scott'ı çok yanlış değerlendirmişim."

"Senin ailen..." dedi Scott ve sonra söylemeye niyetlendiği şeyi yarıda kesti.

"Anlaştığımız gibi, olanlar geçmişte kaldı. Bu yepyeni bir gün."

"Akşam," diye düzeltti Virginia.

Scott kahkaha attı. "Her zaman detaylara önem vermişsindir Ginny. Pekâlâ, bu yepyeni bir akşam. Hem kızım hem oğlum yanımda ve eski karımla yeniden konuşuyoruz."

"Sadece konuşuyoruz," diye hatırlattı Virginia.

"Sadece konuşuyoruz," diye hemfikir oldu Scott, "ama bu büyük bir gelişme."

Hem de nasıl büyük bir gelişmeydi. Ellie'nin gözleri Tom'un gözleriyle buluştu, Tom göz kırptı ve Ellie de gülümseyerek ona göz kırptı.

Hepsi için bir başlangıçtı bu ve Ellie her şey için sadece minnettar olabilirdi.

Bölüm 31

Maggie otobüsün arkasında bir koltuğa geçti ve kafasını pencereye dayayarak oturdu.

Teninde serinliği hissetti. Tükenmiş bir halde gözlerini kapadı ve Yakima'ya ulaşınca yapması gerekecek onca şeyi düşünmemeye çalıştı.

Ailesine Roy ile ayrılacakları haberini vereceği düşüncesi içini burktu. Babalarının neden artık evde yaşamadığını sormaya başladıklarında oğullarına ne diyeceğini bilmiyordu.

Hissettiği kederin ağırlığı neredeyse kalbinin taşıyamayacağı kadar ağırdı.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu Maggie'nin çaprazında oturan kadın.

Maggie ona halsiz bir gülümseme sundu. "Sadece yorgunum," dedi. "İyi olacağım."

"Gece geç mi sona erdi?" diye ısrar etti kadın.

"Onun gibi bir şey." Maggie yine gözlerini yumdu, bir yabancıyla sohbet edecek ruh halinde değildi.

"Tanrım, şuna bir baksana," dedi kadın.

"Neye?" diye sordu Maggie, pek ilgilenmese de.

"Şu arabaya," diye devam etti kadın. "Otobüsün yanından ilerleyip şoförün durması için ellerini sallıyor."

Maggie doğruldu ve pencereden dışarı baktı. Hayır, bu olamazdı. Araba Roy'un arabasıyla aynı modeldi ve Jaxon'ın T-ball takımının tampon etiketini taşıyordu. Maggie hızla elini ağzına götürdü. Bu kesinlikle Roy olmalıydı. Maggie arkasına yaslanırken neredeyse nefesi kesildi. Roy'un delirmiş gibi peşinden gelmesi ihtiyacı olan son şeydi. Ya da beklediği son şey.

"Bu soytarı kenara çekmeni istiyor," diye seslendi başka bir yolcu şoföre.

"Bu bazen olur," diye bağırdı şoför. "İnsanlar otobüsü kaçırıp sonra bana yetişmeye çalışıyorlar. Ama işler böyle yürümüyor. Politikamız belli. Ben zamanında yola çıkarım ve eğer yolcular durakta değillerse yoluma devam ederim. Bu kadar basit."

Maggie korna sesi duydu.

"Şimdi ne yapıyor?"

Bir şey açıktı, Roy herkesin dikkatini çekmişti. Şoför onu görmezden gelmek için elinden geleni yaparken Roy kornaya basmaya devam etti.

"Bu adam epey bir ısrarcı," dedi Maggie'nin çaprazındaki kadın.

"Bu işe yaramayacak," dedi şoför. "Ben durmam, özellikle de otobanda. Kimse için. Bu şirket kuralı. On senedir sürücülük yapıyorum ve işimi zamanını ayarlayamayan bir asalak için kaybetmeyeceğim."

"İyi dedin."

Maggie'nin görebildiği kadarıyla yolcular şoförle hemfikirdi. Roy'un neden otobüsü durdurmak isteyebileceğine gelince, Maggie bu konuda sadece fikir yürütebilirdi. Onun boşanma kararını gözden geçirdiğine inanmak istiyordu, ama bunun mümkün olduğundan şüpheliydi. Yakima'ya birlikte geri dönmelerinin mümkün olacağını sanmıyordu. Son konuşmalarını düşününce aynı arabada bulunmaları imkânsızdı.

Otobüs otobandan çıktı ve bu Maggie'nin şoförün durmakla ilgili fikrini değiştirip değiştirmediğini düşünmesine yol açtı. Daha dik oturdu ve konuşkan yol arkadaşına döndü. "Otobüs şoförü ne yapıyor? Neden otobandan çıktı?"

"İleride bir durak daha var," diye açıkladı kadın.

"Durak mı? Otobüsün başka kasabalarda da durduğunu mu söylüyorsun?"

"Ah evet, bu güzergâhta altı durak var. Sedir Koyu ikincisi. Dört tane daha var."

"Ah." Gayet mantıklıydı.

Bu duymak istediği bir haber değildi, ama otobüsün Sedir Koyu'ndan doğrudan havaalanına gitmeyeceğini fark etmiş olması gerekirdi. Asıl gerçek şuydu ki Maggie düşünmüyordu. Otobüs durakları gibi önemsiz detayları sınırları zorlanmış aklına sokabilecek bir ruh halinde değildi. Normal şartlar altında umurunda olmazdı, ama bu normal bir durum değildi.

"Araba bizi çıkıştan beri takip etmiyor," diye bilgilendirdi onu yanında oturan kadın, boynunu pencereden dışarı bakmak için uzatarak.

"Ah bu iyi, çalan korna beni rahatsız etmeye başlamış-

tı," dedi başka birisi ve parmaklarını kulaklarından çıkardı. "İnsanların derdi ne?"

Kimsenin ona verecek bir cevabı yoktu, en çok da Maggie'nin. Nerede olduklarına dair bir ipucu için etrafına baktı ama tanıdık gelen hiçbir şey bulamadı. Çıkarabildiği kadarıyla, yaklaştıkları durak bir otoparktan ibaretti. Görünürde ne bir market ne de bir restoran vardı. Burası sadece bir otoparktı, üstelik de tenhaydı. Ama aynı zamanda cumartesi günüydü.

Maggie valizleri yanında bekleyen birkaç insan gördü. Otobüs iki kadının yanına yanaşıp sonunda durdu. İki kadın da otobüse bindi ve ortalardaki yerlerine oturdular.

Şoför kapıyı kapamak üzereydi ki birdenbire Roy bindi. Şoförün yanından geçti.

"Hey, dostum, bilet alman lazım," diye seslendi şoför, Roy koridorda Maggie'nin gizlenerek oturduğu yere yürümeye devam ederken.

Maggie onunla göz teması kurmayı reddederek kafasını öne eğdi.

"Maggie benimle gelmen lazım," dedi Roy, Maggie'nin koltuğunun tam yanında durarak.

Maggie duymamış gibi yaptı.

"Maggie," dedi Roy, bu sefer daha yüksek sesle. "Benimle gel."

Maggie kollarını göğsünde birleştirdi. "Neden?"

Roy sabrını ne denli zorladığını bilmesi için yüksek sesle nefes verdi. "Bunun hakkında konuşmamız lazım."

Maggie sakin ve makul bir hava vermek için elinden geleni yaptı. İkisi de otobüsteki herkesin dikkatini çekmişti. Son istediği şey Roy'un bir olay çıkarmasıydı. "Her şeyin

zaten söylendiğine inanıyorum. Lütfen, sadece git. Eğer konuşmak istiyorsan, bunu Yakima'ya ulaştığımızda yapabiliriz."

"Bu bekleyemez," diye ısrar etti Roy.

"Beklemesi gerekecek." Yakında eski kocası olacak adam kadar o da inatçı olabilirdi.

Şoför Roy'un arkasına yaklaştı. "Ya bilet ücretini ödersin ya da otobüsten inersin," dedi.

"Bana bir dakika ver," diye yalvardı Roy.

"Dinle, dostum, benim uymam gereken bir zaman çizelgesi var. 911'i arayıp seni polisle mi uğraştırayım?"

"Bu benim karım," dedi Roy şoföre.

"Yakında olmayacağım," diye bilgilendirdi Maggie şoförü.

"Tamam, siz ikiniz beni dinleyin. Ben bir otobüs şoförüyüm, evlilik danışmanı değil.

Bu yüzden ne gibi sorunlar yaşıyorsanız, onları başka bir yerde çözmenizi öneririm.

Uçuşlarını yakalamak isteyen yolcularım var."

Maggie geç kalmalarının hoş karşılanmayacağını görebiliyordu. Duruşundan istekleri karşılanmadıkça Roy'un yerinden hareket ettirilmeyeceğini de söyleyebilirdi. Maggie'nin çantasını alıp otobüsten inmekten başka bir seçeneği yoktu. Bunun için mutlu değildi, ama seçenekleri kısıtlıydı.

Maggie ayağa kalktığında şoför gözle görünür bir rahatlamayla, "Teşekkürler," dedi.

Maggie geçerken çaprazında oturan kadın ona cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi ve nazikçe elini sıktı.

Şoför onun valizini almak için otobüsten indi. Maggie

ilerlerken otobüsteki yolcular alkışlamaya başladı. Maggie otobüsün merdivenlerinden inerken şoför ona elini uzattı.

"Ben bir evlilik danışmanı veya doktor olmayabilirim, ama birkaç sene önce yoldayken bir bebeğin doğumuna yardımcı olmuştum," dedi şoför gururla. "Akşam haberlerine röportaj verip Seattle Gazetesi'nde yer aldım. Siz iyi bir çifte benziyorsunuz, umarım her şey yoluna girer."

"Teşekkürler," dedi Roy, şoförün yanından geçip Maggie'nin valizini alırken.

Maggie konuşmalarının bir şeyi çözeceğinden pek ümitli değildi. Çok ileri gitmiş çok şey söylemişlerdi.

Valizini alır almaz otobüs hareket etti ve Maggie'yi Roy'la neredeyse ıssız bir otoparkın ortasında bıraktı.

Peşinden gelip ona ulaşmak için kornasını çalan ve bir otobüs dolusu insanı bekleten birisi olarak Roy'un söyleyecek önemli bir şeyi yok gibi görünüyordu.

Roy'un aceleyle dışarı çıktığını işaret edercesine arabanın sürücü kapısı açık kalmıştı. Artık Maggie yanındaydı ama o aciliyet hissi Roy'u terk etmişti. Roy sessizce yolcu tarafına geçip karısı için kapıyı açtı. Sonra valizini alıp bagaja yerleştirdi. O bununla uğraşırken, Maggie arabaya bindi ve kapıyı kapattı. Ardından otobüste otururken yaptığı gibi kafasını pencereye dayayıp gözlerini kapadı.

Roy sürücü koltuğuna geçti ve kapıyı kapadı, ama motoru çalıştırmadı.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" diye sordu Maggie, hâlâ ona bakmadan. Ama artık gözleri merakla açılmıştı.

"Bunu kolaylaştırmadın."

"Umurunda olacağını düşünmedim."

"Umurumda," diye karşılık verdi Roy. Sorusuna cevap olarak ise, "Connor ona otobüs hakkında soru sorduğunu söyledi," dedi.

"Java Joint'teki genç adam mı?"

"Bütün kasabayı seni arayarak dolaştım ve bulamadığımda çaresiz hissettim. O yüzden sokaktaki ve mağazalardaki insanlara sormaya başladım, onlara fotoğrafını gösterdim ve bu çocuk senin orada bulunduğunu, çay içip otobüsü hakkında soru sorduğunu söyledi."

"Neden beni arıyordun ki?" diye sordu Maggie. Roy'un neden bu kadar uğraştığını anlayamıyordu.

"Sen neden olduğunu düşünüyorsun?"

Roy'un cevabı onu sinirlendirdi. "Lütfen Roy, bunu yapmak istemiyorum. Hislerini açıkladın ve benimle işini bitirdin. Bu bebeği istemiyorsun. Son birkaç saatte hiçbir şey değişmedi.

Benim görebildiğim kadarıyla, söyleyecek bir şey yok. Şimdi tek istediğim eve gitmek, kollarımı çocuklarımın etrafına dolamak ve benimle onların geleceği için hazırlık yapmak." Çocuklarının babası olması dışında, Roy'u içermeyen bir gelecekti.

Kocasının söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünmüyordu. Yine de konuşmaya başladığında, Roy'un ellerinin güçlü bir fırtınada araba kullanıyormuş gibi direksiyona sıkıca sarılmış olduğunu fark etti.

"Sevmeye yemin ettiğim kadının büyük bir olasılıkla başka bir adamın çocuğunu taşıdığını öğrenmek zor bir şey," dedi Roy, yalın bir duygusallık taşıyan bir ses ve kasvetli bir ifadeyle.

Maggie gözyaşları görüşünü bulanıklaştırınca başını çevirdi. Ekleyecek veya söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Ve hayatımın geride kalanını sensiz düşünmek korkunç bir şey. Durum şu ki Maggie, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. O kadar uzun zamandır birlikteyiz ki ayrılmamız bir işe yaramayacak. Bunu denememizi önermem aptalcaydı."

Maggie yutkunurken hıçkırıklara boğulacağından korkarak nefesini tuttu.

"Alyansını odada bırakmışsın. Bu önce beni kızdırdı... Ama sonra düşündüm. Evli olduğumuz onca yıl boyunca, senin asla çekip gittiğini hatırlamıyorum."

Maggie hatırlıyordu, ama sadece zorunluluktandı, asla öfke veya ümitsizlikten değildi.

Ta ki bugüne kadar.

"Mektubu da bırakmışsın. Sana üniversitedeyken yazdığım mektubu."

Sanki o mektubu ne zaman aldığını Maggie'nin unutması mümkünmüş gibi.

"O mektubu okudum ve yazdığım zamanı, her kelimeyi nasıl tarttığımı hatırladım.

Beni daha iyi bir adam yaptığın için sana teşekkür etmiştim. Seni her zaman seveceğimi söylemiştim." Tereddüt etti ve sonra kısık bir sesle ekledi: "O mektubun her kelimesinde ciddiydim."

"O zamanlarda," diye yorum yaptı Maggie.

"Şimdi de öyle." Sesi kısık ve sertti. "Şimdi de öyle," diye tekrarladı. "Haklısın, son birkaç saatte sensiz yaşamak istemediğimi anlamam dışında hiçbir şey değişmedi. Bu hamilelik haberini sindirmem hiç kolay değil. Ama gayret ediyorum. Bana bir şans ver. Kusursuz olacağıma söz veremem, ama en azından çaba harcadığımı göz önünde bulundur."

Maggie başını kaldırdı ve kocasına bakmak için döndü. Şaşkınlıkla Roy'un yanaklarından yaşlar aktığını fark etti.

"Bunu nasıl aşacağımızı bilmiyorum Maggie," dedi kırılmış bir şekilde, "ama yapacağız. Bunun ve hayatın bize getirdiği ne varsa üstesinden geleceğiz."

"Bebek..." Maggie'nin de yanakları ıslanmıştı ve konuşmakta zorlanıyordu. Boğazındaki düğüm bir tenis topu kadar büyükmüş gibi geliyordu.

"Sana söz veririm ki bu çocuğu sevmek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi Roy. "Bu andan itibaren bu çocuğu kendi oğlum ya da kızım olarak kabul etmeye çalışacağım."

Maggie hıçkırıklarını tutamayarak eliyle ağzını kapadı.

"Ama babasının kim olduğunu bilmiyorum."

"Fark etmez."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin, nasıl başka bir adamın çocuğunu sevmeyi önerebilirsin?"

Hamile olduğunu öğrendiği ilk andan itibaren Roy'dan imkânsızı istediğini biliyordu. Kocası daima merak edecek, kuşkulanacak ve korkacaktı.

"Bu çocuğu seveceğim çünkü babasının kim olduğunu bilmesek bile, annesinin kim olduğu hakkında asla şüphem olmayacak," dedi Roy, nazikçe Maggie'nin yanaklarındaki gözyaşlarını silerek. "Annesi sen, sevdiğim kadın olacak."

Maggie alnını kocasının omzuna dayarken bir hıçkırık yükseldi boğazından.

"Bu bizim bebeğimiz Maggie, senin ve benim. Babalık testi olmayacak. Buna gerek yok.

Bu işte beraberiz. Bunun ikimiz için de kolay olmasını beklemiyorum, ama seni bırakamam."

Maggie yüzünü Roy'un omzuna gömerken kollarını ona doladı.

"Daha iyi bir erkek olmak istiyorum Maggie," diye fısıldadı, "daha iyi bir eş ve daha iyi bir baba. Seni yarı yolda bıraktım, ama kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki bir daha bırakmayacağım."

Maggie şimdi kontrol edilemez şekilde ağlıyordu ve Roy da öyle.

"Seni sevmeye yemin ettim. O mektubu yazarken dediklerimde ciddiydim ve evlendiğimiz günde de öyle. Şu anda da ciddiyim. Yapacağın hiçbir şey benim seni şu anda sevdiğimden daha az sevmeme neden olamaz."

Maggie de ona aynı şeyi söylerdi, ama konuşamıyordu. Roy onun başını çenesiyle okşarken saçlarını alnından şefkat ve sevgiyle itti.

"Seni seviyorum Roy."

"Biliyorum bebeğim, biliyorum."

"Eve gitmek istiyorum."

"Ben de öyle, ama sabaha kadar bekleyemez miyiz?"

"Olur," diye fısıldadı Maggie.

"Bana bir konuda söz ver," dedi Roy, Maggie'yi başının üstünden öperken.

"Her konuda."

"Beni bir daha terk etme."

Maggie gülümsedi. "Oldu." Kollarını Roy'a sardı, birden yorulmuş ve tükenmiş şekilde iç çekti. "İkimiz iyi olacağız Roy." Bunu varlığının her zerresinde hissediyordu. Evlilikleri kurtulacaktı, bu yüzden daha güçlü bir çift ve aile olacaklardı.

"Bu sefer bir kızımız olmasını umuyorum."

"Ya eğer erkek olursa?" diye sordu Maggie.

"Aslında, Tanrı bize ne verirse razıyım."

O anda öyle hissetmese de Maggie zaman içinde bunun doğru olacağını biliyordu.

"Bu bebek bir armağan Roy, kıymetli bir armağan."

"Beni buna inandırman önceden zor olurdu, ama şimdi haklı olabileceğini düşünüyorum."

Roy devam etmeden önce onu yine öptü. "Bu kız ya da erkek doğmadan bile bana daha iyi bir koca olmayı öğretti."

"Ve bana da daha iyi bir eş olmayı."

"Geri dönmeye hazır mısın şimdi?" diye sordu Roy.

Maggie titreyerek iç çekti ve kafasını salladı. Hazırdan da öteydi.

Bölüm 32

Pazar sabahı ilk iş konuklara kahvaltı hazırladım; taze meyve, ekmek fırınından tost, çıtır domuz pastırması ve yumurta salatası. Bu sabahki atmosferin önceki günlerden tamamen farklı olduğunu hemen anladım. Herkes neşeli ve mutluydu.

Ellie ve annesi iyi bir ruh halindeydi, sonraki ay gelmek için söz verdiler. Ellie valizini aşağı indirmek için zaman bulamadan Tom geldi. İkisi veranda da oturdu ve bir süre boyunca konuştular. Ellie'nin kahkahasını duydum ve Virginia'nın gülümseyişini izledim.

"Çok iyi anlaşıyorlar, değil mi?" dedi Virginia, ben kirli bulaşıkları mutfağa götürürken.

"Kesinlikle öyle gözüküyor."

"Tom'u bizi Oregon'da ziyaret etmeye davet ettim ve kabul etti. Scott'ın da onunla geleceğini düşünüyorum."

Bu Ellie'nin daha evvel bahsettiği annesinin tavrından kesinlikle farklıydı. Otel bir kez daha büyüsünü yapmış, yaralı kalpleri iyileştirmiş ve konukların hepsini kutsa-

mıştı. Bu o ilk gecede Paul'den aldığım sözdü ve bu hafta sonu kesinlikle kendini ispatlamıştı.

Aynısı Porter'lar için de geçerliydi. Hikâyelerinin parçalarını bir araya getirmeye çalışsam da bu çiftin arasında neler geçtiğinden hiçbir zaman emin olmamıştım. Maggie hamile olduğundan kendisi bahsetmiş ve bunu şoktaymış gibi, gözyaşlarını tutmakta zorlanarak anlatıp sonra da ortadan kaybolmuştu. Başta Roy kaygılı olmaktan çok kızgın görünmüştü ama Mark'la sohbetinden sonra tavrı değişmişti ve karısını bulmaya kararlı bir şekilde otelden ayrılmıştı.

Maggie valizini çekerek Roy'la beraber geri döndüğünde, ikisinde de büyük bir değişim olduğunu fark ettim. Bir açıdan Mark'a Roy Porter'ın olayları mantıklı düşünmesini sağladığı için teşekkür etmem gerektiğini düşünüyordum. Bu sabah iki farklı insana bakıyor gibiydim.

Yeni evlenmişler gibi davranıyorlardı, o kadar derinden birbirlerine âşıklardı ki gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

Ellie ve Virginia'yla kahvaltı masasına oturduğunda, Roy'un yaptığı ilk şey Maggie'nin hamile olduğunu ilan etmekti.

"Üçüncü çocuğumuz," dedi Roy. "İkimiz de bu defa kız olmasını umuyoruz."

"İsim seçtiniz mi?" diye sordu Ellie, çifti tebrik ettikten sonra.

"Henüz değil," dedi Maggie, elini karnında tutarak.

"Kız olursa Margaret," diye ısrar etti Roy.

Maggie bu öneriyi reddetmek için elini salladı. "Hâlâ isim arıyoruz."

"Kahvaltıdan sonra çıkış yapacağız," dedi bana Roy. "Mark benden kasabadan ayrılmadan onun evine uğramamı istedi."

"Öyle mi?" Bu tuhaftı, ama ailem o akşamüstü yemeğe gelmeden önce yapacak çok işim olduğu için Roy'u sorgulamak için zaman kaybetmedim. Ayrıca otele giriş yapacak olan misafirlerim vardı, ama onlar günün sonrasına kadar gelmezlerdi.

Otel öğleden öncesine kadar boştu ve yatakların nevresimlerini değiştirmeye başladım. Önümde yoğun bir pazar günü vardı ve yemek hazırlıklarına başlamadan önce mümkün olduğu kadar çok ev işini bitirmek istiyordum.

Ailemin üçe doğru geleceğini ve beş gibi yemeğe oturacağımızı düşünüyordum. Hava mükemmeldi, güneşli ve açık. Birkaç kez pencereden dışarıya baktım ve Mark'ı görmeyi umduğumu fark ettim. O kadar şanslı değildim. Benim tahminim, onu bütün gün göremeyeceğim yönündeydi. Benim kadar onun da yapacak işleri vardı.

Dürüst olmak gerekirse, bu içimi rahatlatıyordu. Annemden anlaşılması zor komşum hakkında bilgi toplamasını istediğim için pişman olmuştum. Merak içimde köklerini salmış ve arkadaşım olarak düşündüğüm birini rahatsız ederek bunun çığırından çıkmasına izin vermiştim. O zamandan beri Mark'ın hayatını araştırmaktan vazgeçmiştim.

Tabii bu komşumla arama mesafe koymak istememdeki tek sebep değildi. Roy Porter'la sohbetinden sonra Mark'a yolladığım öpücük içimden gelen bir jestti. Bir gece boyunca bunun hakkında düşündükten sonra, beni neyin böyle bir şey yapmaya teşvik ettiğini hâlâ bulamıyordum.

Mark'ın gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını görmüştüm, ama onun yaşadığı şok benimkini geçemezdi. Şimdi utanıyordum ve Mark'ın bundan dalga geçerek bahsetmesinden korkuyordum. Bu tam ona göre bir şeydi. Bunu konuşmak ve analiz etmek benim sınırlarımı hayli aşıyordu ve eğer Mark ısrar ederse, bunu ona da söyleyecektim. Buna karar verince, aniden daha iyi hissettim.

Mutfağı temizlerken ofisimdeki telefon çaldı, bu bir iş araması olabilirdi. Kişisel aramalar cep telefonuma geliyordu.

"Gül Limanı Oteli," diye açtım, en profesyonel sesimi kullanarak.

"Ah, merhaba," dedi telefonun ucundaki kadın, gerçek bir insanla konuştuğuna şaşırmış gibi.

"Bir oda ayırtmak için arıyorum," dedi ve sonra hızlıca ekledi: "Aslında, iki oda." Eylül'ün ilk günlerinden bir tarih verdi; bir aydan daha yakındı.

Rezervasyon çizelgemi kontrol ettim ve iki odanın müsait olduğunu gördüm.

"En iyi arkadaşım ve benim için," diye açıkladı kadın.

"Bu bizim sınıfımızın mezunlar toplantısı. Benim ismim Kellie ve arkadaşımın ismi Katie." Bunu söylerken güldü.

"Siz Sedir Koyu Lisesi'nden mezun oldunuz, değil mi?"

"Evet, öyle. Eğlenirken zaman gerçekten çabuk geçiyor. Annemle babam şimdi Arizona'da yaşıyorlar ve ben de San Francisco'dayım. Katie ise Seattle'da yaşıyor. Mezunlar toplantısı için günübirlik seyahat edebiliriz, o kadar uzak değil, ama gece geçe kadar sürerse Seattle'a geri dönmekle uğraşmak istemiyoruz."

Bu ilginç olacaktı. Sedir Koyu'na mezunlar toplantısı için geri dönen en iyi arkadaşlar.

"İsminizi yazdım ve cumadan pazara kadar iki odanın rezervasyonunu yaptım."

"Harika. Görüşmek üzere," dedi ve telefonu kapattı.

Bir an boyunca telefona bakıp kaldım ve başımı salladım. Kellie ve Katie'yle tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Beklediğim gibi, ailem üçe doğru çıkageldi. Yine beklediğim gibi, annem Mark'la ilgili sorularla doluydu.

"Kararını değiştirip bizimle yemekte buluşacağını ummuştum," dedi annem, neredeyse ön kapıdan içeri gelir gelmez.

"Eğer Mark'tan bahsediyorsan, o zaman cevap hayır. Bizimle buluşmayacak." Annemi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Gerçekten, söyleyecek başka bir şey yoktu.

Babam Mark'la ilgili daha da meraklıydı. Açıkça görülüyordu ki, annem babamla konuşmuştu. Babam mutfağa girdi ve salata sosunun tadına parmağıyla baktı, sonra da bana dönüp kafasını salladı.

"Bu adamdan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Baba! Mark sadece bir arkadaş."

"Başka bir şey değil mi?" dedi kalın kaşlarını kaldırarak.

"Hayır," diye ısrar ettim ve daha fazla sorudan kaçınmak için kendimi somonları ızgara için hazırlamakla meşgul ettim.

Maalesef, sorgulamaları ağabeyim ve ailesi geldiklerinde tekrar başladı.

"Annen senin tanışmamızı istediğin bir erkeği yemeğe davet ettiğini söyledi," dedi Todd, odaya göz atarak.

"O kişi Mark ve sen sormadan önce söyleyeyim o bir arkadaş. Otelde birçok iş yaptı ve sadece bir arkadaş," diye tekrarladım, ilişkimizin arkadaşlıktan öteye geçmediğini vurgulayarak.

"Hatırlıyorum," dedi Todd heyecanla. "Mark seni sinir eden o usta."

"Onu kurabiyeyle besliyorum ve bu onun içindeki canavarı uysallaştırmama yardımcı oluyor," diye takıldım ve konuyu değiştirmenin bir yolunu aradım.

Todd sırıttı. "Ondan hoşlanıyorsun ama, değil mi? Demek istediğim, annemin ima ettiği buydu."

Mark'ın bir sevgili adayı olmadığını kaç kere tekrarlamam gerekeceğini bilmiyordum. "Onu bir arkadaş olarak seviyorum."

Todd bana satırların arasını okuyabildiğini ima eden bilmiş bir bakış attı. Tartışmak sadece onu haklı çıkarırdı ve bu yüzden, ne kadar zor olursa olsun, sakin kalmaya çalıştım.

Herkes yediye doğru gitti ve söylemek zorundayım ki akşam yemeği süperdi. Düşündüğümden daha iyi. Oteli devraldığımdan beri pişirdiğim tüm yemekler mutfaktaki becerilerimi hayli ilerletmişti.

Konuklarım o akşamlık dışarıdaydı ve ailem gittikten sonra otel çok sessiz geldi. Sonunda, Mark uzak durduğu için fazlasıyla minnettardım. Habersizce gelmiş olsaydı maruz kalacağı soruları düşünmek bile istemiyordum. Neyse ki Mark'ın bu konularda önsezisi var gibiydi.

Kendime bir kahve yaptım ve verandaya doğru gittim. Rover ile birlikte oturduk. Bu küçük cenneti sevmeye baş-

lamıştım. Kahvemi içerken Rover'la tek taraflı bir sohbet başlattım. Ağabeyimin iki çocuğuyla zaman geçirmekten çok hoşlanmıştı, o harika bir aile köpeği olurdu.

Ben konuşmayı sürdürürken Rover başını kaldırdı ve arkamda birinin varlığını hissettim. Döndüğümde karşımda Mark'ı buldum.

"Her zaman kendi kendine konuşur musun?" diye sordu, kendini yanımdaki iskemleye bırakarak.

"Rover'la konuşuyordum."

"Cevap veriyor mu?"

Omuz silktim. "Kendi tarzıyla cevap veriyor."

"Pek tartışmadığına bahse varım."

"Bazı insanların aksine," dedim manalı bir şekilde.

Mark gülümsedi ve sırtını sandalyeye yasladı.

"Roy Porter sana uğramasını istediğinden bahsetti." Nedenine değinmemişti, ama merak etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Birkaç aydır üzerinde çalıştığım o bebek karyolasını bitirmiştim."

"Bu güzel."

"O ve Maggie'nin bunu kullanabileceğini düşündüm."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Mark, o karyola bir sanat eseriydi ve onu bir başkasına mı verdin?"

Sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkindi ve çabucak konuyu değiştirdi. "Ailenle yemek nasıl geçti?"

"Harika."

"Neredc olduğum veya neden gelmeye zahmet etmediğimle ilgili soru yok muydu?"

Elbette sormak zorundaydı! Yalan söyleyebilirdim, ama pek bir işe yarayacağını düşünmedim. Mark bunu hemen anlardı.

"Birkaç tane oldu," dedim, meseleyi orada bırakacağını umarak.

Neyse ki öyle yaptı ve birkaç dakika boyunca o akşamın güzelliğini içimize çekerek, nispeten huzurlu bir şekilde oturduk.

"Bir sorum var," dedi Mark, sessizliği bozarak.

"Tabii." Kendimden hiç emin değildim, çünkü bunu neyin takip edeceğini biliyor gibi hissediyordum.

"Bana bir öpücük yolladın."

Bundan laf açacağını biliyordum. "Onu göz ardı edeceğini umuyordum."

Durgun ve ciddi bir hal almıştı. "Bunu yaparken ciddi miydin?"

"Öpücüğü mü?" Eğer yeterince uzun süre anlamamış gibi yaparsam, belki konuyu değiştirirdi.

Hemen cevap vermedi. "Korkarım tehlikeli alanlara giriyoruz Jo Marie ve bu beni kaygılandırıyor."

Tehlikeli alanlar mı?

"Nasıl?" diye sordum, doğrudan inkâr etmektense.

Ellerini birleştirdi ve sessizleşti. Etrafımızdaki her şey sessizleşmişti sanki. Yaprakları sallayan esinti bile durdu. Kuşlar artık ötmüyordu ve trafik sesi yavaşça ortadan kaybolmuştu.

"Mark?"

"Gerçek adım Jeremy."

"Jeremy mi?" diye tekrarladım, şaşkın bir şekilde. "Peki o zaman Mark nereden çıktı?"

"Babamın ismiydi. Hayatı boyunca çalışmış, annemi ve çocuklarını seven iyi bir adamdı.

Tanrı'ya, aileye ve Amerikan yaşam tarzına inanırdı."

"Peki ya Jeremy?" diye sordum, bunu söyler söylemez pişman oldum.

"Jeremy öldü." Sesi düz ve katıydı.

Şimdi iyice aklım karışmıştı. "Dinle, benim bilmem önemli değil. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin."

"Bence önemli."

"Sana baskı yaptığım için mi? Bunun için özür dilerim. Sır saklamak için hangi nedenlerin varsa, benim için hava hoş. Bu beni ilgilendirmez."

"Bu komik."

"Nedir komik olan?" Bana göre, bununla ilgili komik olan hiçbir şey yoktu. Mark'ı daha ciddi gördüğüm bir anı hatırlamıyordum. Gergin ve kararsız görünüyordu. Hakkındaki her şey buna işaret ediyordu; oturma şekli, öne doğru eğilip hafifçe sallanması, yüzleşmek istemediği bir geçmişten kaçmak istercesine ayağını yere vurması.

"Komik olan," diye açıklığa kavuşturdu, "birkaç gün önce bana işkence yapsaydın bile bunu söyletemezdin."

"Fikrini ne değiştirdi?"

Gözleri benim gözlerime. "Bana yolladığın o öpücük."

"Öpücük mü?" Bana söylemekte ısrar ettiği şeylerle bunun ne ilgisi olduğunu düşünemiyordum.

Birdenbire Mark ellerini ceplerine sokarak ayağa kalktı. "Seninle ilgili ne hissettiğimi biliyor olmalısın Jo Marie."

Aklım ve kalbim dörtnala koşmaya başladı. Ağzım kururken ona doğru baktım.

"Seninle vakit geçirmek için akla gelen her bahaneyi kullanıyorum."

Öyle mi yapıyordu? Kendimi konuşamayacak bir halde buldum.

"Bunu bilmiyormuşsun gibi yapma."

"Bilmiyordum." Gerçekten bu kadar habersiz olmam beni şaşırtmıştı, ama sonra küçük şeyler aklıma gelmeye başladı. Geçen bahar beni taşınır merdivene çıkarken gördüğündeki öfkesi ve Peter McConnell'ı otel yerine kendi evinde kalmasında ısrar etmesi.

Gözlerim ve vücut dilim beni ele vermiş olmalıydı ki Mark, 'Görüyorum ki boşlukları dolduruyorsun," dedi.

"Bilmiyordum-"

"Bir şey söylemeden önce," dedi Mark, sözümü keserek, "sana karşı hissettiğim bu şeyin, bu çekimin, hiçbir yere gitmeyeceğini söyleyeyim. Bunu hemen kökünden kesip atıyorum."

Aklım allak bullak olmuştu ve bir anlam çıkarmak için iki elimi de kafamın üstüne koydum.

"Bunu sana şu an söylememin tek nedeni," diye devam etti Mark, "senin bu hislere karşılık vermeye başladığını görebilmem ve bunun durması lazım."

Hislerine karşılık vermek mi? O şapşal öpücük yollamayı bu şekilde mi yorumlamıştı?

"Peki neden aramızda asla romantik bir şeyin olamayacağını açıklar mısın?"

Bütün bunlar benim için çok yeniydi ve açıklığa kavuşmasına ihtiyacım vardı. Mark önümde ileri geri yürümeye başladı.

"Benimle ilgili bilmediğin şeyler var, konuşmak istemediğim şeyler."

"Sorun yok Mark. Paylaşmak istemediğin bilgiler için seni sıkıştırdığım için özür dilerim.

Senin geçmişin benim için önemli değil."

"Benim için önemli," dedi Mark, neredeyse bağırarak ve sonra sesini alçaltarak tekrarladı. "Benim için önemli."

Ne diyeceğimi ve nasıl yanıtlayacağımı bilemedim.

Yanıma çömeldi ve elime uzanıp avuçlarının arasına aldı. Gözleri benim gözlerime kilitlendi.

"Sen bir zamanlar Paul Rose'la evliydin ve o bir kahramandı. Bu ülkeyi savunmak için hayatını verdi. O benim olmadığım her şey. Ben bir kahramanın tam tersiyim, bunu yanlış anlama. Ben lekeliyim. Kusurlu. Bozuk. Karanlık bir çukurdan çıkmaya çalışıyorum.

Hayat adil olsaydı, adil ve doğru olan her şeyin adına, ölen ben olmalıydım. Paul değil."

Yine, şaşkınlıktan ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Doğruldu ve gitmeye hazırlandı, ama ben ayağa fırlayıp uzanıp dirseğinden tuttum. Birbirimizden sadece birkaç adım uzaklıktaydık. Oteli devraldığımdan beri Mark'ı çok fazla görmüştüm, çoğunlukla günde iki veya üç kez. Ama o haklıydı. Onu hiç tanımıyordum.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor," diye fısıldadım.

Gözleri hüzünle doluydu. "Yanılıyorsun."

"Benim tarafımdan öyle değil."

Gözünü bile kırpmadı; kendi içinde bir kararsızlıkla mücadele ettiğini görebiliyordum.

"Söylediğim gibi, tehlikeli alanlara giriyoruz."

"Belki de," diye kabul ettim ve yine tekrarladım. "Belki de."

"Bence uzaklaşmam iyi olabilir," dedi Mark bana, sesi boğuk ve ciddi bir şekilde.

"Taşınmayı mı kastediyorsun?" Böyle bir şeyi önerebildiğine inanamıyordum.

Sonra önceden bana geçmişinde bir kasabadan öbürüne sürüklendiğini söylediğini hatırladım.

Aynı zamanda, Sedir Koyu'nda memnun olduğundan da bahsetmişti.

"Zamanı geldi."

"Peki ya kameriye?" dedim hemen, onun tekrar gözden geçirmesi için söyleyecek herhangi bir şey düşünmeye çalışarak. "Bir projeyi yarım bırakacak birine benzemiyorsun."

Tereddüt etti. "Pekâlâ, onu bitiririm ama sonra giderim."

Gözlerindeki bakıştan söyleyeceğim hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceğini görebiliyordum. Önceden bundan kuşku duymuştum, ama şimdi gerçeği biliyordum. Mark geçmişinden kaçıyordu.

Otelin iyileştirici güçleri en yakın dostum olmuş olan adamı iyileştirmeye yetmemişti anlaşılan.